

TIRSDAG DEN 3. FEBRUAR 2009

FORSÆDE: Adam BIELAN

Næstformand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.05)

2. Modtagne dokumenter: se protokollen

3. Debat om tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne, demokratiet og retsstatsprincippet (meddelelse om indgivne beslutningsforslag): se protokollen

4. Bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagordenen er betænkning A6-0012/2009 af Angelilli for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om et forslag til Europa-Parlamentets henstilling til Rådet om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi (2008/2144(INI)).

Roberta Angelilli, ordfører. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne begynde med at takke mine kolleger for deres fremragende samarbejde, som efter min mening har gjort det muligt for os at formulere en yderst tilfredsstillende tekst. Jeg er desuden taknemmelig over for alle de ngo'er og institutioner, der nøje har fulgt vores arbejde. Deres værdifulde forslag har gjort betænkningen endnu bedre.

Vi havde fra starten to hovedformål. Først og fremmest skulle det nøje kontrolleres, i hvilket omfang rammeafgørelsen fra 2003 er ved at blive gennemført i de 27 medlemsstater, og dernæst skulle vi foreslå eventuelle forbedringer. Faktum er, at rammeafgørelsen skal ajourføres for at øge beskyttelsesniveauet for mindreårige set i lyset af det stigende antal nye og foruroligende tilfælde af udnyttelse i forbindelse med nye teknologier.

Det første af de identificerede prioritetsområder er bekæmpelse af sexturisme, som i bekymrende grad er i stigning – til dels fordi det er blevet billigere at rejse. Ud fra dette synspunkt skal det ekstraterritoriale samarbejde forbedres, og medlemsstaterne skal anmodes om at se bort fra princippet om dobbelt strafbarhed for forbrydelser vedrørende udnyttelse og misbrug af børn.

For det andet skal "grooming", dvs. psykologisk manipulation på nettet med det formål at lokke børn i seksuelt øjemed, anses for at være en strafbar handling i alle medlemsstater.

For det tredje skal medlemsstaterne være forpligtet til at udveksle oplysninger i strafferegistre om domme for seksuelle overgreb. Formålet med dette er eftertrykkeligt at sætte en stopper for muligheden for, at personer, der har begået seksuelt misbrug kan besætte stillinger, som indebærer kontakt med børn.

Blandt de forslag, der skal gennemføres hurtigst muligt, er etableringen af varslingsystemet for forsvundne børn. Dette system er allerede blevet afprøvet og implementeret, om end kun i få medlemsstater og således kun på forsøgsbasis, men resultaterne har været fremragende. Vi skal derfor udbrede systemet til samtlige 27 medlemsstater. Det er værd at huske på, at der i Europa hvert år faktisk er tusinder og atter tusinder af børn, som forsvinder sporløst.

Jeg vil gerne understrege et yderligere aspekt. Generelt skal de nationale lovgivende myndigheder forpligte sig til at forbedre beskyttelsen for børn, der er begået overgreb imod, under en efterforskning samt før og efter en eventuel retssag, hvor der er børn involveret. Dette vil forhindre, at børn bliver offer to gange, først offer for selve overgrebet og derefter offer for mediernes interesse eller et juridisk overgreb.

Endelig har vi fremhævet det akutte behov for at kriminalisere tvangsægteskaber, hvor der i de fleste tilfælde er børn involveret.

Afslutningsvis mener jeg, at det er vigtigt at anmode alle medlemsstaterne om hurtigst muligt at ratificere Europarådets seneste konvention om beskyttelse af børn mod seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug. Dette

er konventionen fra oktober 2007, som er den referenceværdi, der repræsenterer den mest nyskabende og ajourførte lovgivning vedrørende beskyttelse af børn.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne takke fru Angelilli hjerteligt for hendes bemærkelsesværdige betænkning. Jeg vil også gerne takke hende for den måde, hun har samarbejdet med Kommissionen på om et meget ømtåleligt og følsomt emne, hvor vi har stærke følelser involveret.

Børn er sårbare, og de er berettiget til beskyttelse for at sikre, at de udvikler sig harmonisk. Seksuelt misbrug og de forskellige former for udnyttelse, navnlig børnepornografi, er modbydelige forbrydelser med alvorlige langtidsvirkninger for de unge ofre.

Det er et forfærdeligt fænomen, hvis omfang vi ikke kender. Ifølge nogle kilder har mellem 10 og 20 % af børnene i Europa været udsat for en eller anden form for seksuelt overgreb i deres barndom.

EU har vedtaget en lovgivning om emnet. I rammeafgårelsen fra 2004 fastlægges der et minimumsharmoniseringsniveau for national lovgivning vedrørende kriminalisering og domstolskompetence. Til trods for ufuldstændige oplysninger mente Kommissionen i en beretning fra 2007, at rammeafgårelsen generelt var blevet gennemført tilfredsstillende. Men det slår ikke til.

Udviklingen af internettet bidrager til den hastige udbredelse af nye trusler mod vores børn. Børnepornografi er en af disse trusler, og der er også andre som f.eks. børnelokkeri, som fru Angelilli hentydede til. Sexturisme i tredjelande i forbindelse med misbrug af børn er en kendsgerning, mens det ikke er ukendt, at der begås overgreb af personer, som har fået en dom i andre medlemsstater.

Medlemsstaterne er ikke tilfredse. Ved udgangen af 2007 forhandlede de en konvention med Europarådet om at indføre en meget høj beskyttelsesstandard. I det første år efter vedtagelsen har 20 ud af de 27 medlemsstater undertegnet denne konvention.

Når det så er sagt, er Parlamentet stadig ikke tilfreds, og fru Angelillis betænkning er bevis på dette. Parlamentet kræver bedre gennemførelse og navnlig en væsentlig forbedring af de europæiske rammebestemmelser med en række tiltag, som skal styrke bekæmpelsen af disse forbrydelser.

Jeg må sige, at jeg heller ikke er tilfreds. Jeg har bekendtgjort en revision af den gældende europæiske lovgivning på området og vil forelægge et forslag til vedtagelse i Kommissionen i marts. Jeg vil gerne kunne fremlægge en ambitiøs tekst, som ikke alene vil omhandle håndhævelsen, men også beskyttelsen af ofre samt forebyggelse.

Forslagene i betænkningen vil være med til, at vi kan gennemføre dette forslag. De fleste ting i betænkningen skulle kunne indpasses i den nye rammeafgårelse, men hvis det viser sig, at det af tekniske eller juridiske årsager ikke er muligt, vil vi forsøge at finde frem til de mest velegnede redskaber til at få gennemført alle de forslag, der ikke bliver medtaget i rammeafgårelsen. Vi vil se, om der er mulighed for politiske initiativer, især for at føre dialog med tredjelande eller endog sikre os finansielle instrumenter, sådan som det er tilfældet med de eksisterende programmer.

Det var så det. Det glæder mig, at Parlamentet ønsker at gå videre med vedtagelsen af systemet til "kidnapningsadvarsler" i hver medlemsstat. Jeg må sige, at jeg under indenrigs- og justitsministrenes seneste møde meget beslutsomt argumenterede for, at det var nødvendigt, at de enkelte medlemsstater indfører et system til "kidnapningsadvarsler". For at være fuldt ud effektive skal disse systemer naturligvis være indbyrdes forbundne.

Jeg vil gerne endnu en gang takke Europa-Parlamentet for dets målrettede engagement. Jeg vil også gerne takke fru Angelilli, som så absolut har givet os en betænkning af høj kvalitet.

Lissy Gröner, ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Kvinders Rettigheder. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Der er hårdt brug for det nye forslag, som Kommissionen har forelagt. Medlemmerne af Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling har nogle specifikke spørgsmål og forslag i forbindelse med forslaget. Det er afgørende, at vi går længere end Daphneprogrammet og indfører lovgivningsinitiativer på området børnepornografi. Dette er naturligvis også brugernes ansvar, men staterne skal tage nogle initiativer. Jeg mener f.eks., at Europol er et vigtigt værktøj, som kombineret med et effektivt netværk af eksperter og en specialenhed, hvis medlemmer er blevet oplært i de meget specifikke problemer, kan anvendes til at bekæmpe børnepornografi og prostitution. Vi skal desuden løse problemet med ekstraterritorialitet ved at finde en fælles europæisk tilgang.

Vi har brug for flere baggrundsoplysninger i form af konkrete undersøgelser af ofrenes sociale situation, fordi familiemedlemmerne selv ofte er dem, der misbruger børn og udstiller dem på nettet. Det er vigtigt for os, at der sker tydelige fremskridt på dette område.

Jeg håber, at Kommissionen er rede til at arbejde tæt sammen med Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling, således at vi kan løse disse spørgsmål sammen.

Edit Bauer, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! I Europols rapport fra 2006 om organiseret kriminalitet stod der, at de fordele, som internettet giver i forbindelse med informations- og kommunikationsteknologi, er til særdeles stor nytte for den organiserede kriminalitet. Der er i den forbindelse ingen tvivl om, at børn er den mest sårbare gruppe. Ifølge eksperterne chatter 90 % af de unge på 12-17 år på internettet. Bortset fra klassekammerater og spil bruger de tiden på chatrooms, hvor man er logget på som "ukendt bruger", og disse websteder er perfekte kontaktsteder for pædofile, som anvender en falsk identitet for at lokke potentielle ofre til.

Ifølge Internet Watch Foundation, som behandlede over 30 000 anmeldelser i 2006, var 91 % af ofrene under 12 år gamle. 80 % af ofrene var af hunkøn, og der var over 3 000 websteder, hvor der skete misbrug af børn. Desuden var webserveren i 55 % af tilfældene med overgreb mod børn placeret i USA, mens Rusland stod for 28 % og Europa kun for 8 %. Det ville være hensigtsmæssigt at sætte et samarbejde om at få lukket de websteder, hvor der sker overgreb mod børn, på dagsordenen for et møde mellem EU og USA.

Vi er som anført af fru Angelilli vidne til et velorganiseret internationalt netværk af pædofile og organiserede forbrydelser med relationer til sexindustrien. På den anden side er det internationale samarbejde mellem retshåndhavende myndigheder begrænset. Det er næsten utroligt, at der stadig er otte lande, som mangler at ratificere den valgfrie protokol til konventionen om barnets rettigheder vedrørende salg af børn, børneprostitution og børnepornografi, og at fire lande endnu ikke har ratificeret Palermoprotokollen, der er det grundlæggende dokument for det internationale samarbejde til bekæmpelse af menneskehandel. Lidt under halvdelen af medlemsstaterne har stadig ikke ratificeret Europarådets konvention om it-kriminalitet.

Der er meget at gøre på dette område. Det er derfor tid til at sende et klart og tydeligt signal til Rådet om, at Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi skal tages op til revision.

Inger Segelström, for PSE-Gruppen. – (SV) Hr. formand, kommissær Barrot, mine damer og herrer! Jeg vil gerne begynde med at takke fru Angelilli og alle andre for deres meget konstruktive samarbejde. De husker sikkert, hvor lidt der var gjort i begyndelsen af denne valgperiode, men med børnestrategien for et år siden, skete der virkelig noget med spørgsmålet om børns rettigheder. Den afgørelse, vi nu skal træffe her, drejer sig om et barns ret til ikke at blive seksuelt misbrugt og bekæmpelsen af børnepornografi.

Jeg er naturligvis især glad for de tre forslag, som det lykkedes mig at få accepteret i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, og som forhåbentlig vil slippe uændret igennem afstemningen i dag. Det første forslag går ud på, at et barn skal klassificeres som et barn, indtil vedkommende fylder 18 år. Det er meget vigtigt at kunne beskytte både teenagepiger og teenagedrenge mod seksualforbrydelser, seksuelle overgreb og seksuel udnyttelse i hele EU.

Det andet forslag går ud på at beskytte børn mod børnesexturisme, ved at samtlige medlemsstater kriminaliserer seksualforbrydelser begået både inden og uden for EU. Heraf følger, at de, der begår forbrydelser, aldrig vil kunne være sexturister og udnytte de fattigste og mindste børn samt unge i andre lande, fordi der vil vente dem en retsforfølgelse og straf, når de kommer hjem, uanset hvor det så måtte være i EU.

Det tredje forslag går ud på, at vi nu for alvor skal tage fat på problemerne med internettet og sammen med de største kreditkortselskaber og med bidrag fra banker og vekselkontorer, internetudbydere og søgemaskinevirksomheder samt naturligvis rejsebranchen udvikle de tekniske midler, som skal til for at få lukket for betalingssystemerne, når der sker betaling for sexforbrydelser og seksuelle overgreb eller seksuel udnyttelse af børn og unge. Det er de samme holdninger, man hører overalt, hvor folk kæmper med at få websteder lukket, nemlig at børnene må komme i første række frem for hensynet til fortrolighed, og at misbrug af børn og unge skal anmeldes.

Med den foreliggende betænkning kan vi nu læne os tilbage og være tilfredse med, at vi her i Parlamentet har taget det første trin i retning af at opnå større respekt for børns rettigheder, og med den nye Lissabontraktat vil børns rettigheder også være et retsgrundlag og et mål i EU, og det er på høje tid.

Alexander Alvaro, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen! Jeg vil gerne takke ordføreren for hendes bestræbelser og hendes initiativ i forbindelse med den foreliggende betænkning. Beskyttelse af børn, når de bruger internettet, og bekæmpelse af børnepornografi er to af de punkter, der haster mest, og som vi er nødt til at gøre noget ved. For mig er det særlig vigtigt at sikre, at der med denne rammeafgørelse om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi kommer et højere beskyttelsesniveau. Misbrug af børn via internettet kan kun håndteres som et fælles initiativ på europæisk plan, fordi internettet ikke er underlagt nationale grænser.

Der er tre punkter i den foreliggende betænkning, jeg mener, der skal rettes op på. For det første skal man finde den rette balance mellem børnenes sikkerhed og databeskyttelse. Vi skal ikke alene tage børns personoplysninger i betragtning, men også oplysninger om de mennesker og det indhold, som er relevant med henblik på at kunne yde børn denne beskyttelse. Samtidig med at vi gør internetbrugeres og -leverandørers børnepornografiske aktiviteter strafbare, må vi først identificere de personer, der står bag disse forfærdelige aktiviteter, og anholde dem. Vi kan kun få succes med at bekæmpe disse overgreb ved at tage fat om ondets rod. Vi skal også gå efter de personer, der stiller disse tjenester, disse hæslige kriminelle aktiviteter, til rådighed for andre, og som drager fordel af dem.

Samtidig med at vi kriminaliserer lovovertræderne som beskrevet i fru Angelillis betænkning, skal vi også øge bevidstheden blandt dem, der passer børn, og forklare dem risiciene ved, at børn bruger internettet. Vi skal fokusere på at udvikle nye teknologiske metoder og fastlægge principper om privatlivets fred i designfasen. Desuden skal vi fremme informations- og erfaringsudvekslingen mellem de enkelte myndigheder i medlemsstaterne. Databeskyttelsesmyndighederne i medlemsstaterne kan i den forbindelse fungere som et vigtigt mellemlid. Vi kan kun opnå succes ved at anlægge en altomfattende strategi.

Jeg går imidlertid ikke ind for at gøre internetudbydere til de retshåndhævende organers forlængede arm. Det er en meget bedre løsning at indgå aftaler, som sætter internetudbydere i stand til frivilligt at samarbejde med de retshåndhævende organer, sådan som det allerede er tilfældet.

Børnepornografi i alle dens afskygninger er en forbrydelse mod menneskeheden, hverken mere eller mindre. Vi skal gøre vores yderste for at bekæmpe den. Vi skal påse, at medlemsstaterne samarbejder med os, og at vi i Parlamentet alle bevæger os i samme retning. På dette grundlag vil medlemmerne af Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa stemme for fru Angelillis betænkning.

Bogusław Rogalski, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Selv om medlemsstaternes retssystemer indeholder bestemmelser om sanktioner over for seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, er det alligevel nødvendigt at hæve beskyttelsesniveauet for vores børn.

Det skal understreges, at børn, der bruger nye teknologier og navnlig internettet, risikerer at komme i kontakt med potentielle seksualforbrydere. På baggrund af denne reelle fare skal medlemsstaterne opfordres til at blokere for adgangen til internetsteder, som indeholder børnepornografi. Dette skal være en juridisk bindende forpligtelse.

Der er også akut behov for at gennemføre en kampagne i hele Europa for at gøre forældre og teenagere bevidste om farerne ved børnepornografi på internettet. Støtte til ofre for denne afskyelige handling og til deres familier er også et vigtigt punkt. De lades ofte i stikken uden nogen form for hjælp. Det er vores pligt at give vores børn den bedst mulige beskyttelse.

Jean Lambert, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke fru Angelilli for den foreliggende betænkning. Jeg er enig med vores kollega fru Bauer i, at vores egne medlemsstater skal tage initiativ til at undertegne og ratificere en række af de konventioner og protokoller, som endnu ikke er blevet undertegnet og ratificeret. Hvis vi søger en fælles ramme og en fælles tilgang, er disse to ting meget centrale referencepunkter, som også er med til at sende et signal fra medlemsstaterne om, at de også er bekymret over disse spørgsmål. Jeg mener, at dette er en af de vigtigste ting, de skal tage sig af, og det ville være interessant at vide, hvorfor visse medlemsstater faktisk endnu ikke har undertegnet de pågældende konventioner og protokoller.

Vi bifalder meget betænkningen med hensyn til den rettighedsorienterede tilgang, som jeg gerne ser fører os væk fra den opfattelse, at det kun drejer sig om strafferet. Dette er faktisk et spørgsmål om rettigheder og beskyttelse af børn og unge. Det er nødvendigt med disse klare foranstaltninger for at støtte de børn, som er blevet ofre – uanset om det er via retssager, hvor hovedformålet naturligvis er at finde sandheden, men ikke på en måde, som efterlader børnene mere traumatiserede, end de var inden retssagens begyndelse, eller via det fælles arbejde med at identificere misbrugte børn.

Beskyttelsen skal imidlertid også involvere børnene selv. Vi skal tilskynde til, at børns internetfærdigheder bliver bedre, og at de selv forstår, hvilke farer, der er, og hvad de skal kigge efter, således at de også kan spille en aktiv rolle i bekæmpelsen af disse forbrydelser.

Det er vores hensigt at støtte visse af ændringsforslagene her til formiddag, navnlig på de områder, hvor det efter vores opfattelse er farligt at pille ved visse principper – som f.eks. dobbelt strafbarhed og fortrolighed i visse erhverv – og et par andre områder, hvor vi mener, begreberne muligvis skal præciseres yderligere. Vi er dog i det store og hele meget positive over for betænkningen og ser frem til viderebehandlingen.

Eva-Britt Svensson, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Den foreliggende betænkning støttes af Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre. Seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi er afskyelige forbrydelser, og for at forhindre det er det nødvendigt med internationalt samarbejde. Børn bliver krænket ved, at de bliver tvunget til at posere i seksuelle sammenhænge og bliver fotograferet eller filmet, hvorefter billederne bliver uploadet til internettet. Disse film og billeder kan ses i hele verden, og det er derfor nødvendigt med øget internationalt samarbejde for at få disse overgreb standset. Vi ved, at der er en vis forbindelse mellem handel med sexslaver og seksuel udnyttelse af børn. FN skønner, at 85 % af ofrene for handelen med sexslaver er børn under 18 år.

Vi ved ikke, hvor mange børn, der bliver købt og solgt som varer, der kan udnyttes seksuelt, men vi ved, at det er mange, og vi ved, at hvert berørt barn er et barn for meget. De voksne skal påtage sig et ansvar for at beskytte vores børn mod dette, som er en af de værste forbrydelser, et barn kan blive udsat for.

I forbindelse med denne forhandling må vi ikke glemme, at mange af forbrydelserne mod børn bliver begået i selve familien eller inden for familiens vennekreds, og det er derfor vigtigt for samfundet at sikre sig, at børn har andre voksne kontaktpersoner, så der er nogen, børnene kan henvende sig til om hjælp.

Alle former for seksuelle overgreb mod børn er strafbare handlinger og skal betragtes som de forbrydelser, de er, i alle medlemsstater. Alle borgere, som begår seksualforbrydelser mod børn, skal straffes, uanset om kriminaliteten er begået inden eller uden for EU.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske fru Angelilli med denne overskuelige betænkning. Det er fuldstændig indlysende, at der skal sættes en stopper for seksuel udnyttelse af børn. Den eksplosive stigning i kriminelle aktiviteter via internettet kræver en samordnet tilgang.

Vi skal dog udvise forsigtighed, når det drejer sig om at foreskrive detaljerede straffe for disse overgreb på EU-plan. Medlemsstaterne selv skal sætte alt ind på at straffe det misbrug, der finder sted af moderne medier. Børnepornografi på internettet skal reguleres i medlemsstaternes strafferet. Rådet skal i overensstemmelse med forbuddet mod at drive ens erhverv forpligte sig til at lukke de juridiske smuthuller, så udnyttelse og overførsel via internettet ikke flytter til lande, hvor lovgivningen ikke er god nok. Jeg havde fra Kommissionen gerne hørt, om det også vil være muligt at drøfte dette med lande uden for EU, men der er desværre ingen repræsentanter for Rådet til stede.

Desuden vil jeg gerne argumentere for en styrkelse af samarbejdet med Europol og Eurojust. Bekæmpelse af internationale børnepornografiske netværk skal have høj prioritet i de to organisationer, da dette faktisk øger mulighederne for at træffe passende foranstaltninger uden for EU.

Hvis vi er enige om, at seksuel udnyttelse af børn er uønsket, foreslår jeg, at vi også drøfter udnyttelsen af voksne. Initiativerne til at begrænse prostitutionen ved store internationale begivenheder som f.eks. fodboldmesterskaber og De Olympiske Lege fortjener at få mere støtte her i Parlamentet.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Pædofile organisationer er en trussel mod borgerne og bør som sådan behandles ligesom mafiaen eller terrororganisationerne, nemlig med specielle, strenge love.

Det er en skændsel, at tusindvis af mennesker, der er blevet anklaget for børnepornografi, ikke har tilbragt så meget som en enkelt dag i fængsel. Jeg vil også gerne understrege over for ordføreren, fru Angelilli, hvis kvalitetsarbejde vi alle har beundret, at der sidste år i hendes hjemby var en sag, kendt som "lotusblomstsagen", der involverede 200 romabørn. Da sagen først var ovre, forsvandt disse romabørn praktisk talt. Der er ingen, som ved, om de rent faktisk vendte tilbage til de selvsamme lejre, hvor overgrebene fandt sted.

Samtlige medlemsstater skal altså være på vagt. Endvidere skal der indføres særlige love, og denne skændsel, denne horrible trussel mod samfundet, skal gribes an med særlige og yderst strenge love.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I Europa-Parlamentet debatterer vi i dag et emne, som med rette er oprørende for alle positivt tænkende mennesker. Vi fordømmer fænomenet, og derefter antager vi, at disse traumatiske hændelser kun kan ske for andre folks børn. Det er imidlertid alle vores børn, som er i fare, da vi ser en meget kraftig stigning i antallet børn, der bliver udnyttet seksuelt, og omfanget af børnepornografi. Vi skal således kæmpe for at forhindre disse overgreb ved at anvende alle tilgængelige midler. Vi skal sikre, at de sanktioner, der er fastlagt i de nationale retssystemer, anvendes effektivt, og at denne bekæmpelsesindsats bliver afspejlet i daglig praksis. Medlemsstaterne skal gøre alt, hvad der er muligt, for helt at eliminere efterspørgslen.

Vi skal navnlig være på vagt over for den konstante udfordring som følge af anvendelsen af nye onlineteknologier – webkameraer, mobiltelefoner og især anvendelse af internettet – i denne sammenhæng. Indførelsen af teknologier, der blokerer for adgangen, kan være en måde, hvorpå man kan gøre dette, og desuden kan man gøre familier og børn bevidste om farerne. Under alle omstændigheder skal vi understrege, at dette er alvorlige forbrydelser, og at det for at opdage dem er af afgørende betydning at fjerne enhver hindring for gnidningsfri udveksling af data mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder for at gøre det muligt at oprette centrale databaser med oplysninger om lovovertræderne.

Jeg mener, at det er meget vigtigt og helt centralt, at de allerede eksisterende internationale dokumenter ratificeres af medlemsstaterne, og at indholdet gennemføres effektivt. Vi skal sikre, at børnenes sikkerhed bliver et centralt emne i alle EU's medlemsstater. Fru Angelillis fremragende betænkning bidrager til denne indsats, og ved afstemningen stemmer vi da også for betænkningen.

Iratxe García Pérez (PSE). – (ES) Hr. formand! Seksuel udnyttelse er en realitet, som drenge og piger i hele verden udsættes for, da der er et udbud i form af seksuel udnyttelse af børn, navnlig i de fattige lande, og en efterspørgsel efter pornografi på internettet og sexturisme i de rige lande.

Med denne henstilling slår vi til lyd for, at der træffes reelle foranstaltninger. Vi anmoder nemlig om en europæisk harmonisering af den seksuelle lavalder, strengere straffe for seksuelle overgreb og bedre, mere omfattende nationale indsatsprogrammer og -systemer. For at opnå dette skal vi rette vores opmærksomhed mod medlemsstaterne, således at vi, ligesom Spanien har gjort – ud over at gennemføre Rådets rammeafgørelse på dette område – kan udvikle og gennemføre handlingsplaner med inddragelse af interessegrupper, bl.a. programmer vedrørende offentlig bevågenhed og social mobilisering, uden at forsømme det internationale samarbejde.

Endelig vil jeg gerne tilslutte mig de kolleger, der indtrængende opfordrer medlemsstaterne til at undertegne, ratificere og anvende de pågældende internationale konventioner, så vi kan garantere, at mindreåriges rettigheder bliver respekteret.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, fru Angelilli, mine damer og herrer! Den hastige udvikling af informations- og kommunikationsteknologien har skabt en ny kanal, hvor kriminelle kan begå eller fremvise deres forbrydelser. De forbrydelser, som betænkningen handler om, er blevet drøftet i en række globale og europæiske sammenhænge.

I 2003 vedtog Rådet for Den Europæiske Union en bindende rammebeslutning om seksuel udnyttelse af børn og kampen mod børnepornografi, og indholdet i den beslutning er i dag i vid udstrækning blevet integreret i medlemsstaternes retssystemer. I forbindelse med den hastige it-udvikling, skal beslutningen dog opdateres, og naturligvis skal vi ikke være fodslæbende på dette område. Det glæder mig, at Kommissionen snart vil have afsluttet sin opdatering af rammebeslutningen.

Alle medlemsstater skal fastlægge begrebet "børnepornografi" og erklære, at børnelokkeri via internettet er en strafbar handling. Det er vanskeligt at fange lovovertræderne på internettet, men det er ikke umuligt. Samtidig er der i en række nationale love begrænsninger på overvågningsmulighederne. Man kan derfor ikke anvende overvågning, for så vidt angår mindre alvorlige forbrydelser, og regler om databeskyttelse er også tit en hindring.

I mit hjemland har der endog for nylig været tilfælde, hvor en mindreårig begik selvmord på grund af en forbryders aktiviteter på internettet. Der har også været sådanne tilfælde i andre medlemsstater. Vi skal kunne beskytte vores børn, inden de bliver ofre. Der skal være nultolerance over for pædofili og børnepornografi i EU. Det er vi nødt til at sikre.

Salvatore Tatarella (UEN). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Seksuel udnyttelse af børn er et forfærdeligt problem. Det er i vores tid en skændsel i hele verden og et alvorligt tegn på samfundsforfald.

Der er blevet konstateret en kraftig stigning i den seneste tid på grund af den svimlende udbredelse af internettet og af nye og sofistikerede teknologier, som børn udsættes for, og som de har adgang til uden nogen som helst begrænsninger, bestemmelser, kontrolmuligheder eller sanktioner. Der er nu mere end nogensinde akut behov for disse tiltag, og de skal iværksættes på en stadig mere effektiv og eksemplarisk måde.

I fru Angelillis fremragende betænkning, som jeg hjerteligt lykønsker hende med, og i de specifikke henstillinger, som Parlamentet fremsætter til Kommissionen, angives og foreslås der foranstaltninger, som virkelig kan mindske spredningen af børnepornografi, grooming af børn på nettet, sexturisme og alle former for misbrug af børn.

Ifølge de seneste foruroligende data, bl.a. en FN-undersøgelse om vold mod børn, er den seksuelle udnyttelse af børn i hastig stigning, og sammen med menneskehandel er det ved at blive en af hovedindtægtskilderne og en af de hurtigst voksende forbrydelser på transnationalt plan med en årlig omsætning på ca. 10 mia. USD.

Ifølge et skøn foretaget af Den Internationale Arbejdsorganisation er mere end 12 mio. mennesker offer for tvangsarbejde, hvoraf mere end 1 million er udsat for seksuel udnyttelse og mellem 45 % og 50 % er børn.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Forslaget til Europa-Parlamentets henstilling til Rådet om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi er generelt foranlediget af den markante udvikling af nye telekommunikationsteknologier.

Problemet med forskellige former for grooming af børn på nettet er afgjort blevet større, men jeg vil gerne benytte lejligheden til også at fordømme udnyttelsen af billeder af kvinder. I de fleste EU-lande er der en udbredt ofte frastødende opfattelse af kvinder, hvor man ønsker at opnå kommercielle mål, ikke alene på en vulgær måde, men med reel foragt for kvinders værdighed, for ikke at nævne den anvendelse i reklamer og tv-programmer, der taler til folks underbevidsthed, og som jeg med skam må melde frem for alt finder sted i mit hjemland

Jeg er enig med ordføreren i, at Rådets rammeafgørelse 2004/68 skal opdateres for at øge beskyttelsesniveauet for børn og bedre kunne bekæmpe seksuel udnyttelse generelt. Ratifikationen af Europarådets konvention er lige så vigtig, men vi skal ikke stoppe der, for vi er også nødt til at kriminalisere grooming af børn på nettet og presse på for et grænseoverskridende samarbejde på dette område.

Efter min mening skal medlemsstaterne være forpligtet til at udveksle oplysninger i deres strafferegistre angående domme for seksuelle overgreb – og jeg tror, at ECRIS-systemet afgjort er et skridt i den rigtige retning på denne front – for at forhindre de personer, der har begået bestemte forbrydelser, i at have kontakt med børn og således forbedre beskyttelsen for ofre, ikke blot under en efterforskning, men også efter en retssags afslutning.

Jeg vil gerne slutte af med at understrege, at forskellige former for udnyttelse af børn desværre ikke kun omfatter seksuelle overgreb, og jeg så gerne et større engagement fra vores institutioners side på disse andre områder.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne lykønske fru Angelilli med hendes fantastiske arbejde med et så følsomt emne, som bekymrer os alle. Seksuel udnyttelse af børn er et fænomen, som fortsat chokerer borgerne i EU-medlemsstaterne og i andre lande. Børnepornografi på internettet er et stadig større problem, henset til at antallet af websteder, hvor der vises seksuel udnyttelse af børn, er steget med 1 000 % fra 1997 til 2007. Forstærket samarbejde med den private sektor kunne effektivt være med til at begrænse antallet af websteder med børnepornografi. Man kunne f.eks. fremme samarbejdet med kreditkortselskaberne for at bekæmpe børnepornografi på internettet på EU-plan ved hjælp af deres betalingssystemer, som anvendes af kommercielle websteder, der sælger billeder af børn.

Desuden vil det nye fællesskabsprogram til beskyttelse af børn, der bruger internettet, være med til at fremme et mere sikkert miljø på nettet. Europarådets konvention, som er undertegnet af 20 af EU's medlemsstater, er den første internationale retsakt, hvori en række former for seksuel udnyttelse af børn betragtes som en strafbar handling. For effektivt at kunne håndtere dette fænomen bliver medlemsstaterne nødt til at kriminalisere enhver form for tvang af børn til deltagelse i seksuelle aktiviteter. Endelig mener jeg, det er meget vigtigt at tage registre over pædofile i betragtning og at forhindre disse personer i at få et job eller udføre frivilligt arbejde, hvor de får direkte kontakt med mindreårige.

Katalin Lévai (PSE). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Verden over er omkring 40 mio. børn under 12 år offer for en eller anden form for voldelig handling. Da de nye teknologier og navnlig den konstante

udvikling af internettet og de nye onlinemetoder anvendes af pædofile, er det overordentlig vigtigt, at beskyttelsesniveauet for børnene bliver øget. Ifølge Eurobarometer bruger 74 % af de mindreårige dagligt internettet og dermed udsættes mange af dem for voldelige eller pornografiske påvirkninger.

Af hensyn til effektiv beskyttelse vil jeg gerne indstille, at de såkaldte Free Family Information-pakker indføres i Europa. Denne metode bliver allerede i stort omfang anvendt af visse europæiske internetudbydere, og jeg tror også, at andre kan være med. Pakkerne omfatter fire grundlæggende elementer – sikkerhed og kommunikation, underholdning, downloading og virtuel vold, og på en legende måde får familierne hjælp til at anvende internettet på en sikker måde. Jeg indstiller endvidere, at disse pakker indeholder en gratis, børnevenlig internetbrowser, der kunne fungere som et webfilter med henblik på at holde børn væk fra uønsket indhold på internettet. Vi skal være sikre på, at vores børn kan færdes trygt, ikke alene på internettet, men også i offentlige og private institutioner. Det er derfor af afgørende betydning, at enhver, hvis arbejde involverer jævnlig kontakt med børn, har pligt til at anmelde ethvert seksuelt overgreb.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Hr. formand! Seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi er meget alvorlige forbrydelser. Selv om lovgivningen i mange EU-lande er tilstrækkelig striks, er der fortsat mange foranstaltninger, som skal træffes for at sikre børnene tilstrækkelig beskyttelse. Alle medlemsstaterne skal ratificere Europarådets konvention og gennemføre rammeafgåelsen fuldt ud, så vi får en forenet tilgang på EU-plan.

Ulovligt materiale, der involverer misbrug af børn, skal fjernes fra internettet ved kilden, og webstederne skal blokeres af udbydere. Den revision af telekommunikationslovgivningen, som vi i øjeblikket drøfter i Europa-Parlamentet med Rådet og Kommissionen, er en god lejlighed til at forbedre lovgivningen.

Sexmisbrugere skal nægtes mulighed for at udøve erhverv, som indebærer kontakt med børn. Faktisk skal de lokale myndigheder føre meget bedre tilsyn med særlige hjem for forældreløse børn.

Endelig mener jeg, at Kommissionen og medlemsstaterne skal stille økonomisk og logistisk støtte til rådighed for kampagner rettet mod forældre og børn.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Hr. formand! Det glæder mig meget, at Parlamentet for alvor har taget spørgsmålet om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi op. Det glæder mig navnlig, fordi mange venstreorienterede grupper i Europa indtil nu åbent har kæmpet for at opnå den størst mulige grad af seksuel frihed, mens man ikke har været opmærksom på konsekvenserne for børnene af denne udvikling. Der har endog været gjort forsøg på at danne pædofile politiske partier. Dette må fylde enhver anstændig borger i EU med rædsel. Omfanget af dette fænomen er enormt, hvilket man kan se bare ved at bladre aviserne igennem.

I forbindelse med denne drøftelse bør opmærksomheden rettes mod de overgreb mod børns rettigheder og den seksuelle udnyttelse af børn af indvandrere fra lande uden for Europa. Den kendsgerning, at det er tilladt i deres hjemland, er én ting, men når de bor i et land i EU, skal de overholde den gældende lovgivning fuldt ud eller forlade Europa. Der kan ikke gælde visse love for de oprindelige befolkningsgrupper i Europa og andre for indvanderne. Det gælder i alle livets aspekter.

Jaroslav Zvěřina (PPE-DE). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Dette er helt klart et vigtigt emne, der kræver effektivt samarbejde mellem alle medlemsstater. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at beskyttelsen af børn mod misbrug i det moderne samfund på mange områder er blevet svækket. Det kan skyldes alt lige fra den voksende nedbrydning af familiemønstre samt det stigende antal børn, der opdrages i familier med en enlig forældrepart, og til borgernes forøgede mobilitet samt udbredelsen af moderne informationsteknologier. Derfor er jeg meget positivt stemt over for betænkningen.

Jeg mener, at en åben seksualundervisning af børn kan medvirke til at forebygge seksuelt misbrug af børn, men man skal også fokusere på forældrene, underviserne samt social- og sundhedspersonalet. Det er vigtigt, at alle bliver fuldt ud opmærksomme på disse forbrydelser og først og fremmest erkender, at de forekommer, således at de kan afsløre potentielle misbrugere og forhindre misbruget.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at seksualforbrydere, der begår overgreb mod børn, ofte gør det igen. I en vis udstrækning gælder vores tyske venners talemåde "einmal ist keinmal" her. Hvis nogen begår en sådan strafbar handling to eller flere gange, skal vi imidlertid kunne forhindre dem i at begå yderligere forbrydelser. I disse tilfælde skal der gøres brug af både terapeuter og en række forebyggende foranstaltninger, navnlig forbud mod at arbejde med børn og unge. Da der kan gå længere tid, inden den strafbare handling bliver gentaget, skal oplysninger om dispositionen for at begå disse forbrydelser være registreret i lang tid. Jeg vil

også indstille, at det bliver obligatorisk at undersøge, om personer, der søger arbejde som lærer, sportstræner eller ungdomsvejleder, tidligere har begået seksualforbrydelser.

Min erfaring siger mig, at seksualforbrydere, der begår overgreb mod børn, ofte forsøger at omgå et forbud mod at arbejde med børn med en række krumspring, bl.a. falsk identitet, for at forsøge at få adgang til deres målgruppe igen. Den frie bevægelighed for personer i EU gør dette forehavende lettere for dem.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Roberta Angelilli for denne fremragende betænkning.

Seksuel udnyttelse af børn er en forbrydelse mod de mest sårbare i vores samfund, og jeg er derfor chokeret over, at syv af vores medlemsstater i EU stadig ikke har undertegnet Europarådets konvention, og otte medlemsstater har rent faktisk ikke ratificeret den valgfrie protokol til FN's konvention om barnets rettigheder vedrørende salg af børn, børneprostitution og børnepornografi.

Det er en kendsgerning, at internettet nu gør, at disse forbrydelser kan ske på nye måder, og jeg mener således, at det er vores pligt indtrængende at opfordre til, at anvendelsen af internettet til børnepornografi og grooming gøres strafbar. Det er ikke nok, at staterne undskylder sig med, at det er vanskeligt. Vi skal arbejde sammen og koordinere vores indsats for at sikre, at vi kan gøre det. Faktisk skal det i alle medlemsstater være muligt at stille enhver borger eller person, der bor i EU, og som har begået en forbrydelse uden for EU, for retten.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Hr. formand! Jeg vil også gerne lykønske fru Angelilli med hendes meget fine betænkning. Jeg tror, vi alle vil støtte en sådan betænkning.

Som tidligere sagt er det en forbrydelse, og enhver, der vil begå overgreb mod eller på nogen måde underminere børns udvikling, skal behandles som en forbryder. Desværre foregår disse overgreb på internettet. Internettet er et pragtfuldt værktøj, en fantastisk informationskilde for os alle og noget, som vil være en del af vores liv i fremtiden. Der er imidlertid nogen, som vil udbytte børnene, og de vil benytte sig af internettet lige så meget, som de overhovedet kan, i forsøget på at underminere børnenes udvikling.

Omkring 8 ud af 10 børn i EU bruger internettet, og jeg synes, vi skal udvise særlig omhu for at beskytte de mest sårbare børn mod mobning, grooming og chikane. Vi bliver nødt til at fremme den offentlige bevidsthed og sikkerheden på nettet, navnlig blandt børnene, men også blandt forældrene, således at de ved præcis, hvad der sker, og hvad der kan ske på internettet.

Jeg mener, at medlemsstaterne skal arbejde sammen for at indføre et netværk af kontaktsteder, hvor offentligheden kan henvende sig for at anmelde ulovligt og skadeligt indhold samt ulovlig og skadelig adfærd. Det er vigtigt, at både forældre og børn føler sig trygge ved at bruge internettet og har et kontaktsted, hvor de kan anmelde eventuelle ulovligheder. For at stille de personer, der er ansvarlige for grooming og pornografi på nettet, til ansvar skal vi betragte disse handlinger, som det de er. Det er en forbrydelse, og skal behandles derefter.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Hr. formand, hr. Barrot, mine damer og herrer! Hensigten med rammeafgårelsen fra 2003 var at få lukket de lovgivningsmæssige smuthuller, der var i de forskellige medlemsstater, vedrørende bekæmpelsen af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi. Til dette formål blev der vedtaget nogle fælles rammebestemmelser, der bl.a. skulle regulere kriminalisering, gældende sanktioner og beskyttelse af samt hjælp til ofre. Jeg synes, det er beklageligt, at der er en række medlemsstater, som endnu ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for at gennemføre denne rammeafgårelse, selv om fristen allerede er overskredet.

Det er afgørende, at samtlige medlemsstater kriminaliserer alle former for seksuelt misbrug af børn, og at alle europæiske borgerne, der begår en sexforbrydelse mod børn i et hvilket som helst land inden eller uden for EU, er underkastet ensartet ekstraterritorial straffelovgivning, som gælder i hele EU. Det er vigtigt at sikre, at de gerningsmænd, der begår disse forbrydelser, ikke kan smutte uden om retssystemet. Jeg støtter også revisionen af rammeafgårelsen, således at den i det mindste garanterer det samme beskyttelsesniveau som Europarådets konvention fra 2007. Det er beklageligt, at der er en række medlemsstater, som endnu ikke har undertegnet denne konvention.

Det er også vigtigt at styrke denne rammeafgårelse på baggrund af den seneste teknologiske udvikling inden for kommunikationsområdet. Børn gør mere og mere brug af internettet, som er blevet et af de potentielle og udøvende lovovertræderes foretrukne redskaber, især via grooming og børnelokkeri i ulovligt øjemed, hvilket fru Angelilli allerede har henvist til. Jeg benytter lejligheden til at lykønske ordføreren med hendes glimrende stykke arbejde og med den forelagte betænkning.

Jeg er klar over, hvor kompleks og vanskelig denne kamp er, men jeg mener, det er muligt at imødegå den seksuelle udnyttelse af børn gennem handling i fællesskab og en forenet indsats. Der skal via oplysningskampagner lægges vægt på forebyggelse ved at gøre forældrene og børnene bevidste om risikoen for børnepornografi, navnlig på internettet, og især risikoen for seksuel udnyttelse i chatrooms og lignende på nettet.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Hr. formand! Det var digteren Zbigniew Herbert, som sagde, "Vi skal lære at sige nej (...) nej er et meget vigtigt element, når vi taler. Det indikerer, at man modsætter sig det onde." I dag skal vi sige nej til overgreb mod børns grundlæggende rettigheder, nej til vold mod og seksuel udnyttelse af børn, nej til moralsk fordærv og pornografi på internettet og nej til sexturisme.

Jeg takker derfor fru Angelilli for hendes betænkning. Jeg har selv taget dette emne op mange gange. Der er på dette område brug for forebyggende foranstaltninger. Det er vigtigt, at opmærksomheden vedrørende farerne bliver skærpet, både blandt børnene og også blandt forældrene og børnepasningspersonalet. Det er bydende nødvendigt, at forbrydelserne bliver opdaget hurtigt, og at sanktionerne håndhæves strengt. Det er endvidere nødvendigt med et samarbejde med medierne. Disse foranstaltninger skal gælde i hele verden, fordi der i nogle lande er organisationer, som anfægter, at man skal straffe seksuel kontakt med børn. Der findes endda faktisk plausible forestillinger om såkaldt "god pædofili". Vi må ikke udvise ligegyldighed over for nedbrydningen af vores børn eller den smerte og ydmygelse, de udsættes for. Dette er en skamplet for vores tid.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen! Den henstilling, som fru Angelilli på perfekt vis har redegjort for i dag, og som støttes af mine kolleger, er hovedsagelig rettet til Rådet. Da næstformanden i Kommissionen imidlertid sagde, at Kommissionen ville forelægge sit eget forslag i marts, vil jeg gerne anmode om, at dette forslag bliver i overensstemmelse med de talrige politikker i EU og ikke blot trækker i én retning. Forslaget skal omfatte bestemmelser om kriminalisering, strenge foranstaltninger og samarbejde med Europol, hvis konvention er den første, hvor menneskehandel er nævnt. Vi må ikke glemme, at der bortset fra de trusler, den vold, det bedrag og det misbrug, som de allernærmeste står bag, navnlig inden for familien, også sker en udnyttelse som følge af bevidst promovring, hovedsagelig af børn i en alder, hvor de ikke kan reagere. Jeg tænker på salg af spædbørn, som andre har afstået, og dette fænomen har vi set brede sig på internettet, og når jeg siger internettet, mener jeg ikke bare World Wide Web og de chatrooms, hvor børn logger sig ind på deres værelse, men også en lang række andre muligheder, bl.a. mobiltelefoner, og derfor er vi nødt til at tage højde for samtlige parametre.

Når vi taler om strafbare handlinger, er vi også nødt til at tænke på forholdene i genopdragelsesinstitutioner og fængsler. Hvis vi skærer ned på antallet af ansatte i disse institutioner, øger vi risikoen for sådanne fænomener. Der skal også gøres noget for at forbedre ofrenes levevilkår. Vi skal beskytte ofrene og deres familier, da der stadig hyppigere sker overgreb, og de midler, der bliver anvendt, er stærkere end de forsvarsmidler, ofrene har, fordi de midler hovedsagelig er af økonomisk karakter. Jeg regner derfor med, at Kommissionens nye forslag vil omfatte et stærkere beskyttelsesniveau for mindreårige og meget detaljerede midler.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Fru Angelillis betænkning er med til, at alle forældre kan beskytte deres børn mod pædofile, som lusker rundt på internettet. Vi må huske på, at al den hjælp, vi får i form af filtre og overvågningssoftware på internettet, ikke fritager os fra vores pligt til som forældre at beskytte og advare vores børn.

Jeg bor i en lille landsby, hvor alle kender alle og interesserer sig for, hvad der sker omkring dem. En fremmed vil vække interesse dér. I en lille landsby i det sydlige Polen ville det være vanskeligt for nogen ubemærket at komme i kontakt med børnene, men jeg tør godt sige, at i netop sådanne fredelige og trygge omgivelser kan der i hele Europa, mens forældrene stille og roligt sidder og læser avisen eller ser fjernsyn, komme en uønsket fremmed person ind på deres børns værelse og skabe kontakt via internettet. Kan vi som forældre intet stille op? Jo, vi kan. Muligvis er vores børn bedre til at anvende de nye teknologier end os selv. Muligvis er det vanskeligt at få dem væk fra deres computere.

Kære forældre, gør noget i dag for at beskytte jeres børn. Mind dem om en ting, som vi altid fik at vide, nemlig: "Tal ikke med fremmede." Det er en meget enkel besked. I dag lusker disse fremmede ikke rundt uden for skolen med en pose slik, men logger sig ind i chatrooms på internettet og udsøger sig deres ofre der. Det er farligere, fordi vi ikke kan se, hvornår de ubesværet smutter ud af det ene børneværelse og ind i det næste. Vi skal lære vores børn, at de ikke må tale med fremmede, heller ikke på internettet, og bare skal smække døren i.

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU*Næstformand*

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Der er så stor politisk enighed om dette emne, at det virker mærkeligt, at der sker så lidt i medlemsstaterne.

Det er naturligvis meget vigtigt, at vi fokuserer på internettet, men det gør til gengæld, at vi tror, at problemet er nyt, når vi helt klart ved, at det er et meget gammelt problem, der har været meget godt gemt af vejen. Det skete ikke bare uden for skolerne med slikposer, men det skete også i hjemmene i alle vores medlemsstater samt i kirker og på hospitaler.

Internettet har muligvis kastet lys på denne meget mørke side af samfundet, som vi stadig forsøger at forlige os med og ikke særlig godt kan forlige os med. Der er akut behov for, at medlemsstaterne tager deres mange fine ord om beskyttelse af børn alvorligt, præcis som vi her i Parlamentet har talt meget om, hvordan vi værdsætter og beskytter børn, mens vores handlinger ofte er meget svagere end de store ord, vi tager i munden.

Jeg nævnte, at hjemmet nogle gange er et af de farligste steder for børn. Vi havde for nylig en sag i Irland, som understregede dette. Jeg vil også tilføje, at de, der mener, at små byer, hvor alle kender alle, er et sikkert sted for børnene, må tro om igen. I små byer lukker folk tit øjnene for tingene, fordi de ikke har lyst til at tale om de "bløde informationer", de har, og muligvis er bange for at lade det gå videre til myndighederne.

Dette er noget, vi alle skal se på og være indstillet på at tale om, fordi tavshed får misbruget til at vokse og får forfærdelige skadevirkninger for de børn, som kommer ud i denne situation. Jeg opfordrer den irske regering til at fremlægge lovgivning om en lang række foranstaltninger til beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug. Efter min opfattelse er vi også nødt til at se på vores forfatning, hvor familien står over barnets rettigheder. De to ting må ikke være i konflikt med hinanden, idet begge områderne bør beskyttes i vores forfatning.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg glæder mig over denne forhandling, og i overensstemmelse med det ledsagende beslutningsforslag tilskynder jeg alle EU's medlemsstater til at undertegne og ratificere Europarådets konvention om beskyttelse af børn mod seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug. Jeg opfordrer også kraftigt alle EU's medlemsstater til at undertegne den valgfrie protokol til FN's konvention om barnets rettigheder vedrørende salg af børn, børneprostitution og børnepornografi.

Europarådets konvention er det første internationale retsinstrument, hvor en række former for seksuelt misbrug af børn kategoriseres som strafbare handlinger, herunder misbrug begået under anvendelse af tvang, magt eller trusler, selv inden for familien. Alligevel er der syv af EU's medlemsstater, som stadig ikke har undertegnet denne konvention, og der er otte medlemsstater, som stadig ikke har ratificeret FN's valgfrie protokol.

Internettet bliver i stadig større grad brugt af potentielle og udøvende seksualforbrydere som et middel til seksuelt misbrug af børn, især via grooming og børnepornografi.

Selv om man må erkende, at den irske strafferets beskyttelse af børn mod seksuelle overgreb og seksuel udnyttelse er ganske omfattende, vil jeg ikke desto mindre kraftigt opfordre den irske regering til hurtigst muligt at fremlægge en opdateret lovgivning, hvor der tages fat på den hastige udbredelse af nye måder, hvorpå børn kan blive udsat for seksuelle overgreb.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Fru formand! Fru Angelillis betænkning kommer på et godt tidspunkt og er meget vigtig. Vi lever i en verden, hvor der bliver stadig flere risici for børn og unge.

Udnyttelse af børn, herunder seksuel udnyttelse af børn, er blandt de største onder i samfundet. Kampen mod dette fænomen kræver en stor fælles indsats og samordning af foranstaltninger, metoder og ressourcer. Rets- og straffeforanstaltninger er meget vigtige, f.eks. kriminaliseringen af seksuel udnyttelse, navnlig lovgivning om internetteknologi anvendt til skade for børn.

Vi kan heller ikke tillade os at se bort fra, at forebyggelse af dette fænomen er en del af denne kamp. Vi må undervise børn og forældre i, hvordan de undgår at komme i kontakt med dette fænomen og med de personer, der er involveret. Vi må begrænse alle former for reklamer, som fremprovokerer åbne og aggressive former for seksualitet. Vi må sørge for, at der udvises mere omsorg for børn i de forskellige institutioner, hvor der tit begås seksualforbrydelser. Vi må samordne vores indsats for at modvirke handel med børn, for en af de væsentligste grunde til denne handel er nemlig seksuel udnyttelse. Og endelig må vi som modforanstaltning danne netværk bestående af ngo'er og regeringsorganer.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Fru formand! Det er i sandhed ubegribeligt og skændigt, at vi med hensyn til seksualforbrydelser mod børn her i det 21. århundrede år har et samarbejdsniveau mellem de forskellige organer i en stat – men også et samarbejde mellem selve medlemsstaterne – der ikke er, hvad det burde være. Jeg er glad for, at både kommissæren og ordføreren udtalte sig så klart og understregede behovet for, at der sker faktiske forbedringer.

Jeg beder dem desuden om at offentliggøre navnene på de medlemsstater, der har en mangelfuld lovgivning på dette område. Et tiltag, jeg vil foreslå, man overvejer, er udarbejdelsen af en paneuropæisk – eller endnu bedre, international – offentlig tilgængelig liste over de lovovertrædere, der er dømt for seksualforbrydelser mod børn. Jeg foreslår, at en sådan liste skal være permanent, uden nogen mulighed for, at man kan få sit navn slettet fra listen, medmindre der er blevet truffet en retsafgørelse, hvor den oprindelige domfældelse er blevet omstødt. En seksualforbrydelse mod et barn giver varige skader for offeret og skal også resultere i varig "mærkning" af gerningsmanden. Dette vil være en tillægsstraf, men vil også fungere som en forebyggende foranstaltning.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru formand! 20 medlemsstater har undertegnet Europarådets konvention, der er det første internationale retsdokument, hvor seksuel udnyttelse af børn klassificeres som en forbrydelse.

Den videnskabelige og teknologiske udvikling samt udviklingen af nye kommunikationsmåder og navnlig internettet og mobiltelefoni har også åbnet op for en ny måde, hvorpå børn kan lokkes til seksuel udnyttelse, samt en ny måde til distribution af børnepornografi. Indførelsen af strafferetlige sanktioner for denne slags aktiviteter i alle medlemsstaterne er uhyre vigtig. Det er imidlertid ikke nok med indførelsen af strafferetligt ansvar for sådanne handlinger. Det er ligeledes bydende nødvendigt at etablere systemer, som vil forhindre situationer med fare for seksuel udnyttelse af børn i at opstå, ved f.eks. at uddanne forældrene og børnene samt ved at opspore pædofile organisationer, som er aktive på internettet.

Jeg takker fru Angelilli for en meget vigtig og kompetent udarbejdet betænkning.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Fru formand! Jeg er enig i dette udkast til Europa-Parlamentets henstilling til Rådet. Beskyttelse af børn skal altid have høj prioritet i samtlige lande i EU, da børn er den mest sårbare samfundsgruppe. Lovharmonisering vil bidrage meget til at forhindre forbrydelser af denne type og til en mere effektiv retsforfølgelse af lovovertrædere i alle medlemsstater. Efterfølgende kan en harmoniseret lovgivning forhindre børnesexturisme, som på grund af forskellige lovgivningsniveauer stadig er et problem i EU.

Der er også brug for beskyttelse af børn i forbindelse med børns adgang til nettet, hvor de udsættes for alle mulige former for indhold, herunder eventuelt pædofilt indhold, og for grooming på internettet. Seksuelt misbrug af børn og børnepornografi er i strid med de af FN vedtagne regler for børns rettigheder og er samtidig i strid med grundlæggende menneskerettigheder.

Rovana Plumb (PSE). – (RO) Fru formand! Seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi er meget alvorlige forbrydelser, der er i stigning, men som kan bekæmpes gennem lovgivningen, herunder kampagner, der skal øge årvågenheden. Som moder og som parlamentsmedlem fra et land, som er blandt de lande, der oftest er hjemsted for websteder med pornografisk indhold, mener jeg, at EU's medlemsstater har behov for klare love, som sikrer, at børnepornografi på internettet er forbudt, samtidig med at man får internetudbydere til at blokere for adgang til websteder med sådanne billeder.

Eftersom adgang til og distribution af pornografisk materiale ikke er reguleret af tid og sted, glæder jeg mig over det rettidige forslag om at etablere en separat enhed til bekæmpelse af børnepornografi og prostitution på europæisk plan, og jeg foreslår, at medlemsstaterne og Kommissionen giver økonomisk støtte til oplysningskampagner.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru formand! Jeg glæder mig over den foreliggende betænkning og har kun to forbehold. For det første tror jeg ikke, at retsforfølgelse af forældre, som presser deres børn ind i tvungne ægteskaber, er effektiv. Realistisk set er det umuligt at bevise det i en familie, hvor der er også en ganske særlig ret til ikke at udtale sig. For det andet skal der arbejdes detaljeret videre med bestemmelserne om tilsidesættelse af tavshedspligten. På trods af disse to forbehold opfordrer jeg medlemsstaterne, Rådet og Kommissionen, herunder det tjekkiske formandskab, til snarest muligt at ajourføre den pågældende europæiske og nationale lovgivning og at ratificere internationale aftaler for effektivt at kunne bekæmpe pædofili. Der skal hurtigst muligt oprettes en database over pædofile, der dækker hele Europa, for at forhindre disse personer i at få arbejde i uddannelsessektoren eller institutioner, der har med børn at gøre, i andre medlemsstater. Aldersgrænsen for seksuelt motiverede forbrydelser skal desuden harmoniseres. Jeg vil også gerne påpege,

at medlemsstaterne skal finansiere udviklingen og udvidelsen af de programmer, som kan være med til at, forældrene kan beskytte deres børn mod grooming på internettet.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Fru formand! Jeg tror, at denne forhandling har vist, at Europa-Parlamentet enstemmigt forpligter sig til at beskytte børnene.

Jeg skal prøve at udtrykke mig så klart som muligt. Jeg vil gerne påpege, at vi vil tage rammeafgørelsen om beskyttelse af børn op til fornyet behandling. Vi vil gerne gøre ordlyden endnu bedre for at bringe beskyttelsen af børn i EU op på niveau med de højeste internationale standarder, navnlig Europarådets nye konvention fra 2007 og bedste nationale praksis.

I forbindelse med efterforskning af kriminalsager vil forslaget til retsakt omfatte nye straffbare handlinger som svar på de nye former for misbrug, som de nye teknologier gør det så let at begå. Det vil være lettere at foretage efterforskning og rejse tiltale. Jeg vil ikke sige mere om dette nu. Hvad angår hjælp til ofre, vil vi gøre det lettere for dem at få adgang til domstolsprøvelse.

Desuden vil vi især tage initiativ til forebyggende foranstaltninger ved at behandle lovovertrædere på grundlag af en individuel diagnose og en risikovurdering for hver enkelt lovovertræder. Desuden vil vi forsøge at forhindre og begrænse risikoen for gentagne overtrædelser og indføre foranstaltninger for at sikre den optimale effektivitet af sikkerhedsmekanismerne hele EU. I denne henseende vil ECRIS-systemet, hvor strafferegistrene kan forbindes i et netværk, være meget værdifuldt.

Jeg har også fået spørgsmål om ekstraterritorialitet. Vi vil også benytte lejligheden til at foreslå mere restriktive foranstaltninger på dette niveau med hensyn til retsforfølgelse af forbrydelser vedrørende seksuel udnyttelse begået i tredjelande af EU-borgere, også selv om det tredjeland, hvor forbrydelsen er begået, ikke har mulighed herfor.

Det er vores tanker lige nu. Vi vil naturligvis følge alle henstillingerne i fru Angelillis betænkning meget omhyggeligt, når vi udarbejder dette rammedirektiv.

Jeg vil også gerne sige til Parlamentet, at det ikke er tilstrækkeligt at have en god lovramme. Der er også brug for redskaber. Det er baggrunden for, at vi på europæisk plan omkring Europol prøver at bygge en platform, som kan anvendes til at sammenstille informationer fra medlemsstaterne og distribuere rapporter og statistikker fra de nationale platforme. En række EU-lande har sådanne platforme, men der er nu på fællesskabsplan behov for at sikre, at alle kan gøre sig bekendt med disse informationer. EU kan her tilføre en merværdi, forudsat at det lykkes for os at oprette denne platform omkring Europol.

Jeg vil også sige, at vi har et yderligere værktøj, som jeg har stor tillid til, nemlig den uformelle offentlig-private gruppe, der blev etableret af Kommissionen, og som har indført en europæisk finansiel koalition mod kommercielle børnepornografiske billeder. Stillet over for en firdobling af antallet af websteder mellem 2003 og 2007 er vi nødt til at involvere den private sektor, da den kontrollerer en stor del af it-infrastrukturen. Vi skal især have mobiliseret internetudbydere. Dette er et helt afgørende punkt.

Koalitionen vil bringe alle interessenterne sammen: ikkestatslige organisationer, banker, kreditkortselskaber, onlinebetalingsfirmaer, internetudbydere og andre private internetaktører. Man vil tage fat på at lokalisere og konfiskere fortjenesterne som følge af kriminelle aktiviteter. Dette er en væsentlig faktor for at sætte en stopper for en række kommercielle børnepornografiske aktiviteter.

Dette er i korte træk min svar, men vi får lejlighed til at vende tilbage til dette væsentlige punkt. Jeg vil tilføje, at vi i sidste uge havde en meget god databeskyttelsesdag. Der var unge, som sendte bemærkelsesværdige advarsler til andre unge om, at de skulle være forsigtige, når de brugte internettet.

Der er jo nu et stigende antal overvågningssystemer, som kan bruges i hjemmet for at gøre det mere sikkert for børn at bruge internettet. Jeg siger ikke, at tingene er perfekte, men der gøres en væsentlig indsats, og vi skal naturligvis mobilisere hele internetsamfundet.

Jeg vil gerne understrege begrebet "kidnapningsadvarsler", fordi det ikke er blevet nævnt i så mange indlæg. Det er virkelig vigtigt, at Parlamentet, som det gjorde i sin erklæring den 2. september 2008, tilskynder medlemsstaterne til at etablere advarselssystemer og indgå samarbejdsaftaler for at få nogle grænseoverskridende systemer.

Desuden har Parlamentet også meget generøst skabt budgetmæssigt råderum for at tilskynde medlemsstaterne til at etablere disse systemer eller i det mindste forbinde sig i et netværk til behandling af "kidnapningsadvarsler". Vi ved, at en "kidnapningsadvarsel" kan være meget effektiv, hvis den udsendes

hurtigt. Jeg vil gerne her i Europa-Parlamentet særligt understrege det forfærdelige ved kidnapning af børn, som ofte sker i forbindelse med pornografi.

Jeg vil gerne igen takke Europa-Parlamentet for dets støtte i kampen om at beskytte børnene. Jeg vil også tilføje, at jeg har bemærket mig indlæggene om databeskyttelse under retssager, hvor der er børn involveret. Jeg bliver nødt til at stoppe nu, men jeg vil understrege, at vi i marts vil forsøge udstyre EU med en eksemplarisk lovramme i overensstemmelse med de strengeste standarder for beskyttelse af børn.

Roberta Angelilli, ordfører. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne endnu en gang takke mine kolleger for deres tanker og støtte under forhandlingen, og afslutningsvis vil jeg gerne rette en særlig tak til Kommissionen for dens aktive samarbejde. Jeg skylder hr. Barrot en særlig tak, da han selv her i formiddag udviste yderst stærk politisk og lovgivningsmæssig vilje i forbindelse med beskyttelsen af børn. Hans bidrag har givet meget stof til eftertanke, og frem for alt har han udvist engagement udmøntet i praksis.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at komme med nogle få yderligere punkter. Først og fremmest mangler der data. Alt for ofte mangler vi tilstrækkelige data, statistikker, der er uundværlige som grundlag for vores arbejde med bedre at overvåge, bedre at forstå og naturligvis bedre bekæmpe misbrug af børn. Denne mangel på data er jo et tilbagevendende problem, men jeg mener, det er vigtigt at understrege, da det er en ting, vi skal gøre noget ved.

Med hensyn til databeskyttelse tog en række medlemmer dette emne op, og kommissæren har allerede givet dem et meget specifikt svar. Jeg vil gerne understrege, at jeg er meget bevidst om databeskyttelse, og jeg tror ikke, at der er nogen konflikt mellem privatlivets fred og børns rettigheder, forudsat naturligvis at institutionerne udfylder deres rolle, og hvis alle lige fra internetudbydere til politiet overholder spillereglerne.

Desuden vil jeg gerne påpege, at børn faktisk er den gruppe, der har det største behov for privatliv og databeskyttelse. Hr. Barrot nævnte også, at det under en skandaleombrust retssag, hvor offeret desværre er et barn, netop ofte er det udnyttede barn, der eksponeres for medierne uden nogen som helst form for beskyttelse og, vil jeg sige, uden nogen som helst medfølelse for deres image eller for deres privatliv – og alt sammen bare for at skaffe højere seertal og sælge lidt flere aviser. Jeg vil også gerne tilføje, at alle børn er udsat for disse farer, og uledsagede børn og romabørn er ofte endnu mere sårbare.

Jeg vil slutte med at sige, at der helt klart er brug for en væsentlig indsats på kulturelt og politisk niveau, og denne indsats skal ydes af familier, skoler og medierne. Der kan gøres meget gennem selvregulering, men uden bindende, solide lovgivningsmæssige instrumenter kan vi helt klart ikke bekæmpe de tilfælde af udnyttelse, som det ikke alene er enkeltpersoner, der står bag, men faktisk ofte kriminelle organisationer.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i dag.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Et af kendetegnene ved seksuelt misbrug af børn har været den hastige spredning ved hjælp af internettet, hvilket gør bekæmpelsen endnu vanskeligere. Der skal være en retlig forpligtelse til at blokere for adgangen til websteder, som spreder børnepornografi. Faktisk skal grooming af børn anses for at være en strafbar handling.

Vi er nødt til at være meget mere bevidste om den risiko, der er forbundet med, at pædofile anvender nye teknologier på et tidspunkt i børnenes liv, hvor de anvender internettet mere og mere aktivt. Vi kan kun være bekymret over generationskløften i forbindelse med brug af internettet og således over den utilstrækkelige kontrol af børns adgang til websteder, der udgør en stor risiko.

Det er særdeles vigtigt at etablere en kommunikation mellem skolen og familien for at lære børn, hvordan de skal identificere risikosituationer og reagere. Dette er grunden til, at det er nyttigt med særlige informations- og uddannelsesprogrammer, for ikke at tale om en europæisk strategi til bekæmpelse af seksuelt misbrug og et mere aktivt samarbejde mellem medlemsstaterne rettet mod oprettelse af et transnationalt politinetværk til håndtering af børnepornografi og prostitution samt et netværk til håndtering af en database med detaljer om personer, der er dømt for sådanne handlinger.

Med hensyn til det europæiske samarbejde er det beklageligt, at ratifikationsprocessen af Europarådets konvention fra 2007 har været så langsommelig.

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) I den foreliggende betænkning erkendes det, at overgreb mod et barns værdighed er en grov overtrædelse af menneskerettighederne samt en modbydelig handling, som desværre ikke håndteres ens i hele EU. Det er foruroligende, at der er en række medlemsstater, som ikke har gennemført alle relevante internationale konventioner til beskyttelse af børn. Jeg opfordrer kraftigt Kommissionen til at benytte samtlige tilgængelige redskaber til at presse disse stater til at overholde konventionerne.

For at bekæmpe børnepornografi skal EU håndhæve en streng lovgivning, men også gennemføre uddannelsesprojekter, som informerer folk om dette emne. Brugen af allerede eksisterende tekniske løsninger til beskyttelse af børn skal fremmes blandt forældre, især brugervenligt software, som er gratis eller meget billigt.

Nemme adgangsbetingelser og minimal risiko gør det meget let for kriminelle organisationer at få adgang til cyberspace. For at kunne håndtere denne nye trussel skal vi harmonisere lovgivningen, fremme retshåndhævelsen og forstærke politisamarbejdet. Desuden vil en EU-lovgivning kun delvist løse problemet, da dette emne har en global dimension, og der kræves således en global ramme for at kunne håndhæve loven internationalt. I den henseende opfordrer jeg kraftigt EU til at tage føringen.

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Enhver form for udnyttelse af børn er uacceptabel. Børn, der jo er fremtiden for ethvert samfund, er samtidig den mest sårbare gruppe. Derfor har politikere pligt til at give høj prioritet til beskyttelsen af børn mod enhver form for misbrug, især for at fjerne risikoen for seksuelt misbrug.

Jeg ser meget positivt på den omfattende betænkning, hvor alle medlemsstaterne opfordres til at gøre noget alvorligt ved det pågældende problem.

Jeg støtter opfordringen til de syv medlemsstater, som endnu ikke har undertegnet Europarådets konvention om beskyttelse af børn mod seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug. Desuden bakker jeg op om opfordringen til alle medlemsstaterne om at undertegne, ratificere og gennemføre alle relevante internationale konventioner til beskyttelse af vores børn.

Alligevel er undertegnelse og ratifikation af konventioner blot en ydre ramme til forbedring af tingene. Der er brug for praktiske tiltag som følge af stadig mere dokumentation for seksuel udnyttelse af børn. Børn har brug for at vokse op i et sikkert miljø, som forældrene har det primære ansvar for. Ved indtrængende at opfordre medlemsstaterne til at koordinere deres tiltag støtter jeg også idéen om at indføre varslingsystemet for forsvundne børn, som vil forbedre samarbejdet på dette område på europæisk plan.

Marianne Mikko (PSE), skriftlig. – (ET) Børn har behov for vores omsorg og beskyttelse som lovgivere. Det er meget vigtigt, at de syv medlemsstater og nabolande undertegner Europarådets konvention om beskyttelse af børn mod seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug, og gennemførelse af Rådets rammebeslutning er også vigtig.

De personer, der har været offer for misbrug i en ung alder, skal garanteres fuld beskyttelse under efterforskningen samt før og efter en retssag. Beskyttelsesmekanismer for offeret som f.eks. passende bistand til familier til ofre og behandling af ofre som særligt forsvarsløse ofre skal gennemføres øjeblikkeligt.

Vi skal hæve beskyttelsesniveauet. Det, der finder sted på internettet, har overskredet alle grænser. Børn er ofte ikke i stand til at forstå alvoren og konsekvenserne af en given situation. Det, der ofte tilsyneladende er en leg, kan føre til livslang psykologisk skade.

Vi skal således forbyde pædofile chatrooms og lignende og gøre børnelokkeri ved anvendelse af disse metoder til en strafbar handling. Det er vi simpelthen nødt til.

Det er vores pligt at beskytte børnene mod en verden, som kan ødelægge dem. Vi skal holde seksualforbrydere væk fra børnene, og vi skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre dette.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Estland er et af de lande, hvor processen med at skærpe straffene mod personer, der har begået forbrydelser mod børn, er i gang. Dette er imidlertid en kamp, der har konsekvenser.

For at forhindre forbrydelser skal vi fremme "internetfærdigheder", herunder oplyse om risici. Computerverdenen er desværre præcis det sted, hvor forældrene ikke har kunnet fungere som vejledere for deres børn.

For at forhindre forbrydelser skal man øge årvågenheden. En Eurobarometerundersøgelse fra 2008 viser, at en stor procentdel af forældrene ikke er opmærksom på, hvad deres børn foretager sig på internettet. Jeg

repræsenterer f.eks. et land, hvor brugen af internettet er på et af de højeste niveauer i EU, men det samme gælder for forældrenes mangel på opmærksomhed. 60 % er således ikke bekymret for, at deres børn kunne blive offer for chikane, 47 % er ikke bekymret for, at deres børn ser pornografi eller voldeligt materiale, og 62 % er ikke bekymret for, at deres børn måske videregiver personoplysninger.

Det er meget vigtigt, at forældrene bliver informeret, og at der iværksættes oplysningsprogrammer for børn på internettet, idet kun 10 % af (estiske) børn hævder, at de har kontaktet deres forældre om hjælp i forbindelse med ubehagelige oplevelser, de har haft på internettet.

5. Sanktioner over for arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagordenen er betænkning (A6-0026/2009) af Claudio Fava om sanktioner over for arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold.

Claudio Fava, ordfører. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Fire minutter vil være nok til at give Dem et resumé af to års arbejde – et arbejde, som har været vanskeligt, men forhåbentlig nyttigt – som har involveret Parlamentet samt både Kommissionen med sine forslag og Rådet. Det centrale punkt i dette arbejde har været at få udarbejdet et direktiv, hvor der for første gang fastlægges sanktioner for de arbejdsgivere, som nyder godt af at beskæftige ulovlige indvandrere.

Jeg tror, det er lykkedes os at ændre filosofien bag dette direktiv, som var blevet begrænset til udelukkende at skulle bekæmpe ulovlig indvandring. Den kompromistekst, som vi er nået til enighed om med Rådet, tilvejebringer desuden en vis beskyttelse for de indvandrere, der er tvunget til at arbejde ulovligt, og som ofte nærmest holdes som gidsler af kriminelle organisationer. Ellers ville der have været risiko for, at de ville få en dobbeltstraf, nemlig både som udnyttede arbejdstagere, der ofte er tvunget til at arbejde under uanstændige arbejdsvilkår, og som ulovlige indvandrere, der skal sendes tilbage til deres hjemland, med hjemsendelsesforbuddet, som i mange lande betyder mange år.

I den forbindelse har vi i artikel 7 og 14 fastsat, at medlemsstaterne, når der er tale om mindreårige, grov udnyttelse eller menneskehandel, vil være forpligtet til at udarbejde regler om udstedelse af midlertidige opholdstilladelser, hvis løbetid kan forlænges, indtil ethvert lønmæssigt udestående er blevet betalt. Vi havde gerne set, at denne mulighed blev udvidet til at gælde alle ulovlige indvandrere, men dette kan ikke lade sig gøre som følge af det hjemsendelsesdirektiv, der blev vedtaget sidste år. Jeg var ikke en af dem, der støttede det.

Det er alligevel lykkedes os at indføre en regel, der gør det muligt for medlemsstaterne at træffe mere gunstige foranstaltninger for indvandrere vedrørende udstedelse af opholdstilladelser. Artikel 10 er efter min opfattelse den vigtigste artikel. For første gang fastlægges det, at de pågældende personer i de værste tilfælde, bl.a. hvor de fastansatte er mindreårige, kan straffes med strafferetlige sanktioner.

Jeg mener, de supplerende sanktioner, der er fastlagt i artikel 8, er vigtige. De omfatter inddragelse af tilladelser, lukning af forretningssteder i særligt alvorlige tilfælde og udelukkelse fra statsstøtte fra EU-midler. Ellers havde vi været overordentlig hykleriske. Først ville vi nemlig straffe arbejdsgiverne med den ene hånd og så bagefter alligevel give dem generøse subsidier med den anden hånd.

Jeg tror, det er af afgørende betydning, at det er lykkedes for os at få medtaget en definition af aflønning, som sætter lighedstegn mellem den løn, der skal betales til en ulovlig indvandrer, og lønnen til en almindelig arbejdstager, uden nogen form for forskelsbehandling.

Vi har inkluderet vikarbureauer i direktivet. I visse lande – som f.eks. mit eget land – er det især disse bureauer, som er værst til at beskæftige ulovlige arbejdstagere under de allerværste former for udnyttende arbejdsforhold. Bare tænk på de tilfælde, hvor der er blevet ansat ulovlige landbrugsmedarbejdere, og som længe har fyldt godt i kriminalstatistikkerne.

Det er lykkedes os at få fagforeninger til at repræsentere indvandrere i administrative og civile sager. I teksten blev der tidligere henvist til tredjemænd generelt, men nu henvises der specifikt til fagforeninger.

Vi har brug for en indkøringsperiode for at se, hvordan direktivet virker, og vi har derfor bedt Kommissionen om at aflægge en rapport til Parlamentet og Rådet, når direktivet har været i kraft i tre år, navnlig vedrørende reglerne om inspektioner, opholdstilladelser, sanktioner og underleverancer.

Vedrørende spørgsmålet om underleverancer, dvs. artikel 9, som var genstand for drøftelser mellem Parlamentet og Rådet og i selve Rådet, havde ordføreren gerne set, at ansvaret blev udvidet til at dække hele kontraktkæden som oprindeligt foreslået af Kommissionen. Rådet og Parlamentet, eller i hvert fald en del af Parlamentet, gik ind for helt at udelukke underleverancer, men vi er nået frem til en kompromisløsning, som forhåbentlig er gangbar, nemlig dobbeltansvar, hvilket dog ikke skal forhindre os i at indføre ny lovgivning på dette område en gang i fremtiden. For min del og på vegne af de andre skyggeordførere, som jeg takker for det gode samarbejde de seneste to år, skal jeg derfor i morgen anmode Rådet om at tilføje en erklæring til den kompromistekst, vi skal stemme om, med henblik på at sikre, at bestemmelserne i den pågældende artikel 9 ikke bliver til hinder for eventuelle fremtidige lovgivningsmæssige tiltag vedrørende underleverancer.

Afslutningsvis tror jeg, at dette direktiv gør, at vi kan se et Europa for os, hvor indvandring endelig er blevet et kollektivt ansvar med fokus på anerkendte rettigheder og ikke bare regler mod indvandrere.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Fru formand! Jeg vil naturligvis gerne takke hr. Fava og Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender.

Der er flere parter, som har gjort sig store anstrengelser for at nå til enighed ved førstebehandlingen, og i betragtning af det brede flertal i LIBE-udvalget for nogle dage siden og i De Faste Repræsentanternes Komité lige inden jul, tror jeg, vi vil nå målet.

Denne tekst opfylder naturligvis ikke i alle henseender de oprindelige ambitioner. Kommissionen kan dog uden tøven støtte dette kompromis. Med dette direktiv får vi indført et effektivt instrument, en fælles ramme med henblik på at forsøge at begrænse ansættelsen af arbejdstagere fra tredjelande med ulovligt ophold i EU.

Kommissionen vil være meget opmærksom på inspektionerne. I kompromisteksten henstiller man til bedre målrettede, kvalitative inspektioner, så det må vise sig i de kommende år, om disse kvalitative kriterier er blevet anvendt, og om medlemsstaternes forpligtelse til løbende at identificere risikosektorerne for ulovligt arbejde på deres område rent faktisk har været effektiv. Dette er, hvad vi ønsker for at bekæmpe, at der ansættes mennesker fra tredjelande med ulovligt ophold i EU, og vi ønsker frem for alt at indføre sanktioner over for de arbejdsgivere, der drager fordel af at ansætte disse mennesker. En undersøgelse af, i hvilket omfang bestemmelserne om inspektionerne bliver gennemført, vil således have høj prioritet for Kommissionen i dens fremtidige rapporter om anvendelsen af dette direktiv.

Desuden er der naturligvis positive resultater som følge af dette kompromis, navnlig den konsensus, der blev opnået om det vanskelige spørgsmål vedrørende underleverancer. Jeg har bemærket, at hr. Fava håbede på en erklæring fra Rådet og Parlamentet. Personligt kan jeg ikke se nogen ulemper ved det.

Det glæder Kommissionen, at man i direktivet anbefaler strafferetlige sanktioner for særligt alvorlige tilfælde, hvor disse sanktioner er både nødvendige og passende. De er nødvendige for at øge den afskrækkende virkning, da de administrative sanktioner i de alvorligste tilfælde ikke er tilstrækkelige til at hindre skruppelløse arbejdsgivere i deres forehavende. Og de er passende i et instrument, hvor hensigten er at leve op til den ambitiøse europæiske politik om at bekæmpe ulovlig indvandring. I den forbindelse sætter Kommissionen pris på, at kriminalisering af arbejdsgivere, der beskæftiger ofrene for menneskehandel, igen er blevet taget med i den endelige kompromistekst.

Dette direktiv er det første væsentlige tiltag til bekæmpelse af ulovlig indvandring. Direktivet er rettet mod skruppelløse arbejdsgivere, samtidig med at der ydes beskyttelse af vandrende arbejdstagere, som det oftest går ud over i sådanne tilfælde.

Dette direktiv bør vedtages og gennemføres hurtigt. Kommissionen vil støtte og følge denne proces ved at indkalde til regelmæssige møder med eksperter fra medlemsstaterne i gennemførelsesfasen for at drøfte de problemer, som måtte opstå. Det er et vigtigt værktøj, og Kommissionen vil gøre alt, hvad der er nødvendigt, for at sikre, at dette værktøj bliver anvendt effektivt.

Edith Bauer, ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender. – (SK) Fru formand! Det er håbet, at lovgivningen mod arbejdsgivere, der beskæftiger ulovlige migranter fra tredjelande, vil være et instrument til reduktion af "pullfaktoren" i forbindelse med ulovlig migration. På den anden side kan man dog også se, at lovgivningen muligvis kan give bedre konkurrencebetingelser, og jeg tror også, at den vil medvirke til at bekæmpe menneskehandel.

Der er en opfattelse af, at denne lovgivning ikke vil give nogen merværdi. Da der endnu ikke findes noget sådant lovgivningsmæssigt instrument på fællesskabsplan, er merværdien for nogle medlemsstater høj, mens den for andre, hvor der i forvejen findes en sådan lovgivning, måske ikke er så indlysende.

Ved drøftelserne vedrørende eventuelle kompromisløsninger med Kommissionen og Rådet var drøftelserne koncentreret om særlige problemområder. For det første var der spørgsmålet om leverandørens ansvar for underleverandørers lovmæssige forpligtelser, hvor ansvaret i forslaget begrænses til de direkte underleverandørers aktiviteter. For det andet var der midlerne til at sikre effektive procedurer, hvormed ulovlige migranter kan få udbetalt udestående løn, hvor vi har fulgt princippet om forbud mod forskelsbehandling, og vi har undersøgt, hvordan vi kan skaffe de ulovlige migranter hjælp og give dem redskaber til at kunne få deres løn, også efter at de er vendt tilbage til deres hjemland. For det tredje var der den eventuelle virkning af at udskyde den faktiske hjemsendelse af en ulovlig migrant, indtil personen har fået sin løn. Her vil jeg sige, at udskydelse af den faktiske hjemsendelse i høj grad ville underminere og muligvis modvirke formålet med den foreslåede lovgivning. Og endelig har vi overladt problemet med inspektionerne til medlemsstaterne i forvisning om, at arbejdsinspektører spiller en vital rolle i forbindelse med at få lovgivningen til at fungere effektivt.

Der er uden tvivl forskellige holdninger til, hvordan man bl.a. løser dette problem i dette forslag. Nogle af disse holdninger vil blive afklaret, når direktivet skal gennemføres. Jeg vil gerne slutte med at takke hr. Fava, Kommissionen og det franske formandskab, fordi det er lykkedes dem at udarbejde en kompromistekst.

Esther de Lange, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Kvinders Rettigheder*. – (NL) Fru formand! Jeg vil også gerne takke ordføreren for hans arbejde uden dog at forbigå den indsats, der er blevet ydet af skyggeordføreren for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, Simon Busuttil, og ordføreren for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, Edit Bauer. Det skyldes immervæk deres indsats, at vi med det indgåede kompromis i sidste ende opnår det, vi vil, nemlig at udsigten til at få et arbejde ikke skal være noget incitament til ulovlig indvandring, fordi vi faktisk straffer arbejdstagere med ulovligt ophold i EU.

I modsætning til hvad nogle partier her i Parlamentet forsøgte at opnå i første omgang, er denne lovgivning ikke blevet noget instrument til efterfølgende at lovliggøre tilstedeværelsen af ulovlige indvandrere. Faktisk bliver der i andre sammenhænge ført forhandlinger om lovlig migration. Som ordfører for Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling mener jeg dog, at der skal tænkes nærmere over de kønsspecifikke spørgsmål, når vi har med denne gruppe mennesker at gøre, der opholder sig ulovligt i EU, og som allerede nævnt ofte bliver udnyttet.

Skøn over, hvor mange mennesker fra tredjelande der opholder sig ulovligt i EU, er ikke præcise og varierer mellem 4,5 og 8 millioner. Desuden får man på baggrund af disse skøn ikke noget indtryk af forholdet mellem mænd og kvinder i det samlede antal og heller ikke noget indblik i de kønsspecifikke problemer, som kvindelige ulovlige indvandrere står over for. Jeg vil gøre opmærksom på, at kvindelige ulovlige indvandrere er meget sårbare, og at det ofte er dem, det går ud over i forbindelse med tvangsarbejde, menneskehandel og vold. Dette kræver derfor en specifik oplysningsindsats i de organer, der behandler disse spørgsmål.

Som altid drejer det sig dog om effektiv overvågning. Det glæder mig, at den arbitrære procentsats for overvågninger på 10 %, som blev foreslået i starten, nu er blevet forkastet, og at der er blevet indføjet en formulering om risikovurdering i kompromisteksten. Rapporterne i den belgiske avis *De Standaard* sidste sommer om husslaver i visse ambassader i Bruxelles, der kun ligger et stenkast fra Berlaymontbygningen, beviser, at disse scenarier ikke er så langt ude endda. Jeg vil derfor gerne sige til Kommissionen, at resultaterne vil vise sig i praksis. Jeg beder Kommissionen om at leve op til sit ansvar og kritisk gennemgå, hvordan landene behandler denne lovgivning, og om de anvender den effektivt.

Simon Busuttil, *for PPE-DE-Gruppen*. – (MT) Fru formand! Denne lov er formentlig en af de første, som direkte tager fat på fænomenet med ulovlig indvandring ved at anvende lovgivningsmæssige redskaber, og man kan sige, at loven nu endelig er kommet. Der var hårdt brug for den, og derfor er jeg særdeles tilfreds med, at det er lykkedes os at nå frem til et fremragende kompromis. Hvad er det lige præcist, vi har opnået med denne lov? Det vi gjorde, var at kaste os over en af de vigtigste kilder, som motiverer mennesker til at ty til ulovlig indvandring. Vi tog fat på incitamentet. Hvilke typer incitament refererer vi så til? Incitamentet er, at en person, der f.eks. bor i Afrika, måske skal risikere sit liv for at rejse til et andet land med tanke på, at han kan finde arbejde der, selv om det er ulovligt. Fra nu af sender vi det klare signal, at ulovlig beskæftigelse ikke længere vil blive tolereret, og det giver derfor ingen mening at sejle over til Europa, selv om man har den fejlagtige opfattelse, at man kan finde arbejde her. Fra nu af vil dette være helt og aldeles umuligt. Som den tidligere taler nævnte, er det vigtigt, at dette instrument ikke anvendes til at lovliggøre ulovlige situationer, men fungerer som et klart signal om, at ulovlig beskæftigelse ikke længere vil blive tolereret. Dette skal håndhæves via effektive foranstaltninger og sanktioner, dvs. økonomiske, administrative og endog strafferetlige

tiltag. Med disse tiltag skal der også sendes et utvetydigt signal til arbejdsgiverne om, at vi ikke længere vil tolerere ansættelse af arbejdstagere uden arbejdstilladelse.

Stavros Lambrinidis, for PSE-Gruppen. – (EL) Fru formand! Det er lykkedes os her i Europa-Parlamentet radikalt at ændre formålet med det direktiv, som vi drøfter i dag. Claudio Fava fortjener især vores lykønskninger med dette. For det første har vi fået indføjet en bestemmelse om obligatorisk betaling af skyldig løn til ulovlige indvandrere, som bliver udvist. For det andet har vi været med til at sikre, at der er en bestemmelse om strenge og bindende strafferetlige sanktioner over for arbejdsgivere, der beskæftiger indvandrere under uacceptable levevilkår. For det tredje har vi sikret fagforeningernes og andre organisationers ret til at gå rettens vej på vegne af indvandrerne, og for det fjerde har vi fået indført retten til at udstede opholdstilladelser af kortere eller længere varighed til ulovlige indvandrere, som kan afsløre kriminelle organisationer. Med andre ord behandler vi langt om længe ulovlige indvandrere som mennesker, uden at vi samtidig lovliggør ulovlig indvandring, og vi støtter derfor dette kompromis.

Der er dog stadig et farligt misforhold mellem den fortsatte politimæssige tilgang til ulovlig indvandring og realiteterne i en lang række medlemsstater. Derfor vil anvendelse af direktivet også kræve særlig opmærksomhed. Det kunne føre tusindvis af ulovlige indvandrere ud i fattigdom, ghettodannelse og kriminalitet, og selv om vi beviseligt ikke kan eller vil udvise dem, kan disse ulovlige indvandrere måske blive ved med at være arbejdsløse. Hvis der for tiden faktisk er en masse ulovlige indvandrere, der har jobtyper i Europa, som europæerne ikke selv vil have, bør vi nu langt om længe her i Parlamentet debattere fælles regler om lovlig indvandring til Europa og lovgivning af tilstedeværelsen af disse mennesker, men ikke nye udvisningsbestemmelser.

Endelig gælder den fuldt ud nødvendige kamp mod sort arbejde naturligvis ikke kun ulovlige indvandrere. Den gælder hovedsagelig lovlige indvandrere, den gælder millioner af europæiske borgere, hvis ansættelsesrettigheder dagligt trampes under føde af deres arbejdsgiverne, den gælder det forhold, at beskæftigelseslove trampes under føde uden nogen som helst væsentlig kontrol eller væsentlige sanktioner. Det forelagte direktivs retsgrundlag bør derfor efter min mening være den almindelige kamp mod sort arbejde i Europa, ikke indvandring specielt. At gøre indvandrere til skydeskive hver gang, noget går galt i Europa, er meget farligt for den sociale sammenhængskraft i vores lande. Naturligvis skal ulovlig indvandring også bekæmpes, men vi skal ikke dæmonisere mennesker, der flygter fra elendige vilkår i deres eget land i håbet om et bedre liv.

Jeanine Hennis-Plasschaert, for ALDE-Gruppen. – (NL) Fru formand! I flere år har EU måttet slås med tilstedeværelsen af millioner af ulovlige indvandrere i sit område, og presset for at finde en løsning stiger. Presset er meget stort, og det er det oprigtigt talt med rette. Hvis vi gerne vil indføre en kontrollerbar og pålidelig migrationspolitik, hvor flygtninge er berettiget til beskyttelse, og hvor vi skaber gennemskuelige muligheder for lovlig migration, er det faktisk nødvendigt med en tilgang, hvor der tages skyldigt hensyn til samtlige faktorer, der virker afskrækkende eller stimulerende for ulovlig indvandring.

Sidste sommer nåede Rådet og Parlamentet til enighed om det såkaldte hjemsendelsesdirektiv, hvor der hovedsagelig fokuseres på de ulovlige indvandrere, mens vi nu ser på de arbejdsgivere, som ikke viger tilbage fra at benytte sig af ulovlige indvandrere. Dette er ikke blot et væsentligt incitament for ulovlige indvandrere, men skaber også umiskendeligt situationer med misbrug og grov udnyttelse.

Betydningen af at have en harmoniseret europæisk politik er efter min opfattelse hævet over enhver diskussion. Det forholder sig immervæk sådan, at når de indre grænser ikke er der mere, kan medlemsstat A måske gøre sig alle mulige bekymringer, men hvis medlemsstat B knap nok tager sig af problemet med ansættelse af ulovlige indvandrere, vil medlemsstat A blot blive ved med at være en ensom røst i ørkenen.

Efter en temmelig langsom start foreligger der nu efter intense forhandlinger med Rådet et kompromis, som er acceptabelt for mig, og jeg vil gerne takke ordføreren for hans konstruktive og pragmatiske arbejds måde. Det var som et frisk pust, hvilket faktisk ikke kan siges om et par af hans kolleger, der nu for enhver pris insisterer på denne ledsagende skriftlige erklæring, der bare er et stort shownummer, og som ikke hjælper meget på Europa-Parlamentets image. Det vil min gruppe også acceptere.

Det skal desuden være klart, at det, når dette direktiv først er blevet vedtaget, er op til medlemsstaterne at anspore sig selv til handling. Det skal være klart, at hverken Kommissionen eller Europa-Parlamentet har nogen tryllestav til rådighed, når det drejer sig om beslutsomhed eller håndhævelse. Rådet var ganske eftertrykkeligt imod en bindende procentsats for inspektioner, og det er netop der, hunden tit ligger begravet – sådan som mange her i Parlamentet samt kommissæren har sagt. Alt, hvad jeg kan gøre nu, er indtrængende

at opfordre til, at håndhævelsen af direktivet bliver en realitet for at sikre, at vi ikke endnu en gang fortæber os i tomme ord på et stykke papir, for det er der faktisk ingen, som har glæde af.

Forslaget er igen et skridt i den rigtige retning, når det drejer sig om at nå frem til en omfattende migrationspolitik. Vi har dog stadig lang vej at gå, så det, vi skal gøre nu, er at holde ud. I den forbindelse vil jeg gerne stille det helt store spørgsmål, som er på alles læber i dag: Hvorfor er Rådet ikke til stede ved denne forhandling? Helt ærligt er det efter min opfattelse ikke acceptabelt.

Zdzisław Zbigniew Podkański, for UEN-Gruppen. – (PL) Fru formand! EU kan ikke håndtere den ulovlige indvandring. Der er mange faktiske forhold, som beviser dette, og det kan vi også se i hr. Favas begrundelse, hvor vi bl.a. kan læse: "Det skønnes, at der er mellem 4,5 og 8 millioner ulovlige indvandrere i EU, og dette tal stiger fortsat, navnlig på grund af let adgang til ulovligt arbejde." Bare den kendsgerning, at tallet er sat til mellem 4,5 og 8 millioner, viser, at vi end ikke præcist kan angive problemets omfang. Og alligevel vedrører økonomisk migration også mange EU-medlemsstater, navnlig de forholdsvis nye medlemsstater.

I dag flytter millioner af bl.a. polakker til EU's gamle medlemsstater. Disse borgerne er udsat for de samme dårlige forhold og er i samme situation som migranterne fra tredjelande. For ulovlig beskæftigelse indebærer udnyttelse af arbejdstagerne, der ikke omfattes af sygeforsikring og pensionsrettigheder, udnyttelse af unge mennesker og endog menneskehandel. Vi kan kun få bugt med dette fænomen, hvis der er alvorlige retssanktioner, og hvis vi anvender dem konsekvent.

Jean Lambert, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Vi sætter meget stor pris på det arbejde, som både hr. Fava i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Andre Anliggender og fru Bauer i Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender har gjort. Jeg tror, at vi her i Parlamentet må se at blive vant til proceduren for forstærket samarbejde om foranstaltninger, som faktisk forbinder beskæftigelse og migration.

Som allerede nævnt er det meningen, at dette skal være en del af den fælles indvandringspolitik i EU og gøre noget ved pullfaktoren vedrørende muligheden for at få arbejde, ofte i den uformelle økonomi og blandt sårbare og ikkeorganiserede arbejdstagere. Direktivet kan dog også finde anvendelse, hvis der er reelle ledige stillinger, som ikke kan besættes af nogen fra den nationale arbejdsstyrke, og hvor medlemsstaterne ikke udsteder nok arbejdstilladelser, eller hvor der er et tungt bureaukrati, som ikke reagerer hurtigt nok på ansøgninger fra arbejdsmarkedet. Der er også et tomrum, vi skal have gjort noget ved, for folk, der ikke kan sendes tilbage til deres hjemland – f.eks. til Zimbabwe – og som så at sige ofte står helt uden retshjælp og derfor må finde en måde at holde sig selv i live på.

Størstedelen af medlemsstaterne har i teorien allerede indført foranstaltninger til bekæmpelse af ulovlig migration, og man kan mene, at det er et tydeligt tegn på, at de agter at gøre noget ved problemet. Ikke desto mindre er Kommissionens forslag om inspektion i det oprindelige dokument blevet virkelig udvandet, og Parlamentet har måttet kæmpe bare for at få det resultat, som vi nu har i artikel 15. Man må så håbe, at man ved disse inspektioner ikke bare udvælger nogle små virksomheder, men faktisk ser på nogle af de større virksomheder, hvis aktivitet i meget høj grad bygger på sårbare arbejdstagere nederst i virksomhedspyramiden. Derfor var spørgsmålet om underleverandøransvar særdeles vigtigt for mange af os her i Parlamentet. Nogle af os betragter det, vi står tilbage med, som en også på dette punkt udvandet udgave af Kommissionens oprindelige forslag.

Det har været fremme, at medlemsstaterne i særligt alvorlige tilfælde, hvor der er indgivet en klage, kan vælge at udstede en opholdstilladelse. Dette er vel et skridt i den rigtige retning – i det mindste i forhold til, hvor en række medlemsstater stod.

Et af de spørgsmål, der har bekymret mange af os, er spørgsmålet om aflønning – når man ikke kan fastslå, hvor længe en ansættelseskontrakt løb – og spørgsmål om betaling af socialforsikring og skat, beløb der jo for mange sårbare arbejdstageres vedkommende bliver fratrukket i deres løn, men ikke nødvendigvis bliver givet videre til myndighederne.

For mange af os er spørgsmålet vedrørende betaling for udført arbejde en principalsag, og det drejer sig også om, at der er virksomheder og økonomier, som har nydt godt af situationen, og at det ikke er meningen, at denne lovforanstaltning skal straffe den ulovlige migrant. Det er også – hvis man ser på det som et led i en overordnet politik – en del af en bæredygtig hjemsendelsespolitik, hvis folk faktisk kan tage tilbage til deres hjemland med det, de har tjent.

Vi har ingen garanti for, at medlemsstaterne vil sikre, at folk får deres betaling. Vi har et tilsagn om, at der vil være mekanismer på plads, således at der kan fremsættes krav, men ikke at pengene rent faktisk bliver

udbetalt. Der er således ikke nogen garanti for, at betalingen finder sted. Nogle kan måske mene, at folk tager en chance, og at dette indebærer en risiko, men hvis vi ser på spørgsmålet om menneskelig værdighed, og hvordan dette passer ind i de overordnede mål for en fælles indvandringspolitik, er dette et alvorligt spørgsmål.

For min politiske gruppe er balancen i dette forslag således ikke længere klar, hverken vedrørende inspektioner eller aflønning, og andre områder er blevet udvandet. Vi føler ikke, at medlemsstaterne udviser meget engagement, og derfor vil vi ikke støtte forslaget.

Giusto Catania, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Der er mellem 4,5 og 8 mio. ikke-EU-borgere, der befinder sig ulovligt i Europa – dette er Kommissionens tal.

Dette er et ganske ubetydeligt antal, nemlig lidt over 1 % af befolkningstallet i EU. Det er helt klart et problem, som er blevet stærkt overdrevet. Dette er arbejdstagere, som udfører et nyttigt arbejde som f.eks. personlige tjenester og arbejde i turistindustrien og i langt de fleste tilfælde er de blevet absorberet af arbejdsmarkedet. Dette er arbejdstagere, som er nyttige for vores økonomi, men det er arbejdstagere, som bliver udnyttet med henblik på at reducere arbejdsomkostningerne og berige skruppelløse arbejdsgivere. Dette er arbejdstagere, som ofte udfører de job, EU-borgere ikke selv vil udføre.

Vi har brug for disse mennesker, men de er kommet ulovligt ind i Europa af den simple grund, at der ikke er nogen lovlig måde, hvorpå de kan komme ind. Det samme skete for langt hovedparten af de borgere, hvis situation nu er lovlig, men som kom ulovligt ind i EU.

Det, vi havde brug for, var et andet initiativ, nemlig et initiativ, som kunne lovgøre situationen for disse millioner af mennesker. Det, vi havde brug for, var et initiativ til at befri dem fra slaveri, afpresning og udnyttelse. I stedet har vi et direktiv, som fortsætter der, hvor hjemsendelsesdirektivet slap. Først vedtog vi udvisningsbestemmelserne, og nu træffer vi så afgørelse om det potentielle område, hvor udvisning kan finde sted, og vi præciserer endda, hvem der skal betale for udvisningerne. Med dette direktiv betaler de, der bliver udnyttet, en højere pris end udnyttterne. Desværre er der ikke nogen generel lovgørelsesbestemmelse, end ikke for dem, der anmelder deres egen status eller deres udbytttere eller den forbrydelse, som bliver begået. De går lige fra at blive udnyttet til ulovligt arbejde til at blive udvist.

Vi havde brug for noget andet. Vi havde brug for et initiativ, hvor man foretrak lovgørelse og ikke kriminalisering af de personer, der for tiden er her ulovligt. Vi havde brug for et initiativ til at mindske fremmedhadet. I går sagde den italienske indenrigsminister specifikt, at vi skal være barske over for ulovlige indvandrere. Det vil altså sige, at vi skal være barske over for de sårbare. Jeg tror, vi med dette direktiv fremmer denne type fremmedfjendske holdninger.

Vi har brug for indvandrere i EU – Kommissionen siger det selv: 50 millioner inden 2060 – fordi vi står midt i en demografisk krise, men vi gør ikke noget for at hjælpe dem med at komme ind. I stedet harmoniserer vi udvisningssystemet, og i dag træffer vi beslutning om at udvise dem, der er her ulovligt, selv om der måske er tale om arbejdstagere, der er blevet integreret i det europæiske arbejdsmarked.

Jeg mener, at virkningerne af dette direktiv vil være katastrofale, fordi det vil få indvandrerne og arbejdsmarkedet til i endnu større grad at gå under jorden og øge antallet af forbrydelser begået af skruppelløse chefer, der udnytter ulovlige indvandrere.

Nigel Farage, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Fru formand! Ulovlig indvandring er et problem, som er blevet forværret af den frie bevægelighed for personer. Den nuværende bølge af uro, der spreder sig hurtigt i Storbritannien, er dog naturligvis en følge af lovlig migration og af EU's egne regler.

I 20 år har britiske fagforeninger, som er blevet forført af Jacques Delors, troet, at EU var i deres interesse. Men nu er tiøren faldet, og de har indset, at en britisk regering ikke er i stand til at sætte britiske interesser i første række.

Jeg er bange for, at det bliver en del værre. Når vi kaster os ud i projekter, der kræver massiv offentlig støtte som f.eks. De Olympiske Lege og socialt boligbyggeri, er tusindvis af europæiske arbejdstagere parate til at nyde godt heraf. Britiske arbejdspladser til britiske arbejdstagere kan ikke garanteres, så længe vi er med i EU. Det er helt ærligt uacceptabelt, at britiske skatteydere skal betale til udenlandske arbejdstagere.

Men regeringen står fast og siger, at EU er så fantastisk. Og det er jo egentlig ikke så overraskende. Peter Mandelson får stadig 78 000 GBP om året fra Kommissionen og får naturligvis om blot nogle få år en pension, der står i forhold til hans nuværende løn. Det kan man da kalde en interessekonflikt af dimensioner.

Det store problem er nu, om den fremmedfjendske yderste højrefløj vil få fordel af situationen. Det ønsker vi jo heller ikke. Vi i UKIP giver det britiske folk en ikke-racistisk dagsorden ved valget til Europa-Parlamentet, hvor vi siger, at det er på tide at sætte britiske interesser i første række. Vi er ikke protektionister, men vi ønsker almindelig sund fornuft. Vi ønsker at kontrollere vores egne grænser og bestemme, hvem der opholder sig, arbejder og bosætter sig i vores land.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! Over hele verden har håbet om at få et vellønnet job en meget stor tiltrækningskraft. Især i økonomisk vanskelige tider begynder den sorte økonomi at vokse, og det resulterer naturligvis i, at mange mennesker risikerer deres liv i jagten på landet, der flyder med mælk og honning. Det er vigtigt for os at gøre det klart, at ulovlig beskæftigelse ikke længere vil blive tolereret.

I den seneste rapport om grundlæggende menneskerettigheder peges der dog på en række problemer forbundet hermed. Rapporten viser, at man ved at overtræde EU's indrejsekrav bliver belønnet, da indvandrere får større beskyttelse end folk i Europa, hvis identitet og sociale harmoni bliver truet af masseindvandring. Ulovlig indvandring vil blive banaliseret, hvis enhver ulovlig indvandrer fremover blot opfattes som en person uden gyldig arbejdstilladelse.

Vi må dog ikke glemme, at migranter uden opholdstilladelse i sidste ende skal udvises. Det er vigtigt for os at fjerne incitamenter såsom masselovliggørelse og udsigten til beskæftigelse. Desuden skal vi indgå effektive aftaler om udvisning med oprindelseslandene. Endelig skal Frontex-agenturet udvides, således at det kan udnyttes effektivt.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Fru formand! Det foreliggende direktiv er med til at konsolidere den fælles politik mod ulovlig indvandring og er et første skridt i bekæmpelsen af ulovlig beskæftigelse gennem indførelse af finansielle sanktioner mod arbejdsgiverne. Jeg må dog minde om, at alle medlemsstater har en national lovgivning om ulovligt arbejde samt skatte- og afgiftsunddragelse. Anvendelse af disse love kan også være med til at identificere, hvor de ulovlige indvandrere er beskæftiget.

Jeg mener derfor, det er vigtigt for os at have hensigtsmæssige love, men det er endnu vigtigere for medlemsstaterne at sikre, at disse love overholdes nøje. Jeg bifalder bestemmelserne i den endelige tekst om sanktioner, som står i forhold til antallet af ulovlige arbejdstagere, samt om pålæggelse af mindre bøder, hvis arbejdsgiveren er en fysisk person, og arbejdstageren yder personlige tjenester eller hjælp i hjemmet, og arbejdsforholdene ikke anses for at være udnyttende.

Forhandlingerne mellem Europa-Parlamentet og Rådet har resulteret i en præcisering af begrebet "underleverandør" – som kan holdes ansvarlig – og i en fastsættelse af omfanget af efterbetalinger, som arbejdsgiveren skal foretage. Jeg mener bestemt, at anvendelsen af dette direktiv vil fremme overholdelsen af princippet om fællesskabspræference ved tildeling af job.

Jeg føler også, at anvendelsen af dette direktiv bør være en yderligere grund for medlemsstaterne til at fjerne de arbejdsmarkedsrestriktioner, der er pålagt europæiske borgere, i betragtning af at en begrænsning af mulighederne for at beskæftige ulovlige indvandrere vil skabe nye muligheder i EU for ansættelse af EU's egne borgere.

Inger Segelström (PSE). – (SV) Fru formand! Jeg vil gerne starte med at takke Claudio og alle andre, der har gjort den foreliggende betænkning mulig. I de foregående forhandlinger om den fremtidige asyl-, flygtninge- og migrationspolitik har vi hovedsagelig haft fokus på dem, der opholder sig ulovligt i EU, på dem, der er veluddannede, og som har tilladelse til at komme ind i EU, eller på mennesker, der simpelthen er fattige og gerne vil sørge for deres familie og ønsker at kunne komme ind i EU.

Nu lægger vi ansvaret over på arbejdsgiverne, som ansætter folk uden papirer. Der ville ikke være så mange mennesker i EU uden papirer, hvis der ikke altid var uansvarlige arbejdsgivere, som vil betale og udnytte dem. Det er efter min opfattelse helt i orden at pålægge sanktioner og indføre et oplysningskrav for arbejdsgivere, og hvis en arbejdsgiver har udnyttet nogen, skal der betales erstatning, selv efter at personen er rejst hjem.

Der er dog et forslag, jeg ville have stemt imod, hvis der ikke havde været en afstemning i udvalget, og det er, at flertallet indfører lempeligere regler for beskæftigelse i hjemmet. Dette er efter min opfattelse et spørgsmål om ligestilling, da det oftest er kvinder, der arbejder i hjemmet for en lav løn. Denne gruppe har det også sværere end dem, der er på arbejdspladser med flere ansatte, men jeg betragter dette som et første skridt.

Jeg beklager, at man i nyhederne i dag kunne høre, at den svenske konservative regering har en negativ holdning over for betænkningen, der sigter på at støtte ansvarlige virksomheder og kriminalisere uansvarlige virksomheder, som udnytter arbejdstagere uden papirer.

Endelig er jeg naturligvis også bekymret over de udtalelser, vi har fået fra fagforeningerne, om betænkningen. Jeg håber, vi vil kunne løse disse problemer, inden der træffes en afgørelse. De samme bestemmelser skal finde anvendelse for samtlige arbejdsgivere, f.eks. ansvarsdeling i forbindelse med arbejdskontrakter, ellers vil vi indbygge smuthuller og tilskynde til fusk.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Fru formand! Den bedste måde til at sikre en reguleret indvandring, som vores samfund kan håndtere såvel økonomisk og socialt, er også at bekæmpe ulovlig beskæftigelse.

Dette betyder ikke, at vi skal bekæmpe de ulovlige indvandrere som personer, da hver af dem har sin egen historie at fortælle, men snarere at vi skal bekæmpe ulovlig indvandring som den eneste måde, hvorpå vi kan retfærdiggøre og virkelig systematisere reguleret indvandring, navnlig i den verden, vi lever i i dag.

Dette skal naturligvis ikke alene ske via dem, der søger arbejde, men også gennem dem, der tilbyder arbejde. Bekæmpelsen af ulovlig indvandring skal ikke kun ske ved politikontrol i undergrundsbanerne i London eller Madrid, men skal også ske i personaleafdelingerne i de mange virksomheder, der anvender ulovlige arbejdstagere for at udnytte dem og fratage dem deres rettigheder.

Dette er derfor vores baggrund for at bifalde dette direktiv fuldt ud. Direktivet skaber en ramme for arbejdsgivernes forpligtelser og bestemt også for de sanktioner, som skal pålægges de arbejdsgivere, der for egen vindings skyld udnytter arbejdstagere uden rettigheder.

Dette er et velafvejet direktiv. Ordføreren skal lykønskes, idet han har nået frem til et rimeligt kompromis og opnået en god balance i denne sag.

Jeg vil gerne fremhæve de artikler, der sikrer rettighederne for de arbejdstagere, som er blevet udnyttet. Reglerne beskytter arbejdstagerne, så de kan anmelde den situation, de befinder sig i. Reglerne beskytter arbejdstagerne ved at garantere, at de kan kræve den indtjente løn udbetalt, men naturligvis uden at dette giver dem en ret til at blive i EU. Enhver form for arbejde, som blev udført ulovligt, uden socialforsikring og uden betaling, vil naturligvis blive aflønnet uanset hvilken beskæftigelsesstatus den arbejdstager, der har arbejdet ulovligt, har.

Sanktionerne er afgjort passende og står i et rimeligt forhold til overtrædelsen. Den enighed, der blev opnået omkring underleverancer, og som ordføreren allerede har henvist til i sit indlæg, er særdeles vigtig. Det har stor praktisk betydning, og det er det, der tæller.

Lige en sidste bemærkning. Jeg mener, at gennemførelsesperioden for dette direktiv på 24 måneder er for lang. Jeg er klar over, at dette ikke kan ændres, men 24 måneder er for lang tid, og perioden skal om muligt afkortes.

FORSÆDE: Luisa MORGANTINI

Næstformand

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru formand! Beskæftigelse af statsborgere fra tredjelande med ulovligt ophold i EU, gør fair konkurrence umulig og fratager de berørte arbejdstagere den rette beskyttelse.

Jeg tænker først og fremmest på sikre arbejdsforhold og social sikring i tilfælde af en arbejdsulykke. Antallet af ulovlige indvandrere i EU anslås til mellem 4,5 og 8 mio. mennesker, og de arbejder oftest inden for byggeri, landbrug, turisme samt hotel og service. Der findes tilfælde af slavearbejde, der indebærer udnyttelse, og børnearbejde. Ulovlig beskæftigelse spiller en væsentlig rolle i forringelsen af ansættelsesstandarderne.

Derfor er fagforeningernes ret til at repræsentere disse arbejdstageres interesser så vigtig. Det er arbejdsgiveren, der beslutter at ansætte en person med ulovligt ophold, så det er arbejdsgiveren, der bør idømmes straf for at bryde loven. Der er behov for en koordineret indsats i alle EU-landene for at håndtere alle aspekter af ulovlig beskæftigelse.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL). – (EN) Fru formand! Der er et presserende behov for at beskytte arbejdstagerne mod udnyttelse i disse tider med økonomisk krise, og det er absolut nødvendigt at sikre, at de europæiske arbejdstageres arbejdsforhold og -vilkår ikke systematisk forringes gennem udnyttelse af

sårbare vandrende arbejdstagere. Ansvarer derfor ligger helt og holdent hos medlemsstaternes regeringer og myndigheder.

Mens medlemsstaterne må tage skridt til at regulere indvandringen, beklager jeg meget, at retsgrundlaget for dette forslag er bekæmpelse af ulovlig indvandring. Den egentlige kamp udspiller sig mod skurkagtige arbejdsgivere, der udnytter arbejdskraften, og vi har på nuværende tidspunkt brug for en dagsorden for arbejdstagere og ikke imod indvandrere.

Det politiske og økonomiske krav bør være at stoppe udnyttelsen af ulovlige indvandrere, at straffe skurkagtige arbejdsgivere, ikke at gøre arbejdstagerne til syndebugke eller kriminalisere dem, uanset om de er vandrende arbejdstagere eller ej. Brugen af strafferetlige sanktioner i dette forslag bør ikke henhøre under EU's kompetence, og dem, der slår til lyd for, at en udvisning af de vandrende arbejdstagere er løsningen, tager fejl. Der er ikke den rette balance i dette direktiv.

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Fru formand! Det er allerede to år siden kommissær Frattini afslørede planer for tackling af ulovlig beskæftigelse, som sikrer en stødt tilstrømning af ulovlige indvandrere, der rejser ind i EU for at arbejde. Denne situation er nedværdigende og bør stoppes.

Jeg er dog uenig med ordføreren i spørgsmålet om, hvorvidt EU bør involveres på det strafferetlige område. Jeg går ikke ind for at underlægge strafferetten EU's ansvarsområde. I stedet er der her behov for en åben koordineringsmetode. Jeg er derfor meget glad for, at det ændrede kompromisforslag er forsigtigt med hensyn til anvendelse af strafferetten. De finansielle sanktioner er et tilstrækkeligt incitament til at være omhyggelig med udvælgelsen af arbejdstagerne. Jeg håber, at tilsyn med virksomhederne vil tilskynde medlemsstaterne til at benytte strafferetten.

Philip Claey's (NI). – (NL) Fru formand! Et direktiv, der straffer arbejdsgivere, som beskæftiger ulovlige indvandrere, bør hilses velkommen. Det anføres med rette, at muligheden for at finde arbejde i EU er en pull-faktor i den ulovlige indvandring. Vi bør dog være konsekvente og også tackle andre faktorer, der tiltrækker indvandrere. Den vigtigste af disse faktorer er den straffrihed, med hvilken fremmede kan komme ulovligt til Europa. Der findes rent faktisk medlemsstater, som belønner fremmede med ulovligt ophold, masselegaliseringerne i bl.a. Spanien, Italien og Belgien er eksempler herpå.

Der findes også hykleriet med de såkaldte individuelle legaliseringer af humanitære årsager. Sidste år alene var der ikke færre end 12.000 i et lille land som Belgien. Ulovlige indvandrere bør deporteres, ikke legaliseres, for hver eneste legaliseret ulovlig indvandrer tiltrækker en lang række nye indvandrere. Alle medlemsstater, der legaliserer dem, gør dette på vegne af de øvrige medlemsstater. Det er derfor ikke nok at tackle arbejdsgiverne. Vi må behandle hele den sammenhæng, som ulovlig indvandring indgår i.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Fru formand, hr. Barrot, mine damer og herrer! Under denne plenarforsamling har vi vedtaget adskillige foranstaltninger, der sigter mod at skabe en sammenhængende og integreret politik for indvandring. Denne fælles politik skal for det første omfatte lovligt kanaler for indvandring samt integrering af disse indvandrere i værtssamfundene. Med henblik herpå vedtog vi for to måneder siden direktivet om det blå EU-kort og direktivet om en enkelt ansøgningsprocedure for en kombineret opholds- og arbejdstilladelse.

Samtidig må vi bekæmpe ulovlig indvandring og alle de former for kriminalitet, der er forbundet med den, effektivt. Med dette initiativ forsøger vi at bekæmpe pull-faktorerne for ulovlig indvandring til det europæiske område og sætte en stopper for udnyttelsen af arbejdstagere med ulovligt ophold. Det er vigtigt, at dem, der forsøger at rejse ind i det europæiske område for enhver pris – nogle gange er prisen deres eget liv – forstår, at der kun er en mulig vej: lovlig indvandring med alle de rettigheder og muligheder, det indebærer. Det anslås, at der er mellem 5 og 8 mio. indvandrere med ulovligt ophold i EU. En stor del af dem udfører ukvalificeret og temmeligt lavt betalt arbejde og udnyttes i visse tilfælde groft. Jeg vil gerne lykønske ordføreren, hr. Fava, og navnlig min kollega fru Bauer med deres arbejde og med det kompromis, de er nået frem til.

Jeg er derfor enig i, at ulovlig beskæftigelse skal bekæmpes i hele EU. Formålet med direktivet er at sikre, at alle medlemsstaterne er i stand til at indføre ensartede sanktioner for beskæftigelse af ulovlige indvandrere og til at håndhæve dem effektivt. Det vil være muligt at indføre tre former for sanktioner: finansielle, administrative og strafferetlige afhængigt af overtrædelsens alvor. Der vil også være et krav om, at arbejdsgiverne skal træffe forebyggende foranstaltninger og kontrollere disse personers indvandrerstatus for at undgå, at de beskæftiger arbejdstagere, der opholder sig ulovligt i EU.

Wolfgang Kreissl-Dörfler, (PSE). – (DE) Fru formand! For det første vil jeg gerne lykønske min kollega Claudio Fava med hans betænkning og med, at man nåede frem til en aftale på treparts-mødet. Det er naturligvis altid muligt at bede om mere og opnå mere. Den omstændighed, at det i EU endelig erkendes, at ulovlige indvandrere, der fanges, skal indrømmes rettigheder og skal beskyttes mod udnyttelse, udgør imidlertid et stort skridt fremad.

Dette skal naturligvis være en del af en overordnet politik for migration og indvandring. Ingen bestrider dette. Der er dog en ting, jeg ikke forstår. Når De Grønne – Jean Lambert er her ikke længere – eller dem fra venstrefløjen, fra den såkaldt kommunistiske side, som f.eks. Giusto Catania, hævder, at dette ikke fungerer, at intet vil nytte, vil jeg gerne sige, at det ikke nytter noget at love de mennesker, der lever under disse vanskelige forhold et firerretters måltid og derefter undlade at give dem deres daglige brød. Det er fejlt og er ikke nogen hjælp. Jeg spørger mig selv, hvad De Grønne egentlig ønsker, hvis de altid stemmer imod foranstaltninger, der vil kunne forbedre folks situation. Vi har allerede oplevet dette i forbindelse med mange betænkninger og foranstaltninger.

Derudover er der ikke noget, der forhindrer nationalstaterne i at indføre egentlig kontrol, pålægge bøder og nægte virksomheder, der beskæftiger indvandrere med ulovligt ophold, subsidier, national støtte og EU-støtte.

Jeg så gerne, at den samme hårde kurs, som medlemsstaterne nogle gange fører over for indvandrere med ulovligt ophold, også anvendes på skattesnydere og dem, der arbejder på det sorte marked. Vi må naturligvis tale med vores kolleger i de nationale parlamenter for at opfordre dem til at kræve, at indvandrere med ulovligt ophold indrømmes de rettigheder, som vi her er blevet enige om. Der er naturligvis en ting, vi kan være sikre på. Hvis en person, der beskæftiges ulovligt, fordi han/hun ikke længere kan overleve i sit eget land, har denne person ikke mulighed for at gå til politiet og sige, at han/hun bliver udnyttet. På samme måde kan en kvinde, der er blevet voldtaget, ikke indberette den strafbare handling. Begge ved, at de vil blive udvist, hvis de går til myndighederne.

Derfor vil vi stemme for denne betænkning. Den er et første skridt i den rigtige retning.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Fru formand, hr. næstformand i Kommissionen! Jeg mener, at hr. Kreissl-Dörfler har ret. Jeg vil gerne takke Claudio Fava for hans betænkning og for det fremragende arbejde, han har udført.

Denne betænkning gør det klart, at begge de parter, der er involveret i ulovlig beskæftigelse, skal holdes ansvarlige, hvilket vil skabe en retlig balance. Ulovlig beskæftigelse skal straffes og forbydes i alle medlemsstater.

Arbejdsgiverne skal holdes ansvarlige for opretholdelse af dette forbud, men det er også de relevante myndigheders opgave at overvåge, at forbuddet overholdes, og indføre sanktioner. Det vigtigste er at beskytte mennesker i disse ansættelsesforhold mod udnyttelse.

Indførelse af retlige sanktioner er helt klart et skridt fremad. Myndighederne skal dog indføre mere kontrol og retsforfølge dem, der mistænkes for at begå overtrædelser. Betænkningen er et kompromis mellem Rådet og Europa-Parlamentet, og der fastsættes minimumsstandarder heri.

Udsigten til, at medlemsstaterne styrker eller svækker kravene er dog ikke inspirerende. Vi har taget det første skridt fremad. Vi bør nu gå resten af vejen sammen. Jeg tror, at jeg i det mindste på egne vegne og på vegne af min gruppe, om ikke på vegne af flertallet, kan sige, at vi støtter denne betænkning med god samvittighed.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Det direktiv, vi behandler, vedrører et af de mest grundlæggende aspekter af udvikling og økonomisk bæredygtighed i vores lande. Det vedrører ulovlig beskæftigelse, der ofte fører til lønpres og reduktion af statens indtægter med alle de deraf følgende problemer med at udbetale ydelser og en nedsat funktion af velfærdsstaten. Det fratager arbejdstagerne adgangen til social sikring og anden forsikring, til pensioner og endog til organer med ansvar for beskyttelse af de forhold, der er fremherskende på deres arbejdsplads.

Desværre udgør ulovlig indvandring en del af det nuværende system, der har resulteret i en global økonomisk krise, som vi må løse med midler, der vil bidrage til at beskytte ikke blot afhjælpende, men også reelt korigerende foranstaltninger, der vil sikre fremgang på langt sigt. Som sådan mener vi ikke, at bekæmpelse af ulovlig indvandring kan behandles på en opsplittet måde. De foranstaltninger, der foreslås for at sikre en human kurs over for indvandrere, er ikke tilfredsstillende for os. Lad os derfor sikre os, at vi ikke gør dem til overlappende spørgsmål.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – (EL) Fru formand! Ordføreren Claudio Fava og skyggeordførerne fortjener virkelig vores hjerteligste lykønskninger. Det er lykkedes dem at nå frem til et usædvanligt kompromis med Rådet, naturligvis med hjælp fra næstformand i Kommissionen, Jacques Barrot, som jeg også lykønsker. Endelig er direktivet, der pålægger arbejdsgivere, der beskæftiger indvandrere med ulovligt ophold, sanktioner, nået frem til den endelige godkendelsesfase. Jeg mener, at direktivet, sådan som det er formuleret nu, effektivt vil tjene til at bekæmpe beskæftigelse af indvandrere med ulovligt ophold. Det er første gang, at EU har rettet opmærksomheden i den rigtige retning mod mennesker, som udnytter indvandrere med ulovligt ophold, mod arbejdsgivere, der bryder loven. Endelig er beskæftigelse af indvandrere med ulovligt ophold blevet strafbart. Jeg er sikker på, at de strafferetlige og andre sanktioner i direktivet vil være et skræmmende afskrækkelsesmiddel, der vil bidrage til at begrænse og forhindre den uacceptable udnyttelse af indvandrere med ulovligt ophold. Mange afbalancerede og realistiske sanktioner er indeholdt i direktivet. Jeg er overbevist om, at de vil vise sig at være effektive. Selv om indvandrere med ulovligt ophold behandles som ofre og beskyttes af direktivet, får også de et afskrækkende budskab om, at det ikke længere vil være nemt for dem at finde beskæftigelse, og at det derfor ikke vil være tiltrækkende at finde arbejde selv på ugunstige betingelser. Vi må dog være meget opmærksomme på de indvandrere med ulovligt ophold, der allerede befinder sig i EU. I mit land, Cypern, hvor ulovlig indvandring er et enormt problem, blev ulovlig beskæftigelse gjort strafbar for nogen tid siden. Det har naturligvis ikke udryddet al ulovlig beskæftigelse, men det har begrænset det. Med de mange sanktioner, der er indeholdt i direktivet, og indførelsen af ordningen med tilsyn med arbejdsgiverne vil problemet med beskæftigelse af indvandrere med ulovligt ophold og ulovlig indvandring helt klart blive mindre.

Catherine Boursier (PSE). – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke Claudio Fava for det bemærkelsesværdige arbejde, han har udført i de seneste måneder for at nå frem til denne afbalancerede tekst.

Det var ikke nogen let opgave, og der var mange faldgruber på vejen. Jeg mener dog, at resultaterne er meget positive, og jeg vil navnlig fremhæve tre punkter.

Sanktionen anvendes her på den arbejdsgiver, der overtræder loven, mens indvandrerens betragtes som offeret. Ud over finansielle sanktioner anbefales der strafferetlige sanktioner i gentagelsestilfælde, for menneskesmugling eller udnyttelse af mindreårige. Jeg mener, at strafferetlige sanktioner er meget vigtige, og jeg mener også, at det er op til os at sikre, at der gennemføres regelmæssige kontroller, så dette direktiv kan blive effektivt.

Et andet positivt punkt, der skal nævnes, er den automatiske udbetaling af lønrestancer til arbejdstagerne. Endelig går sammenslutninger, og fagforeninger ind for at forsvare de interesser, som arbejdstagere med ulovligt ophold i et land har, så de kan indberette uhæderlige arbejdsgivere uden frygt for efterfølgende forfølgelse.

Som med mange andre tekster kunne vi naturligvis være gået længere, men kan vi løbe risikoen for at true kompromisset, når denne tekst allerede vil muliggøre store fremskridt i beskyttelsen af arbejdstagerne og deres værdighed?

Vi må støtte et afbalanceret syn på migrationsspørgsmål og erkende, at indvandring med henblik på beskæftigelse er mere end nødvendigt og vil blive det endnu mere i fremtiden på grund af de demografiske udsigter.

I denne forbindelse er det derfor vigtigt at tilkendegive, at den model, vi ønsker, er en model, hvor vandrende arbejdstagere betragtes som fuldgældige arbejdstagere, der har de samme rettigheder som arbejdstagere fra medlemsstaterne.

Vi må derfor mobilisere for at forsvare disse rettigheder, og derfor mener jeg, at vi bør støtte denne betænkning, fordi den er et afgørende skridt i indførelsen af minimumsstandarder og i bekæmpelsen af ulovlig beskæftigelse og udnyttelse af vandrende arbejdstagere.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Fru formand! Vi ved, at flere og flere mennesker skjuler sig inden for EU's grænser. Vi ved, at EU i nær fremtid vil få behov for et stigende antal vandrende arbejdstagere. Vi ved også, at tusindvis af mennesker hver uge forsøger at finde et bedre liv i Europa. Mange af dem dør på vej til vores kontinent. Vi ved, at mange mennesker uden papirer udnyttes og lever under kummerlige forhold. Dette er ikke EU værdigt. De universelle værdier, som EU ønsker at sprede til hele verden, omfatter den enkeltes ret til et værdigt liv. Der er her et skamfuldt paradoks.

Det er rimeligt, at EU skal have en fælles asyl- og indvandrerpolitik, men det må ikke betyde, at de lande, der ønsker at føre en hårdere linje og jagte mennesker på forskellige måder, skal være dem, der træffer beslutningerne. Dette vil mindske chancerne for at finde et anstændigt liv i Europa. Samtidig er det vigtigt, at svigagtige arbejdsgivere, der udnytter mennesker i en sårbar stilling, ved, at straf og sanktioner kan idømmes alle steder i EU.

Jeg indrømmer, at betænkningen er en vanskelig balanceakt, og jeg har forståelse for hr. Catantias forbehold. Kompromisset er dog et skridt i den rigtige retning, selv om jeg har visse holdninger til f.eks. omfanget af arbejdsgivernes indberetningsforpligtelser.

Jeg vil gerne sige til fru Segelström, at vi ikke har en konservativ regering i Sverige. Vi har en firepartiregering med stærke liberale elementer.

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE). – (PT) Fru formand! Fava-betænkningen indfører fremskridt og humanisering i immigrationslovgivningen. Den giver os den moralske forsikring, som vi har haft behov for siden hjemsendelsesdirektivet. Det generelle forbud mod beskæftigelse af indvandrere med ulovligt ophold forhindrer ikke blot indvandringens endemiske ulovlighed, men forhindrer først og fremmest muligheden for at udnytte og drage fordel af menneskelig elendighed, der generelt går hånd i hånd med denne type arbejde.

Det første vigtige punkt om Fava-betænkningen er, at den udfordrer opfattelsen af ulovlig indvandring, der stiller sig tilfreds med en nem, men uacceptabel fordømmelse af indvandrerne i stedet for at udforme et systemisk svar, der i lige så høj grad ansvarliggør staten og arbejdsgiveren. Indtil nu har den største fejl ved indvandrerpolitikkerne været fraværet af et retfærdigt svar på den forfærdelige situation, som indvandrere med ulovligt ophold befinder sig i, idet hele retssystemets vægt falder på dem og deres status som skyldige frem for som ofre.

Det andet vigtige punkt i forbindelse med betænkningen er, at den bibringer den europæiske offentlige arena en etik med delt ansvar mellem staten og virksomhederne. Arbejdsgivernes pligt til at gennemføre forhåndskontrol ved at kontrollere arbejdstagernes opholdsstatus er værdifuld, da den indrømmer den private sektor kompetence, noget EU ikke ofte har gjort. Vi bifalder denne kompetence, fordi forsvar for lovlighed og offentlig etik ikke blot påhviler staten, men os alle. Betænkningen baner derfor vejen for en ny politisk metode, som andre betænkninger burde følge.

Det tredje punkt, og tilfældigvis det vigtigste, er den afgørende adskillelse mellem forpligtelsen til at betale løn og problemet med opholdets lovlighed. Det er en simpel erklæring af den universelle moralkodeks, der siger, at humanitet kommer før retssystemets regler og har forrang for dem.

Derfor tillykke til hr. Fava.

Javier Moreno Sánchez (PSE). – (ES) Fru formand! For det første vil jeg gerne takke vores ordfører, Claudio Fava, for hans store arbejde med at nå frem til en fælles holdning med Rådet. Resultatet indebærer mange forbedringer foreslået af Parlamentet.

Med dette direktiv viser vi endnu en gang, at vi er gået ind for at udvikle en fælles migrationspolitik baseret på en samlet strategi. Målet med dette direktiv er klart: at bekæmpe mafiagrupper, at straffe skruppelløse arbejdsgivere og at beskytte indvandrere, der udnyttes, og som ikke har nogen form for social sikring.

Vi ønsker at se sultelønninger forsvinde. De er uretfærdige over for indvandrerne, og hvad mere er, forvrider de gennemsnitslønningerne, særlig inden for sektorer som byggeri, landbrug, hushjælp og hotelvirksomhed.

Disse foranstaltninger kræver meget mod og politisk vilje, for der er mange materielle interesser og mange penge i den uformelle økonomi. Navnlig i vanskelige tider er det mere vigtigt end nogensinde, at vi forvalter migrationsstrømmene på en intelligent og generøs, men også ansvarlig måde.

Det ville være let at falde for fristelsen til ikke at forsøge at holde den uformelle økonomi i skak. Vi kan ikke se den anden vej og efterlade omkring 8 mio. indvandrere med ulovligt ophold forsvarsløse over for arbejdsforhold, der grænser til slaveri.

Hvis vi ønsker, at dette direktiv skal være effektivt, skal der gennemføres strenge tilsyn og indføres økonomiske sanktioner, herunder strafferetlige sanktioner i de mest alvorlige tilfælde, der vil fungere som et afskrækkende middel over for arbejdsgiverne.

Vi vil dermed have held til at indskrænke den uformelle økonomi og sætte en stopper for incitamentet til at migrere, der opstår på grund af muligheden for at arbejde ulovligt. Det skal gøres klart, at den eneste måde, man kan arbejde på i Europa, er lovligt arbejde. Derfor ønsker vi at gå videre med den samlede strategi, og kommissær Barrot vi opfordrer Kommissionen til at indføre det nye blå EU-kort for alle andre beskæftigelseskategorier hurtigst muligt.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Fru formand! Resultatet af den lette adgang til ulovlig beskæftigelse er, at der er adskillige millioner ulovlige indvandrere i EU. Ulovlig beskæftigelse, der meget ofte indebærer udnyttelse, fører til lavere lønniveauer inden for den pågældende sektor og bringer også virksomhedernes konkurrenceevne i fare. Endvidere er uregistrerede arbejdstagere ikke omfattet af sygesikring eller pensionsrettigheder. Det er derfor vigtigt at indføre mekanismer, der vil gøre det muligt for udnyttede arbejdstagere at indgive klager mod deres arbejdsgivere personligt eller via en tredjeparts mellemkomst.

Jeg vil også gerne henlede Deres opmærksomhed på den omstændighed, at direktivets anvendelsesområde også bør omfatte arbejdstagere, der har lovligt ophold i EU, særlig borgere i de medlemsstater, der tiltrådte EU i 2004 og 2007, og som stadig er omfattet af overgangsforanstaltninger, der begrænser deres adgang til lovligt arbejde.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Fru formand, hr. næstformand i Kommissionen! Det forslag, vi behandler her i dag, udgør en del af et generelt forsøg på at finde en løsning på indvandrerpolitikken i EU, der naturligvis, som vi alle må konstatere, lugter af uærlighed. Uærlighed, fordi vi forsøger at korrigere visse aspekter af denne politik med det blå EU-kort, med beslutningen om at fjerne arbejdstagere med ulovligt ophold, med beslutningen i dag om at straffe arbejdsgivere, der beskæftiger arbejdstagere med ulovligt ophold, men disse er blot nogle aspekter af det problem, vi forsøger at korrigere.

Vi kan naturligvis ikke forstå, hvordan en arbejdstager med ulovligt ophold tager arbejde, og den person, der ansætter ham og dækker hans opholdsudgifter og andre udgifter, i sidste ende straffes. Der er en logisk selvmodsigelse, som vi må dække med de regler, som gælder for anstændigt arbejde. Lovgivningen i alle 27 medlemsstater forbyder ulovligt og sort arbejde, navnlig med den dobbelte absurditet, der her er tale om, nemlig ulovlig indrejse til medlemsstaten og ulovlig udnyttelse. Problemet er derfor kompliceret, og det kompromis, man er nået frem til, har naturligvis mange mangler. En af disse mangler er arbejdstagere, som hovedsageligt benyttes af folk, skal vi sige af næstekærlige årsager, og naturligvis udfører de arbejde, men de finder samtidig en måde at overleve på. Hvad vil der ske med dem? Hvordan skal de leve resten af deres liv i deres tvungne ulovlighed, eftersom nabolandene ikke har accepteret hjemvendende indvandrere?

Donata Gottardi (PSE). – (IT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som vi ved her i Parlamentet, skal kompromisser analyseres ved at se på fordele og ulemper og på den måde nå frem til en samlet bedømmelse, der tager hensyn til de lovgivningsmæssige og politiske begrænsninger.

Med hensyn til beskæftigelsessektoren, der indtager en fremtrædende plads i det direktiv, vi skal stemme om i morgen, er vores bedømmelse i mange henseender positiv. Nogle positive punkter omfatter indføjeligheden af en definition af løn, der muliggør en sammenligning med lovlige ansættelsesforhold, nedbringelsen af de proceduremæssige byrder i tilknytning til sanktioner for husarbejde og pleje og sammenknytning og styrkelse af fællesskabsbestemmelserne om beskyttelse af ofre for smugling og udnyttelse, særlig mindreårige. Tilsagnet om ikke at betragte bestemmelsen om underentrepriser som en præcedens er også vigtig.

Der hersker fortsat nogen tvivl med hensyn til ansvaret i kæden af arbejdsgivere og om de vanskeligheder, arbejdstagerne har med at få udbetalt den løn, de har krav på, før de forlader landet. Spørgsmålet er ikke helt uklart, men da direktivet hænger nøje sammen med hjemsendelsesdirektivet, er det bundet med hensyn til situationen for ulovlige arbejdstagere og arbejdsgivere, der ikke har kunnet finde lovlige beskæftigelsesveje.

Min tillid til, at vi vil beslutte at vedtage dette dokument efter førstebehandlingen, mindskes ikke af, at jeg påpeger et par risici: Risikoen for, at Parlamentets arbejde fortsat vil være underlagt pres fra de nationale regeringer, og risikoen for, at vi vil styrke Europas image som den "onde stedmoder".

Patrick Gaubert (PPE-DE). – (FR) Fru formand! Dette udkast til direktiv er af central betydning for bekæmpelsen af ulovlig indvandring og har været et vigtigt skridt i indførelsen af en fælles indvandringspolitik. Vi er alle klar over, at sort arbejde er hovedattraktionen for de tusindvis af mænd og kvinder, som krydser vores grænser hver dag i jagten på et anstændigt arbejde og en måde at forsørge deres familier på.

I realiteten støder de ofte på arbejdsgivere, som udnytter og misbruger deres sårbare situation og deres manglende kendskab til deres rettigheder til at udnytte dem og bruge dem som billig arbejdskraft. Det er det, vi kalder moderne slaveri.

Vi må ikke være blinde for den omstændighed, at dette fænomen også omfatter personer, europæiske borgere eller mennesker fra tredjelande, som arbejder og bor på normale vilkår, men som ikke henhører under dette direktivs anvendelsesområde, da det udgør en del af rammerne for bekæmpelse af ulovlig indvandring.

Det drejer sig ikke her om at pege fingre af mænd og kvinder, der ofte er i god tro, men som alligevel er ofre for uærlige netværk af arbejdsgivere. Målet med denne tekst skal netop være at beskytte disse sårbare mennesker og sikre, at deres mest grundlæggende, mest fundamentale rettigheder respekteres. Dette er netop det erklærede mål og ambitionen med det opnåede kompromis.

Vi bør ikke skære alle arbejdsgivere over en kam, og vi skal naturligvis ikke behandle nogen, der beskæftiger en person i god tro i tillid til, at denne person arbejder og opholder sig lovligt i landet, på samme måde som dem, der søger at udnytte disse menneskers situation.

Vi må være konsekvente og udsende et klart budskab. Vi har brug for modige bestemmelser, som anvendes samvittighedsfuldt. Vedtagelsen af denne tekst vil sende to klare signaler. Det første er til arbejdsgiverne for at fortælle dem, at de ikke vil kunne fortsætte med at misbruge denne sårbare arbejdsstyrke, og de vil dermed reelt blive afskrækket fra at ansætte ulovlige indvandrere. Det andet signal sendes til de tusindvis af potentielle ulovlige indvandrere, som vil blive afskrækket af de strenge beskæftigelsesvilkår i Europa.

Min tak til alle skyggeordførerne og til ordføreren, og som mange andre håber jeg, at denne tekst snart vil blive gennemført for at bekæmpe ulovlig indvandring og derfor fremme indvandring...

(Formanden afbrød taleren)

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne begynde med at lykønske ordføreren. Jeg er klar over, at det ikke var nogen nem opgave at nå frem til en kompromisløsning, der tager hensyn til det nationale arbejdsmarkeds interesser og samtidig beskytter indvandrere mod udnyttelse. Hr. Fava fortjener ros.

Jeg rejste til Italien, til Foggia, lige så snart de såkaldte arbejdslejre blev opdaget. Her boede og arbejdede såvel EU-borgere som ulovlige indvandrere under forfærdende forhold. Jeg husker levende de forhold, som de boede og arbejdede under. De døde således ofte som følge af sult og en grusom, umenneskelig behandling. Jeg hilser dette direktiv varmt velkommen, da det endelig vil gøre ansættelsesforholdene civiliserede. Det er en sejr over grådige arbejdsgivere, deres søgen efter profit, en billig og endog ofte gratis arbejdsstyrke og deres udnyttelse af ulovlige indvandrere.

Hvis dette direktiv skal træde i kraft, skal det gennemføres i alle medlemsstaterne. Paradoksalt nok er ulovlig beskæftigelse i medlemsstaternes interne lovgivning en strafbar handling og en lovovertrædelse. Alligevel fungerer loven ikke. Vi må derfor gøre alt for at gennemføre direktivet. Alle de nødvendige retlige mekanismer skal være på plads, så der ikke kan opstå flere uheldige tilfælde af denne art.

Jeg vil nu gerne henvende mig til de britiske medlemmer af dette Parlament og bede dem fortælle deres arbejdsgivere, at ulovlig beskæftigelse af indvandrere er en forbrydelse. Klag ikke over, at EU...

(Formanden afbrød taleren)

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Fru formand! Det vigtigste resultat af denne betænkning er, at ikke blot ulovligt beskæftigede statsborgere fra tredjelande, men også deres arbejdsgivere vil blive straffet. Vi må være klar over, og dette virkelig er en forbrydelse, at disse mennesker udnyttes selv i en så progressiv sammenslutning som EU. Nogen tjener godt på dem. De har ikke ret til lægehjælp eller pensioner, og de lever i konstant frygt for at blive fanget og sendt tilbage til deres hjemland.

Derfor mener jeg, at et andet meget vigtigt punkt er muligheden for fremover at pålægge arbejdsgivere, som udnytter ulovlige indvandrere, sanktioner. Der er efter min mening et presserende behov for foranstaltninger som bøder, ansvar for udgifterne til hjemsendelse, udelukkelse fra offentlige ydelser eller støtte eller endog midlertidig eller permanent lukning af virksomheden for at ændre situationen. Regelmæssige og effektive tilsyn i de enkelte medlemsstater er naturligvis også vigtige i denne henseende, og det samme er muligheden for at kræve indbetaling af skat og bidrag til sociale sikringsordninger med tilbagevirkende kraft.

Et Europa, hvor nogle mennesker udnyttes af andre, er ikke et egentligt socialt Europa. Jeg mener, at dette direktiv er et skridt i den rigtige retning. Jeg vil gerne takke ordføreren for hans fremragende arbejde. Dette må dog ikke under nogen omstændigheder være det sidste skridt, vi tager.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). – (RO) Fru formand! Jeg mener, at dette lovgivningsinitiativ er velkomment på et tidspunkt, hvor arbejdstagere fra tredjelande tegner sig for en ikke uanseelig procentdel af EU's arbejdsstyrke, hvilket gør ulovlig indvandring til et problem. Med dette in mente vil jeg gerne understrege behovet for at indføre lovgivningsrammer, der gør det muligt for os at fastsætte klarere sanktioner mod arbejdsgivere, som ansætter indvandrere fra tredjelande med ulovligt ophold i EU, idet dette ulovlige arbejde er et alarmerende problem på europæisk plan, og udnyttelse af indvandrerarbejdsstyrken er en realitet.

Vi må også være klar over, at mange arbejdsgivere praler med den profit, de opnår ved at beskæftige indvandrere uden papirer, hvorved de undgår at betale bidrag til sociale sikringsordninger eller skat til staten. Vi må også sikre os, at denne form for adfærd straffes behørigt.

Derfor skal de enkelte lande vedtage foranstaltninger til bekæmpelse af ulovlig beskæftigelse, yde bedre beskyttelse af indvandrere og tilrettelægge regelmæssige tilsyn, særlig i erhvervssektorer, hvor man antager, at der arbejder ulovlige indvandrere. Vi ønsker også, at der gives adgang til det europæiske arbejdsmarked på en kontrolleret måde, og at indvandrerens rettigheder respekteres. Derfor anmoder vi medlemsstaterne om at vedtage alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre et mere effektivt samarbejde og fremme udvekslingen af information mellem de berørte nationale myndigheder.

Yannick Vaugrenard (PSE). – (FR) Fru formand! Jeg vil starte med at lykønske hr. Fava med hans fremragende arbejde, som vil muliggøre vedtagelsen af et direktiv indeholdende sanktioner mod arbejdsgivere, der beskæftiger ulovlig arbejdskraft.

Jeg vil dog gerne henlede opmærksomheden på den nuværende situations komplekse karakter. Vi må udarbejde en lovgivning, der svarer til denne kompleksitet.

I hele EU benytter alle dem, der afgiver ordrer, en omfattende udlicitering til underleverandører fra medlemsstaterne uden at vide, om de ansatte arbejder ulovligt eller ej. Der blev foreslået en ændring om kontrol med lovligheden af arbejdstagernes situation. Hvorfor er den ikke medtaget?

Det bestemmes endvidere, at hovedkontrahenterne har ansvaret for betaling af lønninger, men kun hvis de ved, at underleverandørerne beskæftiger indvandrere med ulovligt ophold. Man finder ikke nogen, der afgiver en ordre, som spontant indrømmer deres skyld.

Endelig kan selv det bedste direktiv i verden kun blive effektivt, hvis det ledsages af reelle kontrolmekanismer. Vi kunne forbedre denne kontrol, hvis vi havde flere arbejdstilsynsførende i de enkelte europæiske lande med større ansvar.

Det er vigtigt, at vi snarest muligt udarbejder strengere lovrammer, så dem, der afgiver ordrer, betragtes som fuldt ansvarlige for fejl fra underleverandørernes side.

Vi må ikke lukke øjnene for den velkendte praksis i visse økonomiske sektorer, der er medskyldige i de aktiviteter, der tilrettelægges af ulovlige indvandrer-netværk.

Richard Falbr (PSE). – (CS) Fru formand! I forbindelse med denne betænkning vil jeg gerne henlede opmærksomheden på et presserende problem, der er opstået i tilknytning til den aktuelle krise. I nogle lande, herunder mit eget, oplever vi masseafskedigelse af vikaransatte, hvoraf størstedelen kom til vores land fra østeuropæiske og asiatiske lande. De er blevet illegale arbejdstagere. Efter deres afskedigelse har de ikke nogen indtægter og er således kommet i kløerne på såkaldte "iværksættere", der udsætter dem for en endnu værre udnyttelse end bureauerne gjorde. Samtidig vil jeg gerne endnu en gang gøre opmærksom på de meget utilstrækkelige menneskelige ressourcer, som arbejdstilsynene råder over i mange af medlemsstaterne. Intet vil ændre sig, med mindre vi etablerer et grundigt uddannet og udstyret netværk af tilsynsførende, som forstår arbejdslovgivningen, og som har kendskab til EU-direktiverne.

Mens de europæiske institutioner nu er blevet enige om en række standarder for virksomheder, er der normalt et stor ramaskrig blandt medlemsstaterne, når der gøres det mindste forsøg på at gøre noget tilsvarende inden for social- og arbejdsmarkedslvgivningen. At henvise til tradition, subsidiaritet og lignende i en situation, hvor arbejdstagere i EU udsættes for uhemmet udnyttelse, er latterligt og hyklerisk. Derfor hilser jeg ethvert forsøg på at retsforfølge og sanktionere dem, der beskæftiger indvandrere med ulovligt ophold, velkommen, og jeg takker hr. Fava.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Fru formand! Ulovlig beskæftigelse er koncentreret inden for bestemte sektorer, hvor arbejdet anses for at have en ufaglært karakter, f.eks. byggeri, landbrug, rengøring samt hotel- og cateringvirksomhed. Disse sektorer benytter ulovlig arbejdskraft i alarmerende omfang. Særlig i krisetider er arbejdsgiverne fristet til at forsøge at omgå loven og benytte ulovlig arbejdskraft for at opretholde indtægterne eller simpelthen overleve på markedet.

Det dokument, vi behandler her i dag, er et skridt i retning af at nedbringe forekomsten af ulovlig beskæftigelse, som har så mange negative virkninger ud fra et fiskalt og socialt synspunkt. Det er en god idé, at vi straffer ulovlig beskæftigelse af statsborgere fra tredjelande, men vi må ikke glemme, at den samme svøbe rammer vores medborgere fra EU's mindre udviklede medlemsstater. Selv rumænere udsættes i mange tilfælde for misbrug fra arbejdsgivere i EU.

Med hensyn til betænkningen så jeg gerne skrappe sanktioner til at straffe mellemændene på arbejdsmarkedet.

Sebastiano Sanzarello, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter.* – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg mener, at vi beskæftiger os med dette spørgsmål på et særlig følsomt tidspunkt.

Den internationale økonomiske krise har ført til eller fører til, at de lande, der er hårdest ramt af krisen, benytter ulovlig arbejdskraft, der næsten altid er ensbetydende med indvandrere med ulovligt ophold, særlig i visse sektorer, herunder byggeri, landbrug og andre er blevet nævnt. Dette tilskynder til ulovlig indvandring, hvilket medfører de tragedier, som vi har set. Det er derfor ikke overraskende, at ulovlig indvandring vokser enormt, og her i eftermiddag og i morgen vil vi her i Parlamentet behandle problemerne på Lampedusa og andre nabolande.

Denne foranstaltning kommer derfor lige i rette tid. Jeg mener derfor, at de sanktioner, der er fastsat for arbejdsgivere, helt klart vil fungere som et yderligere afskrækkende middel, da der allerede findes sanktioner mod ulovlig beskæftigelse, særlig når den involverer indvandrere med ulovligt ophold. Disse sanktioner vil yderligere afholde arbejdsgiverne fra at ansætte arbejdstagere.

Vi har hørt, at der er 8 mio. personer med ulovligt ophold, som udfører ulovligt arbejde. Vi må antage, at vi, når disse foranstaltninger træder i kraft, vil have 8 mio. ulovlige indvandrere på gaderne, og vi er nødt til at løse det problem. Jeg mener, det er et problem, som vi må begynde at anerkende, fordi dem, der overlever ulovligt, men ikke destomindre overlever, officielt vil blive indberettet som ulovlige af deres arbejdsgivere, som ikke længere vil være i stand til at huse dem, og vi vil stå med et enormt problem med 8 mio. mennesker i Europa, som vi må udvise og hjælpe. Jeg mener, det er et problem, som vi må tage op på forhånd – jeg slutter nu, for jeg kan se, at jeg ikke har mere tid. Vi må se nøje på problemet med midlertidig ansættelse af arbejdstagere, særlig inden for landbruget, og vi må fjerne bureaukratiet for at bidrage til integration og accept af dem.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru formand! Ulovlig beskæftigelse berører ikke blot fem til 10 mio. mennesker, men særlig dem, der beskæftiger dem. I modsætning til betænkningens forfatter, mener jeg, at problemet ikke blot berører de ulovlige indvandrere fra tredjelande, men også millioner af borgere i EU, som lejlighedsvist udfører arbejde for en løn, der ikke beskattes, og som arbejdsgiverne ikke trækker bidrag til sociale sikringsordninger af. Væksten i den ulovlige beskæftigelse underminerer i alvorlig grad den økonomiske konkurrence. En effektiv løsning, som medlemsstaterne råder over, kunne være at nedbringe skattebyrden på arbejde. Jeg støtter dog også dette forslag fra Kommissionen om harmonisering af sanktionerne for arbejdsgivere, da jeg mener, at konsekvente sanktioner rettet primært mod arbejdsgivere, som gentager overtrædelser, vil begrænse tilgængeligheden af ulovligt arbejde og dermed også antallet af ulovlige migranter. Det vil også nedbringe muligheden for social udstødelse og til en vis grad også udnyttelsen af borgere fra tredjelande. Jeg ser dog problemer med at placere ansvaret for at kontrollere arbejdstagerens opholdsret hos arbejdsgiverne.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne vende tilbage til spørgsmålet om sanktioner mod arbejdsgivere, hvis underkontrahenter beskæftiger ulovlige arbejdstagere. Jeg er meget bekymret over denne bestemmelse, fordi en arbejdsgiver ikke har nogen mulighed for at kontrollere, om underkontrahenten beskæftiger sådanne personer eller ej. Hvis arbejdsgiveren har nogen mistanke om, at dette er tilfældet, hvad skal han eller hun så gøre? Skal han eller hun indberette sagen til politiet eller opsiges kontrakten? Hvis kontrakten opsiges, risikerer arbejdsgiveren at blive retsforfulgt, og det vil så være nødvendigt at bevise årsagerne til opsigelse af kontrakten. Arbejdsgiveren vil være i ude af stand til at fremlægge sådanne beviser. Jeg vil derfor gerne endnu en gang give udtryk for mine alvorlige betænkeligheder med hensyn til denne

bestemmelse. Bestemmelsen kan meget vel vise sig at være nytteløs. Ellers er der stor mulighed for, at den anvendes til at straffe arbejdsgiverne uretfærdigt og ubegrundet.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg hilser denne betænkning velkommen, da vi har behov for at fremhæve og tackle dette problem med arbejdsgivere, der udnytter ulovlige indvandrere. Jeg har modtaget repræsentationer fra min valgkreds, så jeg glæder mig over indsatsen på dette område.

Det har mange skadelige konsekvenser, herunder udnyttelse af indvandrere gennem underbetaling eller i nogle tilfælde ingen betaling. Det lægger et negativt pres på de lovligt bosiddende arbejdstageres lønninger og forvrider konkurrencen mellem selskaber, der overholder beskæftigelseslovgivningen, og dem, der ser stort på den.

Hvis vi stræber efter at udrydde denne ulovlige praksis i vores medlemsstater, må vi have det budskab igennem, at dette ikke blot er et spørgsmål om arbejdstageres rettigheder, men også et konkurrencespørgsmål.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne afslutte den bemærkning, jeg fremsatte i mit hovedindlæg og forklare, hvad jeg ønskede at viderebringe til Det Forenede Kongeriges medlemmer af Europa-Parlamentet, som klager over, at direktivet er interventionistisk og et indgreb i medlemsstaternes indre anliggender. Men i stedet for at gribe ind bringer det tingene i orden.

Jeg ville gerne sige til de medlemmer af Europa-Parlamentet fra Det Forenede Kongerige, der har fremsat klager, at de bør henvende sig til arbejdsgiverne derhjemme og sikre sig, at indvandrernes rettigheder respekteres, og at personer med ulovligt ophold på Det Forenede Kongeriges område, ikke beskæftiges. Så kan vi alle blive enige om, at dette er et godt direktiv.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Det er blevet foreslået, at migration kan være en metoderne til at lette de negative konsekvenser af den demografiske krise. Det er meget vigtigt at tilskynde borgere i tredjelande til at rejse til EU for at finde arbejde. Vi er dog kun interesserede i lovligt ophold og lovlig beskæftigelse. Ulovlige udenlandske arbejdstagere medfører budgettab og forvrider den sunde konkurrence mellem virksomhederne. Arbejdsgiverne har størst fordel af de ulovlige arbejdstageres arbejde. De kan nemt skaffe en billig arbejdskraft. Udlændinge fra tredjelande beskæftiges ofte i de tungeste og lavest betalte job. Da de befinder sig i en vanskelig situation, er de parate til at gøre alt, hvad arbejdsgiverne beder dem om. Arbejdsgiveren udnytter ofte deres fortvivlede situation. Disse mennesker er ikke blot dårligt betalt, de arbejder også uden social beskyttelse eller sygesikring og er konstant udsat for truslen om at blive udvist fra det land, hvor de opholder sig. EU bør gøre det lettere for indvandrere at komme i arbejde, og vi bør derfor arbejde i den retning. Jeg tænker f.eks. på arbejde i Polen til borgere fra Ukraine.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Fru formand! Jeg synes, at denne meget interessante debat, som jeg takker alle talerne for, har vist, at der er meget stor enighed i Parlamentet om behovet for at rette søgelyset mod arbejdsgivere, der beskæftiger og meget ofte udnytter ulovlige indvandrere.

Jeg vil gerne påpege over for Parlamentet, at det fremgik af den konsekvensvurdering, som Kommissionen har foretaget, at de nuværende sanktioner ikke har sikret en overholdelse af reglerne. Direktivet forbedrer denne situation ved at tvinge medlemsstaterne til at indføre ensartede sanktioner og sikre en effektiv anvendelse af disse. Ved starten af dette møde understregede jeg ligeledes, at Kommissionen vil føre kontrol med de tilsyn, som medlemsstaterne skal foretage.

Jeg vil også gerne endnu en gang takke hr. Fava og Parlamentet for at have muliggjort dette kompromis. Det forekommer mig at være et godt første skridt.

Jeg vil også gerne understrege, at direktivet udgør en del af rammerne for EU's fælles indvandringspolitik. Vi må naturligvis bekæmpe ulovlig indvandring og menneskesmugling. Dette er det emne, vi beskæftiger os med her i dag, men vi må også understrege fordelene ved lovlig indvandring. Ud over de to forslag, der blev fremlagt i oktober 2007 om det blå EU-kort for højt kvalificerede vandrede arbejdstagere og om den kombinerede tilladelse vedrørende migranternes rettigheder i foråret 2009, vil Kommissionen fremlægge tre andre udkast til direktiver om lovlig indvandring med henblik på at fastlægge fælles regler for sæsonarbejdere, som generelt er mindre kvalificerede, for personer, der overflyttes inden for deres virksomhed og for lønnede praktikanter.

Jeg vil gerne tilføje, at Kommissionen i overensstemmelse med sine løfter til Europa-Parlamentet og inden for rammerne af forberedelsen og gennemførelsen af Stockholmprogrammet vil overveje, om der er behov for lovgivning vedrørende andre kategorier af vandrede arbejdstagere.

Det var det. Jeg følte, at det var nødvendigt at anbringe forslaget til direktiv i den rette sammenhæng, nemlig den europæiske pagt om indvandring og asyl. Jeg ville gerne fremlægge det for Parlamentet for at vise, at dets ønsker gennemføres i praksis. Tak for kvaliteten af disse forhandlinger.

Claudio Fava, ordfører. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg glæder mig over kommissærens bemærkninger og de forhåbninger, han har givet udtryk for. Jeg mener, at Parlamentet helt tydeligt, og ikke blot i dag har givet udtryk for, at der er behov for foranstaltninger i tilknytning til lovlig indvandring, og at indvandring skal behandles i en generel sammenhæng, der ikke blot søger at gennemføre straffeforanstaltninger over for ulovlig indvandring.

Dette har længe været nødvendigt, og vi er naturligvis ikke glade for, at traktaterne ikke tillader Parlamentet at deltage i en fælles beslutningsprocedure med Rådet om lovlig immigration. Det retsgrundlag, der nu begrænser os til at tale om lovgivning til bekæmpelse af indvandring, er noget, jeg finder frustrerende, men det er det retsgrundlag, vi må rette os efter.

Når dette er sagt, mener jeg, at vores betænkning i dag har indført artikler, der reelt beskytter udenlandske arbejdstagers rettigheder, også selv om de har ulovligt ophold. Jeg tænker her på midlertidige opholdstilladelser for mindreårige, som er blevet udnyttet. Jeg tænker på løn: Det fastslås endelig udtrykkeligt, at lønnen ikke kan være lavere end den, som de europæiske borgere har krav på i henhold til lovgivningen. Jeg tænker på fagforeningernes rolle, idet de for første gang kan forsvare og repræsentere udenlandske arbejdstagere, selv dem med ulovligt ophold, i administrative og civile sager.

Jeg mener, at alt dette er grunden til, at vi kan tale om genvundne rettigheder, et skridt fremad og ikke tilbage, og et direktiv, der tackler et vanskeligt og følsomt emne, men med forståelse for den balance, som Parlamentet er særlig opmærksom på.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 4. februar 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Denne betænkning har flere fortjenester.

Den første er, at den sigter mod at være informativ: Den registrerer de alarmerende fakta med stigningen i den ulovlige indvandring i Europa, en indvandring, der ifølge Kommissionens egne tal skønnes at ligge på mellem 4,5 og 8 mio. mennesker. Den identificerer også de sektorer i økonomien, hvor ulovlig beskæftigelse er mest koncentreret, nemlig byggeri, landbrug, rengøring, hotel- og cateringvirksomhed.

Dens anden fortjeneste er, at den intensiverer bekæmpelsen af sort arbejde, særlig med muligheden for finansielle og strafferetlige sanktioner mod arbejdsgivere, der beskæftiger ulovlig arbejdskraft.

Desværre har betænkningen mange begrænsninger. Den siger ikke noget om, hvilke foranstaltninger, der bør træffes for at dæmme op for disse tilbagevendende strømme af ulovlig indvandring. Den overvejer end ikke genindførelse af kontrol ved de indre grænser.

På et tidspunkt med både social og økonomisk krise og en kraftig stigning i arbejdsløsheden, er det første krav til EU's medlemsstater at beskytte deres arbejdspladser. For at gøre dette er det vigtigt at indføre nationale og europæiske politikker for social sikring. Arbejdspladser i Frankrig skal være forbeholdt franskmænd, mens arbejdspladser i Europa skal være forbeholdt europæere. Anvendelse af principperne om national og europæisk præference og beskyttelse er en vigtig forudsætning for økonomisk og social genopretning i EU's medlemsstater.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Ingen kan skabe tvivl om det nyttige eller det hensigtsmæssige i foranstaltninger, der sigter mod at straffe dem, der beskæftiger ulovlige indvandrere. Det land, jeg repræsenterer, er mindre udsat for dette bestemte problem, fordi det stadig i højere grad er et transitland for ulovlig indvandring.

Samtidig må vi være klar over de fremtidige risici, vi udsættes for. Med hensyn til den aktuelle betænkning glæder jeg mig over forslaget om at fjerne den obligatoriske kontrolprocent, som Kommissionen gerne ville indføre. Denne procentsats er for høj og ville kun resultere i bureaukrati og enorme offentlige udgifter, uden at den reelt ville have nogen virkning.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Først vil jeg gerne lykønske ordføreren med det flotte arbejde, han har udført. Vi ved alle, at der arbejder mellem 4,5 og 8 mio. ulovlige indvandrere i EU i sektorer som byggeri, landbrug og turisme.

Jeg glæder mig over, at direktivet indeholder bestemmelser om strafferetlige sanktioner mod arbejdsgivere, der gør sig skyldige i gentagne overtrædelser, i at beskæftige et stort antal mennesker, hvis status er ulovlig, hvis arbejdstageren er offer for menneskesmugling, og arbejdsgiveren er bekendt hermed, eller hvis arbejdstageren er mindreårig.

Medlemsstaterne må også indføre en mekanisme, der giver ulovlige indvandrere mulighed for at indgive en klage, når de f.eks. er ofre for udnyttelse.

Vi må huske på, at de mennesker, der opholder sig ulovligt, har forladt deres oprindelsesland for bedre at kunne forsørge deres familier. Et stadigt stigende antal børn efterlades: Nogle overvåges ikke, mens andre overlades til bedsteforældre og naboer og endog på institutioner.

Når disse børn ledsager deres forældre, må vi give dem en chance for at få adgang til uddannelsessystemet og til social sikring i EU, selv om de opholder sig ulovligt.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Betænkningen af Claudio Fava udgør en del af den pakke af foranstaltninger, der har til formål at bekæmpe ulovlig indvandring ved at afskrække virksomhederne fra at ansætte disse mennesker. Desværre har ordføreren lagt for stor vægt på foranstaltninger, der sigter mod at straffe arbejdsgivere, og støttet en udvidelse af de ulovlige indvandreres rettigheder.

Da det er yderst vigtigt at opretholde en balance med hensyn til de sanktioner, der kan pålægges arbejdsgiverne, har jeg med de ændringsforslag, jeg har fremsat, forsøgt at fremhæve de bestemmelser i betænkningen, hvor sanktionerne mod arbejdsgiverne er for strenge, hvilket kunne føre til en fortolkning, der ville medføre misbrug over for dem.

Samtidig må man være særligt opmærksomme på disse indvandreres humanitære situation. Derfor er det af største vigtighed at tilskynde medlemsstaterne til at indføre strafferetlige sanktioner i alvorlige tilfælde som f.eks. når arbejdsgiveren ved, at arbejdstageren er offer for menneskesmugling. Derudover spiller de kontrol- og indberetningsforpligtelser, der påhviler arbejdsgiverne i henhold til betænkningen, en egentlig rolle med hensyn til at gøre arbejdsgiverne ansvarlige med hensyn til dette alvorlige problem, som vi stadig hyppigere står over for i EU.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) Medlemsstaterne bør samarbejde tættere for at bekæmpe ulovlig indvandring ved at styrke indsatsen mod ulovlig beskæftigelse i EU's medlemsstater. En af de vigtigste faktorer, der tilskynder ulovlige indvandrere til at rejse til EU, er muligheden for at få et arbejde uden at skulle legalisere deres retsstatus. Indsatsen mod ulovlig indvandring og ulovligt ophold burde fungere som et afskrækkende middel.

Alligevel bør direktivet om bekæmpelse af ulovlig indvandring finde anvendelse uden at skade national lovgivning, der forbyder ulovlig beskæftigelse af tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt på medlemsstaternes område, men som arbejder i strid med deres status som personer med lovligt ophold.

Det bør også overvejes at nedsætte de finansielle sanktioner for arbejdsgivere, der beskæftiger statsborgere fra tredjelande, når arbejdsgiveren er en fysisk person.

Fælles definitioner, metoder og standarder inden for bekæmpelse af ulovlig indvandring er sine qua non ved at skabe en fælles europæisk politik om migration.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne indlede med at takke alle dem, der har deltaget i udarbejdelsen af direktivet.

Statistikkerne over antallet af illegale arbejdstagere i EU er alarmerende. Der er uden tvivl behov for et tæt samarbejde for at bekæmpe ulovlig indvandring. Tackling af ulovlig beskæftigelse er en prioritet i EU's strategi på indvandrerområdet.

Udkastet til direktiv lader noget tilbage at ønske. Det kunne have et bredere anvendelsesområde og dække borgere, der opholder sig lovligt på EU's område, men er beskæftiget på forskellige ugunstige vilkår. Det ville også være fordelagtigt at udvide definitionen af arbejdsgiver til at omfatte vikarbureauer og arbejdsformidlere. Til trods for manglerne fortjener det forslag, vi drøfter her, ros.

Det er korrekt, at arbejdsgiverne bærer ansvaret for ulovlig beskæftigelse. Direktivet pålægger arbejdsgiverne yderligere administrative forpligtelser og indeholder bestemmelser om en række forskellige sanktioner, hvis de ikke opfylder disse forpligtelser. Dette betyder dog ikke, at direktivet kun handler om at straffe arbejdsgiverne.

Jeg vil gerne gøre det meget klart, at vores primære mål er at afskaffe situationer, hvor personer udnyttes på deres arbejde: Det skal gøres umuligt for mennesker at være ansat under uværdige og umenneskelige forhold, frataget deres rettigheder og grundlæggende sociale goder. Jeg mener, at det pågældende direktiv er vigtigt for at opnå en harmonisering på minimumsniveau af bestemmelserne om forbud mod ulovlig beskæftigelse. Jeg er også sikker på, at disse bestemmelser vil blive gennemført effektivt af medlemsstaterne.

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

6. Afstemningstid

Formanden. – Vi går nu over til afstemningen.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

6.1. Forlængelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og Amerikas Forenede Staters regering (A6-0006/2009, Angelika Niebler) (afstemning)

6.2. Fornyelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Fællesskab og regeringen for Den Russiske Føderation (A6-0005/2009, Angelika Niebler) (afstemning)

6.3. Naturområder i Europa (A6-0478/2008, Gyula Hegyi) (afstemning)

– Før afstemningen:

Gyula Hegyi, ordfører. – (EN) Hr. formand! Da vi ikke gennemførte nogen forhandlinger på plenarforsamlingen om dette punkt, og der ikke var mulighed for at fremsætte ændringsforslag efter afstemningen i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer, må De enten stole på ordføreren – mig – eller forkaste hele beslutningen. Jeg synes ikke, det ikke noget godt system, men det er det redskab, vi har i øjeblikket.

Mange aspekter af Natura 2000-direktiverne bør under alle omstændigheder genåbnes i nær fremtid og forhåbentlig vil retsaktens omfang omfatte naturområder og forhåbentlig give fuld mulighed for, at den næste forsamling kan gå videre med dette smukke emne. Jeg håber, at min beslutning vil danne grundlag for en yderligere lovgivningsindsats, som åbner mulighed for, at medlemmerne kan forbedre den i fremtiden.

6.4. Anmodning om ophævelse af Miloslav Ransdorfs immunitet (A6-0008/2009, Aloyzas Sakalas) (afstemning)

6.5. Almen- og forretningsflyvning (A6-0501/2008, Luís Queiró) (afstemning)

6.6. Prækommercielle indkøb: vedvarende høj kvalitet i offentlige tjenester i Europa gennem øget innovation (A6-0018/2009, Malcolm Harbour) (afstemning)

6.7. Den anden strategiske energirededgørelse (A6-0013/2009, Anne Laperrouze) (afstemning)

6.8. Ikkeforskelsbehandling på grundlag af køn og solidaritet mellem generationerne (A6-0492/2008, Anna Záborská) (afstemning)

– Før afstemningen:

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne fremsætte en mindre lingvistisk og måske semantisk bemærkning.

(PL) Stk. A indeholder formuleringen "... under anerkendelse af familiemønstrenes forskelligartethed i det 21. århundrede" oversat til andre sprog som " a także uznając różnorodność wzorców rodziny..." "...en reconnaissance la diversité de schémas familiaux..." "...Anerkennung der Vielfalt der Familienmodels...". Hvis dette skal forstås som en accept af forskelligartethed, der indebærer familier af samme køn, hvis det rent faktisk var fru Záborskás hensigt, vil jeg stemme imod. Jeg vil gerne have en tydeliggørelse af, om dette blot handler om at notere sig, at sådanne modeller findes, eller om det handler om at anerkende og acceptere dem. Vi må forstå, hvad det er, vi stemmer om.

Anna Záborská, ordfører. - (SK) Hr. formand og hr. Zaleski, tak! I denne forbindelse anerkender vi naturligvis andre modeller.

Formanden. - Så er det tydeliggjort hr. Zaleski: Vi noterer os, at de findes.

6.9. Bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi (A6-0012/2009, Roberta Angelilli) (afstemning)

7. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

– Betænkning: Gyula Hegyi (A6-0478/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Hr. formand! Naturområder og deres diversitet repræsenterer en gave og en skat, som menneskeheden bør passe på ikke blot i EU. EU's bestræbelser vil være ineffektive, så længe vi ikke stopper ødelæggelsen af tropiske regnskove, udplyndring af asiatiske, afrikanske og amerikanske farvande, så længe vi ikke udbreder en mere effektiv uddannelse om vores fælles ansvar for at beskytte naturen mod mennesket over hele kloden, og denne betænkning, som jeg også har støttet i dag, vil blive blot endnu et stykke værdiløst papir.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Hr. formand! Hvis vi ønsker at stoppe det stadig hastigere tab af biodiversitet, er det vigtigt at beskytte Europas naturområder, skove og vandområder. Hvis vores fælles indsats skal være effektiv, er det vigtigt, at vi først og fremmest udarbejder ensartede definitioner af naturområder og kortlægger disse præcist på kortet over Fællesskabet.

Det er også vigtigt at udvikle en strategi baseret på ekspertanalyser af risici og af de processer, der indgår i forringelsen af naturområderne. Dette vedrører navnlig invasionen af fremmede arter, der konkurrerer med de indfødte arter, og virkningerne af de igangværende klimaændringer.

Et andet centralt spørgsmål er turismen i dens bredeste forstand. Jeg henviser navnlig til virkningerne af ikkebæredygtig eller endog aggressiv turisme. Hvis vi skal øge bevidstheden omkring disse spørgsmål blandt EU's borgere, er det vigtigt at gennemføre informationskampagner, at afsætte særlige midler inden for rammerne af lokale myndigheders institutioner og at støtte græsrodsinitiativer.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske Gyula Hegyi med hans dokument og grundige research.

På et tidspunkt med globale klimaændringer og miljøproblemer er det tydeligt, at vi må håndtere spørgsmålet om naturområder i Europa. Jeg mener, at det er vigtigt, at vi koordinerer en strategi for beskyttelse og genopretning af vores værdifulde naturområder. Vi har et ansvar over for naturen til at udnytte jorden hensigtsmæssigt.

I mit eget land, Slovakiet, tvang en stigning i populationen af barkbiller nationalparkvæsenet i Høje Tatra-regionen til at anvende pesticider til bekæmpelse af dette insekt. Disse pesticider indeholder imidlertid

det kemiske stof cypermethrin, der ofte ødelægger sund vegetation og indebærer alvorlige sundhedsrisici for mennesker og dyr i regionen.

Ligesom vi må finde en bedre løsning på denne dramatiske eksplosion i insektpopulationen i Slovakiet, er det nødvendigt, at vi i Europa finder metoder til effektivt at beskytte vores naturressourcer og naturområder. Jeg opfordrer indtrængende Europa-Parlamentet til at handle ansvarligt og hurtigt for at beskytte de resterende naturområder.

– Betænkning: Malcolm Harbour (A6-0018/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Det glæder mig at kunne støtte betænkningen om prækommercielle indkøb, da den minimerer risikoen ved at investere i innovation væsentligt. Dette aspekt er særlig vigtigt på et tidspunkt med konjunktur nedgang. De prækommercielle indkøbs succes vil gøre det muligt for offentlige institutioner at samarbejde om udvikling af nye produkter for at forbedre kvaliteten af offentlige tjenester. Vi mener, at dette vil øge SMV'ernes interesse for at fremsætte forslag om innovative løsninger til at forbedre kvaliteten af offentlig transport, sundhedsvæsen, nedbringelse af energiforbruget i offentlige bygninger og beskyttelse af borgerne mod sikkerhedsrisici uden at overtræde deres ret til privatlivets fred. Denne nye fremgangsmåde vil hjælpe den offentlige sektor i Europa til at håndtere grundlæggende offentlige opgaver uden statsstøtte samtidig med, at de europæiske virksomheders innovative potentiale øges. Med denne betænkning har vi sendt Europa-Kommissionen et kraftigt signal om, at den skal skynde sig med at gennemføre visse bestemte lovgivningsmæssige ændringer.

– Betænkning: Anne Laperrouze (A6-0013/2009)

Jan Březina (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! På dette tidspunkt vil jeg gerne give udtryk for min holdning til adskillelse af produktions- og transmissionssystemer for gas i forbindelse med den vedtagne lovgivning. Den foreslåede certificeringsprocedure for tredjelande ser ud til at være en rimelig løsning. Dette er den første gang, at EU helliger sig energisikkerhed i forbindelse med gasmarkedet. Som reaktion på den gaskrise, vi har oplevet, er det også nødvendigt at fremskynde etableringen af alternative rørledninger til Europa, der ikke er afhængige af Rusland. De vigtigste infrastrukturprojekter som f.eks. Nabucco gasrørledningen, der skal forbinde den kaspiske region med Europa, kan ikke eksistere uden omfattende vertikalt integrerede virksomheder og deres investeringer. Disse vil dog næppe komme væltende, hvis risikoen for adskillelse og dermed en svækket økonomisk stilling hænger over dem. Den løsning, Parlamentet kunne bruge, er at indføre en fritagelse fra kravet om adskillelse for ny infrastruktur, indtil investeringerne giver overskud. Jeg ved ikke, om vi har udtømt alle mulighederne i lovgivningen.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Den fælles energipolitik er i øjeblikket en af de største udfordringer, som EU står over for. Vores reaktion må baseres på solidaritet.

Vi er alle klar over, at Rusland fortsat er en af vores vigtigste og også vanskeligste handelspartnere. Den omstændighed, at Rusland er vores vigtigste gasforsyningskilde, kan dog ikke betyde, at det skal have særbehandling. Ordføreren foreslår, at EU's politik over for Den Russiske Føderation skal slækkes. Jeg mener, at vi må forfølge en retfærdig, men stram politik over for en handelspartner, der benytter råstoffer som energi som et våben til at udøve politisk pres.

Det understreges, at spredningen af energikilderne er et af de grundlæggende spørgsmål på energisikkerhedsområdet. En metode til at håndtere dette problem på, kunne være at frigøre os fra afhængigheden af russiske råstoffer. Etableringen af Nabucco rørledningen og udnyttelsen af andre energikilder er skridt i denne retning.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Endnu en gang har vi her i Parlamentet brystet os af vores grønne profil, og talerne har konkurreret om at sætte de urealistiske mål for energi fra vedvarende energikilder alene og målene for reduktion af CO₂-udledningerne stadig højere – alt sammen i den tro, at vi med vores lille, men dyre indsats vil redde planeten.

Ja, vi bør bruge og fremme bæredygtige energikilder, men forfølgelsen af det, der for nogle er blevet et dogme uden hensyntagen til omkostninger eller bæredygtighed, som må modereres med realiteter, herunder den realitet, at klimaændringer ikke er noget nyt, men er cyklisk tilbagevendende, og den realitet, at mens vi pålægger os selv disse mål, så flytter produktionen i stigende grad til steder, hvor sådanne begrænsninger ikke hæmmer den. En dag skal vi stå til regnskab for de egne mål, som EU er eksperter i.

Johannes Lebech (ALDE). – (DA) Hr. formand! Jeg stemte for Laperrouze-betænkningen, men jeg stemte også for en række ændringsforslag, der alle satte spørgsmålstegn ved A-kraft som fremtidens energikilde. De faldt! Ved at stemme for hele betænkningen støtter jeg dens mange gode elementer, men jeg anerkender også, at et flertal ser A-kraft som en del af Europas CO₂-frie energimix.

Jeg finder dog stadig, at det ikke er fremtidens løsning. Fremtidens løsning er en massiv satsning og udvikling af vedvarende energi.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Hr. formand! Jeg er enig i bestemmelserne i den anden strategiske energiredegørelse, men jeg vil også gerne nævne nogle aspekter af gaskrisen. Den aktuelle gaskrise mellem Ukraine og Rusland er desværre ikke den første, der har ramt 15 centraleuropæiske lande og Balkanlande. Jeg har ikke set tallene, der viser omfanget af de økonomiske tab, som de berørte lande har lidt, men jeg vil gerne understrege de moralske og værdifulde tab. Hvordan skal EU-borgerne føle, når konflikten mellem Ukraine og Rusland, der tydeligvis var af politisk karakter, ødelægger EU's økonomi, energisikkerhed, politiske stabilitet, og EU er ude af stand til at træffe nogen foranstaltninger. Jeg henviser til Slovakiets og Bulgariens hensigter om at genoptage driften på sikre atomkraftværker, der var blevet lukket ned, noget mange af vi parlamentsmedlemmer støtter. Når vi drøfter en EU-retsakt, herunder på energiområdet, understreger vi, at forbrugeren, dvs. en lægmand, er den vigtigste. Hvornår begynder vi at tage hensyn til lægmænd, dvs. EU's borgere?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! For mange kolleger kan et mål om en reduktion i CO₂-emissionerne på 95 % inden 2050 se ud som et ekstremt mål, men hvis vi, som jeg gør, skal acceptere den fagligt evaluerede forskning, repræsenteret ved den seneste IPCC-rapport, vil en sådan reduktion være nødvendig, hvis vi skal kunne holde stigningen i den globale opvarmning inden for 2 °C.

For det andet, selv om jeg stemte imod en række atomkraftrelaterede ændringer som følge af min fortsatte bekymring med hensyn til nuklear fission, har jeg ikke noget problem med henvisninger til forskning i sikkerhedsspørgsmål eller i nye generationer af atomenergi. Som mange andre ser jeg på og tænker på, om nuklear fusion nogen sinde vil blive en realitet.

Det tredje punkt, jeg gerne vil have ført til protokols, er min fortsatte bekymring med hensyn til den irske situation og fraværet af en gennemskuelig og reel adskillelse af ejerskabet til vores elnet, der fortsat udgør en stor hindring for andre producenters investeringer, navnlig producenter, der anvender alternative brændstoffer, med det resultat, at irerne har nogle af de højeste elpriser i Europa.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Spørgsmålet om de høje elpriser i Irland er blevet håndteret af en af vores kolleger, tidligere medlem af dette Parlament, Simon Coveney, og vi håber, at han finder frem til en vellykket løsning.

Jeg stemte for denne betænkning, fordi den handler om følsomme spørgsmål som energieffektivitet og energisikkerhed i tilknytning til klimaændringerne. Jeg er betænkelig ved atomkraft, og det samme er mange mennesker i Irland, men jeg tror, vi må erkende, at når samkøringslinjerne er etableret og taget i brug, vil vi benytte energi fremstillet af atomkraftsektoren. Så ja, der er behov for forskning i sikker bortskaffelse af nukleart affald og i udvikling af ny teknologi til forbedring af sikkerheden i forbindelse hermed.

I mangel heraf, er jeg fortsat bekymret og stemte i overensstemmelse med denne bekymring i forbindelse med denne betænkning. Jeg beklager især, at ændringsforslag 37 blev forkastet, da jeg fandt, at det meget retfærdigt afspejlede mange af denne forsamlings betænkeligheder.

– Betænkning: Luís Queiró (A6-0501/2008)

Nirj Deva (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg glædede mig meget over, at jeg kunne støtte Luís Queiros betænkning om små lufthavnes proportionalitet og subsidiaritet. Vi har altid forsøgt at have one size politikker i EU, men EU må erkende, at hver enkelt medlemsstat og alle lokale forhold kræver forskellige løsninger. I Luís Queiros betænkning tages dette spørgsmål op på bedste måde.

Der findes små lufthavne, der findes mellemstore lufthavne, og der findes store internationale lufthavne. Vi ønsker ikke, at EU skal være en massiv lufthavnsstruktur. I denne betænkning findes den rette balance, og sådan bør vi betragte vores infrastruktur fremover. Dette er en af årsagerne til, at jeg i min egen valgkreds i det sydøstlige England er meget tilbageholdende med at støtte en tredje start- og landingsbane i Heathrow, når vi kunne få en bedre struktur for Kent i en ny lufthavn ved Themsens munding.

– Betænkning: Anna Záborská (A6-0492/2008)

Zita Pleštinová (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! I praksis opleves det, at proceduren i henhold til artikel 45, stk. 2, er behæftet med alvorlige mangler. Ud over, at ingen andre end ordføreren under forhandlingerne kan drøfte emnet på plenarforsamlingen, fratager det endog ordføreren muligheden for at drøfte de enkelte ændringsforslag, der er problematiske i betænkningen.

Jeg stemte ikke for ændringsforslaget fra De Grønne, da den nye version på to punkter giver udtryk for forbehold over for det tjekkiske formandskabs forslag. Da dette ikke er Rådets officielle holdning, er sådanne anbefalinger imidlertid for tidlige og virker ofte mod hensigten.

Hvis arbejdslivet skal blive foreneligt med familielivet, skal ens erhvervsmæssige karriere bringes på lige fod med ikkelønnet aktivitet, der udøves i forbindelse med solidariteten mellem generationerne. Jeg er overbevist om, at betænkningen medfører nye incitamenter til at fjerne den multiple diskrimination, som mænd og kvinder, der frit beslutter at passe deres nærmeste, udsættes for.

Jeg vil gerne fremhæve det arbejde, som ordføreren, Anna Záborská, har udført, men jeg beklager, at vi ikke på grund af de proceduremæssige processer ikke har stemt om hendes udkast til betænkning.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg tager afstand fra de ændringsforslag, der netop er fremsat til Záborská-betænkningen om ikkeforskelsbehandling på grundlag af køn og solidaritet mellem generationerne. Et modent europæisk samfund må lære at se fuldtidspasning af børn og andre forsørgelsesberettigede som et fuldt værdsat alternativ til en erhvervsmæssig karriere. Forslaget fra De Grønne, der angriber denne fremgangsmåde, som det tjekkiske formandskab har valgt, og kalder den reaktionær, er efter min mening fejlagtigt og umodent, selv om medlemmerne af Europa-Parlamentet desværre har stemt for det. Det medfører langt fra en reaktionær henvisning af kvinderne til en rolle underordnet mændene, men er derimod en metode til at rehabilitere familien i samfundet og give mændene lige rettigheder også. I dag er det også mændene, der kører med barnevogne og passer deres børn på hospitalet. De mænd og kvinder, der helliger en del af deres liv til et barn eller handicappede forældre, udfører et socialt vigtigt arbejde, der i fremtiden ikke må betragtes som en mindreværdig beskæftigelse. Jeg glæder mig over, at det tjekkiske formandskab har gjort denne fremgangsmåde til et af sine prioriterede områder. Vores mål skal være at skabe forhold, hvor en mand eller en kvinde, der beslutter at følge denne vej, ikke udsættes for diskrimination på arbejdsmarkedet og vil være i stand til at udnytte en række muligheder for at afbalancere arbejde og familieliv i overensstemmelse med principperne for flexicurity. Vi må styrke forældreskabet, og dermed flexicurity mellem generationerne, i stedet for at svække det med de hindringer, som den nye arbejdsmarkedsløvgivning medfører. Det seneste århundredes fordomme forværrer den demografiske krise. Záborská-betænkningen var et skridt i den rigtige retning, og jeg gør indsigelse mod den ændrede udgave, der er blevet vedtaget.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg vil også gerne give udtryk for min fulde støtte til fru Záborská, som har fremlagt sin egen initiativbetænkning, hvori behandles og understreges behovet for solidaritet mellem generationerne mellem de enkelte familiemedlemmer. Dette er ikke blot et spørgsmål om pasning af den yngre generation, de nytilkomne i familien. I mange tilfælde skal vi også løse problemerne med pasning af de ældre medlemmer af den samme familie.

Jeg mener, at det tjekkiske formandskab har den rette forståelse af det presserende i den aktuelle demografiske situation, og der er også økonomiske fordele, som skal tages i betragtning, og jeg forkaster De Grønnes forslag, da de med urette har indgivet et ændringsforslag, der devaluerer denne korrekte intention. Jeg støtter fuldt ud fru Záborskas betænkning.

Under afstemningen om den endelige betænkning fungerede min stemmemaskine ikke. Jeg gik ind for den holdning, som fru Záborská har fremsat.

Ivo Strejček (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Tak for Deres tålmodighed og overbærenhed. Lad mig benytte lejligheden til at forklare, hvorfor jeg stemte imod De Grønne og deres ændringsforslag. Jeg ønsker ikke at stemme imod det tjekkiske formandskab.

Mit første punkt er, at det tjekkiske formandskab ikke kræver en bestemt ændring af de såkaldte Barcelonamål, men derimod en åbning af debatten om en mulig og bæredygtig revision af målene. Mit andet punkt er, at det er indlysende, at der findes forskellige sociale, kulturelle og økonomiske forhold, som næppe muliggør realiseringen af Barcelonamålene generelt og ensartet i hele EU. For det tredje tager betænkningen ikke hensyn til andre faktorer som f.eks. hver enkelt families frihed og børnenes interesser. Sidst men ikke mindst er det også vanskeligt at nå Barcelonamålene, fordi børnepasning med rette helt er de nationale regerings ansvar.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg agtede også at stemme for Záborská-betænkningen, fordi den alt i alt var en upartisk betænkning, der ikke forfalder til de traditionelle, politisk korrekte klichéer, når det kommer til spørgsmål som diskrimination eller betydningen heraf.

Ændringsforslaget fremlagt af Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, som jeg stemte imod, har reelt ugyldiggjort betænkningen og indeholder en række meget tvivlsomme elementer, herunder angrebet på det tjekkiske formandskab, og den umotiverede påstand, at pasning af børn i hjemmet reelt vil resultere i en stadfæstelse af rollerne. Dette er et særlig svagt argument, men alle kneb gælder åbenbart for at standse forhandlingerne i stedet for at fremsætte reelle argumenter for et spørgsmål som betaling af forældre, der bliver hjemme.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! Jeg stemte for fru Záborskás betænkning, navnlig fordi jeg den anerkender det arbejde, som kvinder udfører i hjemmet. Arbejde i form af pasning, pleje, opdragelse og undervisning bør værdsættes ordenligt. Når alt kommer til alt anerkendes dette arbejde, når det udføres uden for hjemmet, og det indgår i beregningen af BNP. Nobelprisvinderen Gary Becker henviser til den betydning, som det økonomiske bidrag, der ydes af mennesker, som udfører opgaver i hjemmet, har for fremskridt i samfundet som helhed. Med hensyn til definitionen af en familie henviser dette begreb på polsk til et forhold mellem to mennesker, der er i stand til at formere sig, og det omfatter derfor ikke forhold mellem mennesker af samme køn.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg har stemt for Záborská-betænkningen, som De Grønne var imod og indførte en alternativ drøftelse om. Jeg mener, at vi i Europa på grundlag af vores fælles værdier må sikre, at især kvinder, der starter en familie har ret til at vælge, om de vil stoppe helt med at arbejde eller kun ønsker at arbejde på deltid efter fødslen, så de kan passe deres barn. Jeg var meget heldig, at min mor kunne gøre dette, og jeg må sige, at jeg har haft stor gavn heraf.

Hvis min mor havde været så uheldig at blive skilt efter 20 års ægteskab, ville hun have stået i en vanskelig situation, fordi hun ikke ville have modtaget nogen støtte fra social sikringen, særlig i alderdommen. Jeg har i 40 år kæmpet for at sikre, at kvinder, der vælger at hellige sig deres familier og deres børn ikke diskrimineres og ikke bringer sig selv i en dårlig situation, fordi de træffer dette valg. Jeg kan ikke stemme for en ideologi, der ønsker at overlade børn og voksne til staten fra vugge til grav.

Jeg beklager, at betænkningen fra Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling blev forkastet. Det flertal af medlemmerne, der stemte imod den, gjorde kvinderne, familien og samfundet en bjørnetjeneste.

Nirj Deva (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg er Anna Záborská meget taknemmelig for at have udarbejdet denne betænkning. Selv om min gruppe har nogle problemer med det, mener jeg, at hun har berørt noget, der er fundamentalt vigtigt for EU.

EU's befolkning falder kraftigt. Kvindernes rolle i familien anerkendes ikke i mange af medlemsstaterne som et bidrag til deres nationale BNP. Kvinder og mødre udgør en integrerende del af arbejdslivet i vores samfund, og der er mange millioner mødre, der passer deres børn i min valgkreds i det sydøstlige England. Deres bidrag til det britiske BNP og til min egen regions velstand er af afgørende betydning for vores samfund.

Denne betænkning anerkender for første gang i EU's historie, tror jeg, dette bidrag. Vi må tilskynde Parlamentet til at se på disse spørgsmål i de tekniske detaljer i fremtiden, så vi kan få ligestilling og solidaritet mellem kønnene.

– Betænkning: Roberta Angelilli (A6-0012/2009)

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! I dag drøfter og beklager vi seksuel udnyttelse af børn. Næsten alle talerne i forhandlingerne fordømte med rette pædofile aktiviteter og pornografisk misbrug af børn. Misbrugen af internettet påkaldte sig ligeledes manges vrede.

Det er dog skuffende, at adskillige medlemsstater til trods for denne enstemmighed ikke har opnået den samme grad af kriminalisering af denne misbrug af børn. Grooming, seksuel misbrug og børnepornografi bør ikke finde sted noget sted i EU, og vi bør heller ikke tolerere det. Tavshed er de pædofiles bedste ven. Vi har set det i kirker, familier og samfund, hvor man har vendt det blinde øje til, hvilket har ført til nogle af de skandaler, som vi er bekendt med i de forskellige medlemsstater.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg glædede mig over at kunne støtte betænkningen lige før, men jeg bør til mine tidligere bemærkninger tilføje den omstændighed, at syv medlemsstater endnu ikke har forpligtet sig til Europarådets konvention eller til FN's valgfrie protokol indeholdende moderne

instrumenter til bekæmpelse af smugling af børn, børneprostitution og -pornografi. Jeg er ked af at måtte sige, at dette også gælder mit land, Den Tjekkiske Republik, der naturligvis ønsker at bekæmpe dette mere effektivt, men længe har løst spørgsmålet gennem indarbejdelse af juridiske enheders strafferetlige ansvar i lovgivningen. Det er naturligvis disse juridiske enheder, der organiserer smugling af børn og tjener fedt på det. Jeg opfordrer derfor det tjekkiske formandskab til at sikre, at dette interne problem løses, og at det tjener som eksempel for de øvrige EU-medlemsstater.

Skriftlige stemmeforklaringer

– Betænkning: Angelika Niebler (A6-0006/2009)

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Sådanne aftaler er afgørende i processen med styrkelse af forbindelserne mellem EU og USA. Mens konkurrencen fra de nye fremkommende markeder bliver stadig større, er det af største betydning at være på forkant med situationen, og jeg mener, at denne betænkning udtrykker dette nøjagtigt.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Niebler-betænkningen, da videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem EU og USA er en absolut nødvendighed. Denne transatlantiske aftale skal inspirere både USA og EU til at høste de gensidige fordele af videnskabelige og tekniske fremskridt realiseret via forskningsprogrammer. Denne aftale vil lette udvekslingen af tanker og overførslen af ekspertise til gavn for det videnskabelige samfund, industrien og den almindelige borger. Jeg vil gerne understrege, at USA er en global leder på områderne videnskab og teknologi.

Vi må notere os, at aftalen er baseret på principperne om gensidig gavn, den fremmer deltagelse i samarbejdsaktiviteter som f.eks. koordinerede indkaldelser til fælles projekter, adgang til hinandens programmer og til aktiviteter. De principper, der støtter en effektiv beskyttelse af intellektuel ejendomsret og ligelig deling af intellektuelle ejendomsrettigheder, fremmes aktivt. Forslaget indeholder ligeledes bestemmelser om EU-eksperter og embedsmænds rejser og om workshopper, seminarer og møder, der skal tilrettelægges i EU og i USA.

Jeg håber, at denne aftale også vil bidrage til Lissabonstrategiens succes, idet den sigter mod at skabe et vidensbaseret Europa. Efter oprettelsen af Det Europæiske Teknologiske Institut vil dette transatlantiske videnskabelige og teknologiske samarbejde skabe nye muligheder.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Fru Niebler har fremlagt en betænkning om den tredje forlængelse af aftalen mellem EU og USA, der støtter Rådets beslutning om forlængelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og Amerikas Forenede Staters regering. Der er tale om en gensidigt fordelagtig aftale, der øger den videnskabelige viden og de teknologiske fremskridt, og jeg er derfor meget glad for at støtte denne foranstaltning.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Forlængelsen af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem EU og USA er uden tvivl et positivt aspekt for europæisk forskning. Den overvældende tilslutning viser netop dette.

Erfaringen viser dog igen og igen, at det mest frugtbare videnskabelige samarbejde opnås, når to forskere fra to institutioner samarbejder om et projekt, der udvikles og finansieres i fællesskab. For at tilføre det videnskabelige samarbejde med USA mere substans opfordrer jeg derfor Kommissionen til udtrykkeligt at etablere enkle, projektorienterede finansieringsinstrumenter i form af fælles forskningsstipendier mellem forskere i USA og i EU. Den udtrykkelige inddragelse af områder som biomedicin, nanoteknologi og rumforskning i aftalen hilses velkommen. Jeg så gerne, at også andre avancerede områder såsom stamcelleforskning blev inkluderet. Den omstændighed, at der findes berettigede etiske spørgsmål i tilknytning til nogle forskningsområder, bør være en drivkraft bag en fælles overvejelse af disse aspekter snarere end en hindring for fælles videnskabelige fremskridt.

Takket være især Det Europæiske Forskningsråds stipendier er EU i stigende grad attraktivt for amerikanske forskere. EU har nu instrumenter til at søge en større og længerevarende indkommende mobilitet for videnskabsfolk og må handle, så EU opnår den største nettohjernegevinst.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) En forlængelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde med USA er en bekræftelse af behovet for samarbejde og gensidigt fordelagtige udvekslinger mellem EU og USA inden for frontsektorer inden for forskning og innovation.

Inddragelsen af rum- og sikkerhedssektorerne i denne aftale markerer et vigtigt skridt i retning af en konsolidering af de transatlantiske forbindelser, hvilket er et prioriteret mål for PPE-DE-Gruppen. Dette samarbejde bør også omfatte former for civilt og militært samarbejde på områder af fælles interesse, herunder pionerområder som f.eks. nye rumteknologier, nanoteknologier og forsvarsforskning.

Jeg er fuldt overbevist om, at dette samarbejde vil bidrage til at øge resultaterne af aktiviteter, der er blevet gennemført på den internationale rumstation, samt på det følsomme område kommunikationssatellitter. Derudover føler jeg, at samarbejde med tredjelande, navnlig Rusland, er vigtigt, hovedsageligt i projekter af typen GPS-Glonass-Galileo.

Alle aktører skal drage fordel af de værdifulde resultater, som opnås af en af parterne, uanset om det er den civile sektor eller den militære sektor med en applikation for den civile sektor, fordi sikkerhed er verdens borgers største bekymring i dag, og deling af en sådan succes er ikke blot bevis for gensidig tillid og partnerskab, men sikrer også, at disse resultater ikke anvendes til andet end til gavn for menneskeheden.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg vil gerne have ført til protokols, at jeg støtter denne betænkning om forlængelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem EU og USA.

Min stemmemaskine fungerede imidlertid ikke, og jeg vil gerne have min stemme for denne betænkning registreret.

Tobias Pflüger (GUE/NGL), skriftlig. – (DE) Jeg stemte imod fru Nieblers betænkning om forlængelse af aftalen om videnskabeligt og teknisk samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og Amerikas Forenede Staters regering (A6-0006/2009).

Indholdet af den forlængede aftale adskiller sig fra den tidligere aftale ved, at der er tilføjet afsnit om rumforskning og sikkerhedsforskning. Da både USA og EU udtrykkeligt planlægger at bruge rummet til militære formål, og da de hovedsageligt definerer sikkerhed i militære termer, er det rimeligt at antage, at samarbejdsaftalen også vil tjene militære formål.

Samarbejde på områderne videnskab og forskning er yderst vigtigt. Det skal dog anvendes til civile formål. Jeg er imod enhver militær anvendelse.

Lydie Polfer (ALDE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for denne betænkning, der foreslår en forlængelse af aftalen fra december 1997, der blev forlænget første gang i 2003, og som vil gøre det muligt for de to parter at fortsætte, forbedre og intensivere deres samarbejde på videnskabelige og tekniske områder af fælles interesse.

Dette samarbejde vil medføre gensidige fordele af de videnskabelige og tekniske fremskridt, som vores respektive forskningsprogrammer resulterer i. Der vil også ske en overførsel af viden, som vil være til gavn for vores virksomheder og vores borgere.

Dette samarbejde er en del af den europæiske politik om teknisk forskning og udvikling, der udgør så stor en del af den europæiske lovgivning. Det vil gøre det muligt for os at styrke det videnskabelige og tekniske grundlag, som den europæiske industri er baseret på, og fremme dens internationale konkurrenceevne.

Zuzana Roithová (PPE-DE), skriftlig. – (CS) Jeg stemte ikke for betænkningen om videreførelse af det videnskabelige og tekniske samarbejde mellem EU og USA i dag. Dette til trods for, at EU's og USA's investeringer i dette område er blandt de højeste i verden, og mange indbyrdes forbundne videnskabelige institutter er førende inden for videnskabelige og tekniske fremskridt rundt om i verden og bidrager til løsningen af en række globale problemer. På langt sigt vil jeg dog kritisere Kommissionens og Rådets uvilje mod at indgå en aftale med USA om grundlæggende fælles etiske principper for videnskab og forskning. Det bekymrer mig, at denne aftale heller ikke denne gang indeholder sådanne bestemmelser. Dette er uansvarligt over for menneskeheden og viser en manglende hensyntagen til de videnskabsfolk, som frivilligt opretholder bestemte etiske principper, mens andre ikke gør. Dette gælder navnlig bioteknologi.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Mine damer og herrer! Jeg stemte for Niebler-betænkningen om forlængelse af aftalen mellem EF og USA om videnskabeligt og teknologisk samarbejde. Aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde trådte i kraft for lidt over 10 år siden, og den er allerede blevet fornyet en gang efter de første fem år. Jeg er helt enig i, at aftalen skal forlænges igen, så den fortsat kan give anledning til videnskabeligt og teknologisk samarbejde med USA på fælles prioriterede områder, som giver begge parter socioøkonomiske fordele.

Jeg er også tilfreds med, at aftalens bestemmelser er næsten identiske med dem, der tidligere er blevet underskrevet bortset fra nogle få tekniske ændringer. Endelig bifalder jeg tilføjes af rumforskning og sikkerhedssektoren til aftalen mellem EF og USA.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for betænkningen om forslag til Rådets afgørelse om forlængelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og Amerikas Forenede Staters regering, da jeg føler, at ethvert videnskabeligt samarbejde kan føre til nye opdagelser, der igen kan støtte menneskehedens udvikling og evolution. Da USA er en af de største drivkræfter inden for videnskabelig forskning, mener jeg, at en forlængelse af det videnskabelige samarbejde med dette land er gavnligt for alle EU's medlemsstater.

– Betænkning: Angelika Niebler (A6-0005/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Forlængelsen af aftalen i yderligere fem år vil være nyttig for begge parter, da samarbejde mellem Rusland og Det Europæiske Fællesskab inden for videnskab og teknologi vil blive videreført.

Da indholdet af den fornyede aftale vil være identisk med indholdet af aftalen, der udløber den 20. februar 2009, er der ingen grund til at fortsætte forhandlingerne om fornyelse af denne aftale på den normale måde.

På grund af de fordele, som en hurtig fornyelse af aftalen vil indebære for begge parter, foreslås en ettrinsprocedure (en procedure og en retsakt i tilknytning til underskrivelse og indgåelse af aftalen). Begge parter i aftalen bestræber sig på at sikre et fortsat samarbejde (navnlig gennemførelse af sådanne aktiviteter, hvor tredjeparter skal deltage i henhold til samarbejdsaftalen). Jeg er helt enig i forslaget.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Niebler-betænkningen, da videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem EU og Rusland er en nødvendighed. Aftalen mellem EU og Rusland skal inspirere både Det Europæiske Fællesskab og Rusland til at høste de gensidige fordele af videnskabelige og tekniske fremskridt realiseret via forskningsprogrammer.

Denne aftale vil lette udvekslingen af tanker og overførslen af ekspertise til gavn for det videnskabelige samfund, industrien og den almindelige borger. Jeg noterer mig, at denne aftale er baseret på de samme principper, som den aftale, der er indgået mellem EU og USA på de samme områder, nemlig videnskab og teknologi.

Vi må notere os, at aftalen er baseret på principperne om gensidig gavn, den fremmer deltagelse i samarbejdsaktiviteter som f.eks. "koordinerede indkaldelser til fælles projekter, adgang til hinandens programmer og til aktiviteter".

De principper, der støtter en effektiv beskyttelse af intellektuel ejendomsret og ligelig deling af intellektuelle ejendomsrettigheder, fremmes aktivt. Forslaget indeholder ligeledes bestemmelser om EU-eksperter og embedsmænds rejser og om workshopper, seminarer og møder, der skal tilrettelægges i Det Europæiske fællesskab og Rusland. Lad os håbe, at denne aftale, her i det europæiske år for kreativitet og innovation, vil bidrage til at gøre det strategiske partnerskab mellem EU og Rusland mere effektivt.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Fru Niebler har fremlagt betænkningen om fornyelse af den eksisterende aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Rusland om samarbejde inden for videnskab og teknologi. Fredeligt samarbejde og arbejde mellem Rusland og EU er til gensidig gavn med hensyn til at øge den videnskabelige viden og forskning, og jeg er glad for at kunne støtte denne foranstaltning.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Fornyelse af partnerskabsaftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde med Rusland er et vigtigt skridt i processen med normalisering og konsolidering af forbindelserne mellem EU og Den Russiske Føderation og vil endvidere lette de seneste spændinger.

Den er dog ikke tilstrækkelig til at normalisere samarbejdsforbindelserne på disse områder. EU og Rusland skal først og fremmest finde frem til en metode til at konsolidere deres partnerskab og til at samarbejde inden for sikkerhedspolitikker, hovedsageligt energisikkerhedspolitikken. Den seneste gaskrise understregede behovet for, at vi vedtager en seriøs og enig fremgangsmåde i forbindelse med håndtering af spørgsmålet om EU's afhængighed af dets ressourceleverandører.

Lad os heller ikke glemme krisen i Georgien, der for en stund bragte hele efterkrigstidens struktur i Europa i fare.

I lyset af alle de udfordringer, som globaliseringen og den globale krise medfører, er Rusland en vigtig aktør, der ikke kan udelukkes fra eller ignoreres ved forhandlingsbordet. Den Russiske Føderation skal dog overholde disse aftaler og internationale standardbestemmelser.

Jeg opfordrer Europa-Kommissionen og det tjekkiske formandskab til at finde specifikke metoder til at løse disse problemer hurtigst muligt til gavn for dem selv og de europæiske borgere og for tredjelandspartnere (Ukraine og Moldova).

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg vil gerne har ført til protokols, at jeg støtter denne betænkning om aftalen mellem EU og Rusland om samarbejde inden for videnskab og teknologi.

Min stemmemaskine fungerede imidlertid ikke, og jeg vil gerne have min stemme for denne betænkning registreret.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jeg stemte for det videnskabelige og teknologiske samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og Rusland, fordi det er nødvendigt at etablere faste, stabile og ægte naboskabsrelationer med Den Russiske Føderation. Jeg ser samarbejde inden for videnskab og teknologi som et fremragende middel til at opbygge sådanne relationer. Det Europæiske Fællesskab har lige som Rusland realiseret betydelige videnskabelige fremskridt, der kan være til gensidig gavn for begge sider. Fællesskabet kan helt klart drage fordel af et sådant samarbejde i forbindelse med gennemførelse og perfektionering af dets egne videnskabelige og teknologiske projekter. Jeg vil dog gerne understrege, at ægte naboskabsrelationer også kræver vilje og pålidelighed på begge sider.

De seneste dage har vidnet om Ruslands store upålidelighed som handelspartner. Den Russiske Føderations handlinger forårsagede en gaskrise i mange af EU's medlemsstater, og dette udgjorde en direkte trussel mod medlemsstaternes økonomier, et bevis for ulemperne ved at være afhængig af Rusland på energiområdet. Jeg håber, at sådanne begivenheder af hensyn til det gode samarbejde på det videnskabelige og teknologiske område ikke vil blive gentaget i fremtiden.

Zuzana Roithová (PPE-DE), skriftlig. – (CS) Ligesom jeg stemte imod aftalen med USA, har jeg også stemt imod betænkningen om aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem EU og Rusland. Jeg gjorde det af nøjagtig den samme årsag. Det foruroliger mig, at der ikke findes et kapitel om en aftale om fælles etiske grænser for forskningen. Jeg beklager, at Kommissionen og Rådet undervurderer dette yderst vigtige aspekt af forskningen og end ikke forsøger at udarbejde en sådan aftale. Det er som om, de ikke er klar over, at etiske grænser mere end nogen andre steder har betydning inden for videnskaben, hvor indledende forsigtighed er så nødvendig. I det mindste i forbindelse med videnskab og forskning finansieret via offentlige midler ville en international aftale om etiske principper være helt berettiget i en sådan samarbejdsaftale.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Niebler-betænkningen om fornyelse af aftalen mellem EU og Rusland om videnskabeligt og teknologisk samarbejde. Det er vigtigt at forny den aftale, der blev indgået med den russiske regering for år tilbage. Samarbejdet mellem EU og Rusland har givet fremragende resultater, fordi man i fællesskab har bestræbt sig på at nå det ene mål at forbedre den generelle velfærd.

Jeg hilser derfor fru Nieblers initiativ velkommen og understreger betydningen af kontinuitet og bestandighed i de diplomatiske forbindelser mellem EU og Rusland for at sikre, at den internationale geopolitiske balance opretholdes.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) Der er adskillige årsager til, at denne aftale styrker EU's indre marked og samarbejdet om standarder og opretholdelse af forbrugerbeskyttelsen.

Den første er, at videnskab er en global disciplin, og fremskridt, som vi kan dele, går i retning af at øge menneskehedens samlede bestræbelser. Fordele, som vi kan arbejde hen imod, er specifikt og generelt en positiv ting.

Uanset om det er bilindustrien, der arbejder på at nedbringe emissionerne, eller universiteterne, der skaber strategiske forbindelser, medfører fremme af denne aftale målbare resultater.

Forbrugerne har også indirekte gavn heraf, da de bedste hjerner kan sættes ind på at skabe større tillid til svarene på vores fælles bekymringer.

Daniel Stroj (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Selv om det kan se ud som om, at vedtagelsen af udkast til Rådets afgørelse om indgåelse af aftalen (om fornyelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og regeringen for Den Russiske Føderation) er en ren formalitet, så

mener jeg ikke, at det er tilfældet. Det står med stadig større tydelighed klart, at Rusland skal være en strategisk partner for EU i stedet for i al evighed at være fordømt og blive betragtet som en bussemand. Vi bør derfor hilse ethvert skridt i retning af samarbejde mellem EU og Rusland på forskellige niveauer og i forskellige former velkommen. Samarbejde med Rusland kan også forventes at spille en meget vigtig rolle, en utvetydigt positiv rolle i den aktuelle alvorlige økonomiske krise. Rusland kan ikke adskilles fra Europa. Det tilhører Europa, uanset om vi kan lide det eller ej, og samarbejde med Rusland kan snart vise sig at være afgørende vigtigt for Europa.

– **Betænkning: Gyula Hegyi (A6-0478/2008)**

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Når vi taler om naturområder, taler vi i realiteten om et naturligt miljø, som har været frit for væsentlig menneskelig aktivitet, men andre ord områder i naturtilstand. Naturområder kan betyde både landjorden og havet.

Der er to forskellige fremgangsmåder: Den ene henviser til begrebet bevarelse og den anden til beskyttelse. Disse to fremgangsmåder adskiller sig fra hinanden. Førstnævnte kan beskrives som "korrekt udnyttelse af naturen" og den anden som "beskyttelse af naturen mod udnyttelse". Jeg mener, at bevarelse og beskyttelse kan være adskilt, men deres anvendelse afhænger af det specifikke område. Eksempelvis er Europa for lille til, at der kan være forbudte områder for borgerne. Skove dækker omkring en tredjedel af landarealet, hvoraf kun 5 % kan beskrives som naturområde.

Det fleste områder i Europa, der betegnes som naturområder, er beskyttet i henhold til Natura 2000. Dette er et europæisk net, der allerede omfatter de mest værdifulde områder og områder med størst biodiversitet i EU. Derfor er jeg enig i, at der ikke er behov for nogen ny lovgivning vedrørende naturområder, da de fleste er omfattet af Natura 2000. Det er dog vigtigt at kortlægge naturområder som skov-, ferskvands- og havområder.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for betænkningen. Der er flere årsager til, at Europa bør være interesseret i beskyttede naturområder. For det første fungerer de som tilflugtssteder og genetiske reserver for mange arter, der ikke kan overleve selv under lettere ændrede forhold. Der er endvidere mange arter, som venter på at blive opdaget og beskrevet. De fleste af dem lever i jorden eller i råddent træ og er yderst følsomme over for ændringer. Disse uforstyrrede områder er perfekte i forhold til at undersøge naturlige ændringer i naturen – udviklingen. Samtidig er disse områder ekstremt sårbare over for virkningerne af menneskeskabte miljøændringer, der opstår uden for deres grænser.

Der er også mange rent etiske grunde til at bevare naturområderne i Europa. Vi har en moralsk forpligtelse til at sikre, at kommende generationer kan nyde og drage fordel af Europas rigtige naturområder. Udvikling af bæredygtig turisme anvendes til at give naturområder økonomisk værdi og til at skabe støtte til bevarelse.

Derfor bør Kommissionen udvikle passende henstillinger, der vejleder EU's medlemsstater i de bedste metoder til at sikre beskyttelse af aktuelle og potentielle naturområder eller vilde områder og deres naturlige processer, som vil være omfattet af Natura 2000.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for denne betænkning, da jeg er enig i, at vi virkelig må gå videre med kortlægningen af de sidste naturområder i Europa. Dette kan naturligvis ikke ske uden at definere naturområder. Jeg opfordrer derfor Europa-Kommissionen til at træffe foranstaltninger på dette område. Jeg er også enig i tanken om, at vi bør fremme en bæredygtig turisme i disse områder og lære parkcheferne, hvordan de bevarer og beskytter naturområderne.

Jeg tilslutter mig derfor anmodningen fra de vigtigste ngo'er på området og opfordrer Europa-Kommissionen til at opstille nogle retningslinjer for bevarelse af naturområder i Europa.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Denne betænkning illustrerer, at selv ikke de fjernest beliggende områder af Europa er uden for EU's rækkevidde. Hele pointen med naturområder er, at de skal være uberørte af mennesket – herunder EU. På grund af de forskellige former for pres på miljøet har Kommissionen imidlertid foreslået foranstaltninger med henblik på beskyttelse af og værn om Europas fjernest beliggende og isolerede regioner.

Jeg støtter derfor generelt denne betænkning, forudsat at medlemsstaterne bevarer en fremtrædende rolle i forvaltningen, udpegningen og beskyttelsen af naturområderne.

Jeg er noget skeptisk over for en EU-strategi for naturområder, da EU's forvaltning af landbrug og fiskeri har vist sig at være så katastrofal. Det er meget vigtigt, at EU handler som en formidler og et center for bedste praksis i denne proces, ellers vil hele formålet med de foreslåede foranstaltninger blive undermineret.

Uanset disse advarsler er min region i det nordøstlige England velsignet med isolerede områder af enestående skønhed, som stort set er uberørte af mennesker. Derfor støttede jeg denne betænkning.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Natura 2000 har gjort meget for at beskytte uberørte områder eller områder i naturtilstand. I denne betænkning understreges betydningen af sådanne projekter, og jeg er helt enig med ordføreren i, at der skal afsættes mange ressourcer til at sikre beskyttelse af sådanne områder. Det er vigtigt at kortlægge disse områder, da det kan være for sent, hvis vi venter for længe.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I hr. Hegyis initiativbetænkning lægges der vægt på betydningen af at beskytte naturområder i Europa gennem anvendelsen af de eksisterende direktiver, idet der foreslås en definition af "naturområder" som stadig uberørte områder samt "områder med minimal menneskelig aktivitet".

Betænkningen er velkommen, men visse områder er fortsat uklare. Drøftes eksisterende naturområder eller potentielle fremtidige naturområder. Jeg vil også gerne vide, om der er naturområder, som ikke i øjeblikket er opført som Natura 2000-områder, som potentielt bør tages i betragtning i denne betænkning.

Områder af særlig betydning under Natura 2000 henhører under de forskellige generaldirektorater i Kommissionen. Jeg sætter stor pris på det arbejde, som disse forskellige afdelinger udfører, og deres forskellige mandater, men et øget samarbejde og en bedre sammenhæng kunne øge beskyttelsen af Natura 2000-områder betydeligt. Jeg er glad for at kunne støtte hr. Hegyis betænkning, men jeg beklager, at jeg på grund af anvendelsen af artikel 45, stk. 2, blev nægtet muligheden for at drøfte den.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Hegyi-betænkningen, da jeg mener, at det er nødvendigt at forbedre beskyttelse og fremme af naturområder i Europa.

På grund af det pres på miljøet, der er et resultat af århundreders menneskelig aktivitet, dækker naturområder i dag kun 46 % af Jordens overflade.

Jeg mener, at det påhviler Europa-Kommissionen at udarbejde henstillinger til medlemsstaterne, som skal omfatte udarbejdelsen af et kort og en strategi for Europas naturområder.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi stemte for denne betænkning, fordi vi må beskytte naturen, men via menneskelig udnyttelse. Skove dækker i dag 33 % af landarealet i landene i EØS-regionen, svarende til 185 mio. hektar (ha). Kun omkring 9 mio. hektar skov (5 % af det samlede skovareal) anses for at være naturområder. Disse områder er sammen med det oprindelige plante- og dyremiljø og de økosystemer, de er en del af, i en naturlig tilstand. Disse naturområder bør give mulighed for at sikre en effektiv og særlig beskyttelsesstatus, som genetiske reserver og tilflugtssteder for mange arter, som ikke kan overleve, selv under lettere ændrede forhold, navnlig store pattedyr som den brune bjørn, ulven og lossen.

Vi har en moralsk forpligtelse til at sikre, at kommende generationer kan nyde og drage fordel af Europas rigtige naturområder. Udvikling af bæredygtig turisme anvendes til at give naturområder økonomisk værdi og til at skabe støtte til bevarelse, idet den opfordrer almindelige mennesker til at opdage skjulte værdier i naturen uden at skade den. Bæredygtig turisme styrker accepten af bevarelsespolitikken i takt med, at turisterne forstår behovet for beskyttelse gennem deres personlige erfaringer, og hjælper med at bevare naturområderne økonomisk set og skaber jobmuligheder for den lokale befolkning.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) I dag er Europas rigtige naturområder reduceret til en brøkdel af, hvad de var tidligere, så deres beskyttelse er en prioritet.

De må derfor indtage en central plads i den europæiske biodiversitetspolitik, og Natura 2000-netværket skal tage hensyn til disse områder, så de økosystemer, de frembyder, udnyttes bedst muligt.

Jeg tilslutter mig derfor Hegyi-betænkningen i håbet om, at de europæiske naturområder kan blive bedre bevaret, så fremtidige generationer kan nyde godt af dem.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter denne betænkning, der understreger behovet for at beskytte 46 % af verdens landområder, der er naturområder og ikke er blevet ændret væsentligt af menneskelig aktivitet.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) De tider er ovre, hvor menneskehedens historie var en historie om overlevelse udsat for naturens kræfter. I vores del af verden må vi stadig beskytte os mod naturen og dens angreb, men det er blevet nødvendigt at beskytte naturen mod menneskets tilstedeværelse og dominans. Vi må gøre dette for vores egen skyld, for den interesse, vi har i at bevare den rige biodiversitet, og for vores behov for at bevare den planet, som vi har fået muligheden for at leve på. Det er på baggrund af disse retningslinjer, at vi skal se vores bestræbelser på at bevare naturområder i Europa og nærmere betegnet de fjernest beliggende regioner, hvor denne diversitet er så vigtig. De samme retningslinjer kræver, at indgreb og regler er afbalancerede og velovervejede. Hvis vi ønsker at udtænke en ny måde at udnytte vores landdistrikter på, må vi ikke øge de menneskelige aktiviteter, der gennemføres der, til niveauer, der ikke er bæredygtige. Beskyttelse af naturområder, navnlig hvor de eksisterer side om side med menneskelig aktivitet, må betyde fremme af balance, beskyttelse og bæredygtighed. Vi må ikke pålægge landdistrikterne uacceptable byrder eller få folk til at forlade områder, der allerede er udpinte.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemmer for Hegyi-betænkningen om naturområder i Europa. Jeg mener, at EU i højere grad bør varetage naturområdernes interesser, fordi de fungerer som tilflugtssteder og reservater for mange arter, der ikke kan overleve under ændrede forhold. Desuden må vi ikke glemme de etiske årsager til denne beslutning.

Vi europæere har en moralsk forpligtelse til at sikre, at kommende generationer kan drage fordel af Europas beskyttede naturområder. Jeg bifalder derfor hr. Hegyis initiativ, der sigter mod at fremme udviklingen af en bæredygtig turisme, der er den egentlige indikator for naturområdernes økonomiske værdi.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, fordi Europa efter min mening må beskytte sine naturområder og bidrage til opretholdelsen af sine nationalparker. Ifølge betænkningen om naturområder i Europa er der 10 nationalparker i flere regioner i Europa. Opretholdelse og beskyttelse af disse nationalparker indebærer ligeledes beskyttelse af de dyre- og fuglearter, der lever i disse områder.

Da nogle af disse arter er udryddelsestruede, mener jeg, at EU må deltage aktivt i udviklingen af programmer, der kan bidrage til at genoprette bestandene af disse arter og sikre en tilbagevenden til visse områder, hvor nogle arter af dyr og planter desværre er forsvundet.

Endvidere er jeg af den overbevisning, at følgende foranstaltninger er nødvendige: en nærmere analyse af rydningsaktiviteter i områder, der ikke er udpeget som nationalparker, og udvikling af specifikke projekter, der sigter mod at genplante skov i områder, der er blevet ryddet. Jeg kan personligt støtte ethvert projekt i denne retning, og jeg vil gerne lykønske ordføreren.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Ordet naturområder henviser til et naturligt miljø, der ikke er blevet væsentligt ændret af menneskelig aktivitet. Selv nu er 46 % af Jordens overflade klassificeret som naturområder.

Der er forskel på begreberne bevarelse og beskyttelse. Førstnævnte indebærer en hensigtsmæssig udnyttelse af naturen. Sidstnævnte indebærer beskyttelse af naturen mod udnyttelse. Efter min mening skal naturen beskyttes, men via en menneskelig indsats. Europa er for lille til, at det vil være hensigtsmæssigt at forbyde dets borgere adgang til visse områder. De pågældende områder har en særlig og usædvanlig værdi. Dette kan udnyttes på en miljøvenlig måde ved at udvikle nye produkter inden for turisme.

Samtidig er disse områder særligt sårbare over for virkningerne af menneskeskabte miljøændringer. Det er vores moralske forpligtelse at sikre, at kommende generationer kan se og opleve rigtige naturområder i Europa. Udviklingen af en bæredygtig turisme kan vise sig at være en metode til at drage fordel af naturområdernes økonomiske betydning og indsamle ressourcer til beskyttelse af dem.

Der er opstået et interessant initiativ i Europa, som forbinder programmer, der vedrører naturområder og bæredygtig turisme. Jeg henviser til PAN Parks Foundation, der har som mål at udvikle bæredygtig turisme i disse områder.

Det er ikke nødvendigt at vedtage ny lovgivning vedrørende naturområderne, men Europa-Kommissionen bør udvikle passende henstillinger, der vejleder EU's medlemsstater i de bedste metoder til at sikre beskyttelse af aktuelle og potentielle naturområder, som kan være omfattet af Natura 2000.

– **Betænkning: Luís Queiró (A6-0501/2008)**

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I de senere år har almen- og forretningsflyvning været den hurtigst voksende gren af flysektoren. Lufthavne i min valgkreds i det nordøstlige England som f.eks. Newcastle

og Durham Tees Valley er populære blandt amatørpiloter og i stigende grad blandt forretningsfolk. Det er derfor en delsektor, der har brug for støtte og en fornuftig regulering.

Jeg er imponeret over Kommissionens ønske om proportionalitet i reguleringen af almen- og forretningsflyvning. Denne tilgang markerer en væsentlig forskel i forhold til de mange tidligere transportrelaterede forslag og bør hilses velkommen, selv om vi må forblive opmærksomme for at sikre, at sektoren fortsat kan vokse på en bæredygtig måde uden den form for kostbart bureaukrati, der alt for ofte har kendetegnet Kommissionens forslag.

Denne sektor vil uundgåeligt gå noget tilbage på kort sigt, efterhånden som den økonomiske krise forværres. Almen- og forretningsflyvning bidrager dog væsentligt til økonomisk vækst, særlig på regionalt plan, hvilket vi i det nordøstlige England kan bevidne.

Jeg stemte for betænkningen.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg er enig med ordføreren i, at der er behov for at understrege betydningen af dataindsamling, proportionelle regler, kapaciteten i lufthavne og luftrum og bæredygtigt miljø samtidig med, at betydningen af en af de hurtigst voksende industrier i vor tid anerkendes. Vi opfordrer til, at der findes en balance mellem disse spørgsmål for ikke at hæmme erhvervet og sikre dets bæredygtighed.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Medlem af Europa-Parlamentet, hr. Queiró, har reageret på Kommissionens meddelelse om en dagsorden for en bæredygtig fremtid for almen- og forretningsflyvning og har fremhævet adskillige områder, hvor politiske hensyn til den ikkekommercielle flytransportsektor inden for almen- og forretningsflyvning har en supplerende virkning. Af særlig interesse er udvidelsen af Fællesskabets kompetence på sikkerhedsområdet, og virkningerne på sektoren af fællesskabsinitiativer som det fælles europæiske luftrum og det europæiske lufttrafikstyringssystem.

Garanti for sikkerheden samtidig med, at sektoren opfylder miljøkravene på en ansvarlig måde både ved at nedbringe støjforureningen og ved at nedbringe emissionerne er af primær betydning. Sektorens vækstrate og dens forskelligartethed gør den til en sektor, hvor der fremover vil være behov for regulering. I denne meddelelse peges der på en vej frem for udviklingen af den fremtidige politik.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jeg har stemt imod Queiró-betænkningen om fremtiden for almen- og forretningsflyvning.

Det er utvivlsomt rigtigt, at antallet af almene og forretningsmæssige flybevægelser er vokset betydeligt, og derfor er miljøpåvirkningen også vokset.

Efter min mening er investering i udvidelsen af lufthavnene dog en forkert fremgangsmåde, fordi dette kun vil føre til større efterspørgsel efter rejser og en stigning i flytrafikken. Vi må finde alternativer, så omfanget af flytrafikken ikke eskalerer, og forureningen forbliver inden for rimelige grænser.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Almen- og forretningsflyvning er en blomstrende sektor kendetegnet ved en øget grad af tilpasningsevne og fleksibilitet, træk, der ikke svarer til den stive ufleksibilitet, der især er typisk for store lufthavne. Derfor støtter jeg min kollega hr. Queirós anbefalinger om en konsekvent anvendelse af proportionalitets- og nærhedsprincipperne inden for denne sektor fra sag til sag under forudsætning af, at alle sikkerhedskravene overholdes.

Jeg opfordrer alle medlemsstaterne til at tage hensyn til alle de henstillinger, som Kommissionen og ordføreren har fremsat, navnlig dem, der vedrører en mere effektiv og optimal udnyttelse af lufthavnskapaciteten ikke blot i store lufthavne, men særlig i regionale og lokale lufthavne.

Som ordfører for pakken om det fælles europæiske luftrum II og udvidelsen af EASA's beføjelser tog jeg rent faktisk hensyn til behovet for, at dette segment af flysektoren kunne nyde godt af alle de betingelser, der kræves for at sikre en bæredygtig udvikling til gavn for både erhvervslivet og i sidste ende også passagererne.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Queirós betænkning om en dagsorden for en bæredygtig fremtid for almen- og forretningsflyvning. Vi advares ganske vist om, at der er behov for en ny europæisk politik vedrørende almen- og forretningsflyvning.

Dette skyldes, at der har været en konstant vækst i den samlede omsætning blandt virksomheder inden for den civile luftfartssektor. Det skønnes således, at antallet af passagerer, der benytter forretningsflyvning, kunne blive fordoblet i de kommende 10 år eller deromkring. De fordele, som denne form for flyvning medfører for den samlede økonomiske og sociale velfærd, må også anerkendes.

Jeg hilser derfor min kollegas betænkning velkommen og håber, at det potentiale, der ligger i en sektor med en bemærkelsesværdig vækst kan udnyttes fuldt ud i fremtiden.

– Betænkning: Malcolm Harbour (A6-0018/2009)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Den offentlige sektor har været hæmmet af traditionelle metoder inden for indkøb af forskning og udviklingstjenester. Dette kan ændres via det, der kaldes prækommercielle indkøb. Prækommercielle indkøb er en specifik fremgangsmåde for den offentlige sektor til at indkøbe forskning og udvikling.

EU har behov for en bredere innovationsstrategi. Og det, vi kalder prækommercielle indkøb skal ses som en del af denne strategi. Det er vigtigt at styrke EU's innovationskapacitet og forbedre de offentlige tjenester for de europæiske borgere. Den offentlige sektor i USA bruger 50 mia. USD på indkøb af forskning og udvikling. Europa bruger 2,5 mia. USD. Det er indlysende, hvorfor prækommercielle indkøb har afgørende betydning som hjælp til den offentlige sektor i Europa til at håndtere store offentlige udfordringer.

Et af problemerne i EU er det manglende kendskab til, hvordan indkøb af forskning og udvikling optimeres. Problemet er et resultat af det, der kendes som udvikling med eksklusivrettigheder. Selskaber, der har udviklet et produkt eller en tjenesteydelse for et offentligt organ, er ude af stand til at genbruge deres resultater til andre kunder. Prækommercielle indkøb giver mulighed for at tage denne anormalitet op. De vil muliggøre en specifik tilgang, der indebærer risiko/resultat-delning. Dette vil også resultere i en omkostningseffektiv udvikling af innovative løsninger.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Tak, hr. formand. Jeg stemmer for. Jeg mener, at prækommercielle indkøb potentielt kan være meget fordelagtige for innovation, og at de kan tilbyde opdaterede offentlige tjenester af høj kvalitet i EU.

Og der er mere. Kontrakter om præjudicielle indkøb frembyder store muligheder for små og mellemstore virksomheder både i relation til sektoren for offentlige kontrakter og i relation til deres globale udvikling og erfaring. De er pr. definition mere tilgængelige for små og mellemstore virksomheder end traditionelle store kommercielle kontrakter.

Til trods herfor frygter jeg, at forslaget ikke vil have held til at tiltrække små og mellemstore virksomheder, med mindre det gøres klart, hvordan sådanne kontrakter vil virke, særlig i en grænseoverskridende sammenhæng, og med mindre visse proceduremæssige aspekter tydeliggøres, herunder bestemmelserne om statsstøtte og intellektuel ejendomsret, så der skabes et gennemskeligt og stabilt klima for offentlige organer og virksomheder.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Denne betænkning vækker til eftertanke: Til trods for al snakken om Lissabondagsordenen og om, at Europa skal gøres til verdens mest konkurrencedygtige økonomi inden næste år, var jeg chokeret over, at den offentlige sektor i USA bruger 50 mia. USD om året på indkøb af forskning og udvikling.

Dette beløb er 20 gange højere end i Europa og svarer nogenlunde til halvdelen af den samlede forskel i investeringerne i forskning og udvikling mellem USA og Europa.

Jeg hilser denne betænkning af min kollega, Malcolm Harbour, velkommen. Han har foreslået metoder til, hvordan Europa kan begynde at lukke denne produktivitetskløft. Nøglen til denne proces ligger i titlen: øget innovation.

Efter min mening kan vi bedst sikre, at målene i denne betænkning realiseres, ved at sikre, at EU fremmer innovation og teknologisk udvikling frem for at sætte reguleringsmæssige hindringer i vejen.

På grund af den vigtige rolle, som offentlige indkøb spiller i fremme og støtte af nye teknologier, støtter jeg denne betænkning. Jeg håber, at principperne i den vil kunne bruges af de lokale myndigheder i min region i det nordøstlige England.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg er enig med ordføreren i betydningen af innovation, særlig inden for krævende sektorer som f.eks. sundhed, aldring og sikkerhed. Prækommercielle indkøb indskrænker fejlmarginen og bør derfor anvendes som en innovativ metode.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Min kollega, hr. Harbour, har fremlagt en initiativbetænkning om øget innovation i Europa for at sikre vedvarende høj kvalitet i offentlige tjenester. Adgang til sådanne tjenester

på en retfærdig og ligelig måde er vigtig for, at det frie marked kan fungere fuldstændigt. Denne meddelelse vedrører spørgsmålet om forsknings- og udviklingsfasen (F & U) af et prækommercielt produkt.

Prækommercielle indkøb er en specifik metode, som den offentlige sektor kan benytte i forbindelse med F & U for at øge innovationen og sikre vedvarende høj kvalitet i offentlige tjenester i Europa. De pågældende offentlige tjenester omfatter sundhed, uddannelse, sikkerhed, klimaændringer og energieffektivitet, alt sammen noget, der er til gavn for hele samfundet. En vedtagelse af denne strategi vil muliggøre en omkostningseffektiv udvikling af nye og innovative løsninger, der medfører en merværdi, så jeg har støttet dette forslag.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Offentlige indkøb inden for forskning og udvikling i Europa udgør en ubetydelig andel af de samlede offentlige indkøb. Europa tegner sig ikke i et gunstigt lys heller ikke i sammenligning med USA, hvis offentlige sektor afsætter 50 mia. USD om året til offentlige indkøb inden for forskning og udvikling, hvilket er 20 gange mere end det beløb, der bruges i Europa. Dette er yderst uheldigt, hvis vi virkelig ønsker at styrke vores innovative potentiale.

Det skal bemærkes, at mange af de produkter og tjenester, der i øjeblikket er tilgængelige, ikke ville eksistere, hvis det ikke var, fordi der var afsat offentlige ressourcer hertil. GPS satellitnavigationssystemet og halvlederteknologien er blot to eksempler.

Europa har brug for tekniske forbedringer på mange områder som f.eks. sundhed, bæredygtig vækst og sikkerhed. På mange af disse områder findes der endnu ikke nogen kommercielle løsninger, eller hvis der gør, er der behov for yderligere forskning og udvikling. Prækommercielle indkøb er en af metoderne til at fjerne denne kløft mellem efterspørgsel og udbud i den offentlige sektor, hvorved de offentlige myndigheder får mulighed for at forbedre de tjenester, de leverer.

Prækommercielle indkøb udgør også en vigtig mulighed for SMV'erne. Sidstnævntes innovative potentiale er enormt, og takket være forpligtelsen af offentlige ressourcer har de mulighed for at udvikle og sælge løsninger udviklet til andre kunder.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg hilser hr. Harbours betænkning om prækommercielle indkøb: vedvarende høj kvalitet i offentlige tjenester i Europa gennem øget innovation velkommen. Det er meget vigtigt for EU, at det tager de sociale udfordringer op på en hensigtsmæssig måde for at sikre betydelige forbedringer i leveringen af offentlige tjenester.

Prækommercielle indkøb kan ud fra dette perspektiv bidrage til at mindske kløften mellem udbud og efterspørgsel inden for de offentlige tjenester. Jeg er enig med ordføreren, når han understreger behovet for at uddanne kunderne i, hvordan de forholder sig til innovation i offentlige kontrakter, da der er tale om et højt kvalificeret erhverv, som har behov for veluddannet personale.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Prækommercielle indkøb optræder, når den offentlige sektor afgiver ordrer inden for forskning og udvikling og dermed støtter innovation og sikrer vedvarende høj kvalitet i offentlige tjenester.

Prækommercielle indkøb har enorm betydning med hensyn til styrkelse af hele EU's innovationspotentiale, forbedring af offentlige tjenester, der leveres direkte til borgerne og også med hensyn til fjernelse af kløften mellem udbud og efterspørgsel i den offentlige sektor.

Et eksempel på en løsning udviklet på grundlag af offentlige indkøb er GPS navigationssystemet.

I USA er de ressourcer, der afsættes til forskning og udvikling, 20 gange større end dem, der afsættes i EU.

For SMV'er indebærer offentlige indkøb en værdifuld mulighed for at indhøste erfaring. Kontrakter om prækommercielle indkøb er fordelagtige for mindre virksomheder, da de ofte ikke opfylder kravene i forbindelse med almindelige kommercielle offentlige indkøb.

Europa bør snarest udvikle detaljerede løsninger for at forbedre anvendelsen af prækommercielle indkøb, ikke blot de nationale myndigheders, men også de lokale og de regionale myndigheders indkøb.

Marian Złotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) For det første vil jeg gerne lykønske hr. Harbour med den betænkning, han har udarbejdet, og med den måde, hvorpå den afspejler arbejdet i Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse (IMCO). Hvis vi vedtager denne initiativbetænkning udarbejdet af hr. Harbour, vil vi bidrage til at øge innovation inden for forskning og udvikling i EU. Vi må udnytte den fordel, som en prækommerciel indkøbspolitik medfører. Offentlige indkøb er et område, der medfører enorme

potentielle fordele for SMV'er, idet prækommercielle indkøb er lettere at få adgang til end store kontrakter om indkøb.

Vi må følge USA's eksempel og fokusere mere på indkøb af forsknings- og udviklingstjenester. Vi må definere et fordelagtigt instrument for en prækommerciel politik for at øge EU's innovative grundlag. I øjeblikket er virksomheder, der har udviklet et produkt eller en tjeneste for et offentligt organ, ude af stand til at genbruge deres resultater til andre potentielle kunder, hvilket er den vigtigste af de finansielle hindringer for indkøb af rivaliserende løsninger. Prækommercielle indkøb muliggør en omkostningseffektiv udvikling af innovative løsninger.

– Betænkning: Anne Laperrouze (A6-0013/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh og Inger Segelström (PSE), skriftlig. – (SV) Vi har valgt at stemme imod fru Laperrouzes betænkning, da vi mener, at den endelige betænkning er ubalanceret og tilsidesætter medlemsstaternes ret til at afgøre, om de ønsker at bruge, udvikle eller investere i atomenergi. Vi går ind for fælles forskning i f.eks. nuklear sikkerhed, men vi føler, at betænkningen i mange tilfælde er alt for positiv over for atomenergi. Disse afgørelser bør træffes på medlemsstatsplan.

Endvidere går vi generelt ind for investeringer i energiinfrastruktur, men vi forholder os tvivlende til alle de projekter og investeringer, som ordføreren gerne vil støtte. Vi havde gerne set tydeligere kriterier, så vi havde kunnet støtte en sådan holdning, navnlig i lyset af debatten om Nord Stream.

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Europa må først og fremmest bestræbe sig på at hjælpe sine medlemmer i deres søgen efter olie og gas. Der er mulighed for, at Malta har fossile brændstofreserver under havbunden. Disse reserver kan ikke udnyttes fuldt ud på grund af skillelinjen mellem Malta og de nordafrikanske naboer. Dette bør ikke blot være et bilateralt spørgsmål, det er også i Europas interesse at søge en løsning på vegne af dets medlemsstater.

Spørgsmålet om atomenergi indtager endnu en gang en fremtrædende plads. Der er fordele og ulemper. Debatten om atomkraft hører aldrig op. Man må notere sig muligheden for at evaluere denne energiforsyning.

Jeg har fået at vide, at Malta overvejede import af energi fra atomkraftanlæg i Frankrig. Denne energi vil, når den når frem til Malta have form af elektricitet, og de negative aspekter i tilknytning til atomkraftværker vil ikke være et problem. Den frembragte energi vil være billigere end fra gasrørledningen fra Sicilien. Det ville ikke være nødvendigt for Malta at afholde den store udgift til opførelsen af et kraftværk.

Liam Aylward (UEN), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig i denne uge over det finansielle bidrag på 100 mio. EUR, som EU har afsat til støtte til etableringen af nye elnet mellem Irlands østkyst og Wales.

Dette nye projekt udgør en del af en økonomisk stimuleringspakke på 3,5 mia. EUR, som Europa-Kommissionen bekendtgjorde i Bruxelles i sidste uge. Den vil bidrage til etableringen af mere moderne energinet, der fuldt ud vil beskytte energiforsyningssikkerheden til Irland i fremtiden.

EU vil også yde finansiell støtte til nye projekter inden for alternativ energi, og dette omfatter vindenergisektoren.

Som medlem af Europa-Parlamentets miljøudvalg har jeg været vidne til den voksende tvist om energiforsyning.

Vi må alle tænke over, hvad der er sket i flere uger nu med hensyn til energiforsyningen fra Rusland til EU via Ukraine.

Realiteten er, at vi i EU må fjerne vores absolutte afhængighed af russiske energiforsyninger. Vi må udvikle andre energisektorer.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Tak, hr. formand. Jeg stemmer for. Jeg mener, at vedvarende energiformer som f.eks. vind- og solenergi, hydroelektrisk eller geotermal energi, biomasse eller marine ressourcer potentielt er de vigtigste energikilder for EU. Disse kilder kan bidrage til at stabilisere energipriserne og begrænse stigningen i energiahængigheden.

Det er derfor vigtigt at fastsætte en europæisk energipolitik, der vil muliggøre en væsentlig ændring i retning af energiteknologier, der er effektive og har lave kulstofemissioner, for at dække vores energibehov. Hvis energieffektivitet og energibesparelse fortsat er en prioritet i overensstemmelse med den fortsatte udvikling af vedvarende energikilder, er jeg enig i, at det skulle være muligt at opfylde vores energibehov ved hjælp af

lavemissionskilder i 2050. Jeg er også enig i betydningen af en systematisk tilgang baseret på synergier mellem de forskellige sektorer. Helt kort udgør energi- og klimaudfordringerne på såvel europæisk som globalt plan en fantastisk mulighed for at fremme nye virksomhedsmodeller inden for alle sektorer med det formål at fremme innovation og tilskynde til miljøvenlig iværksætterånd.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Vi har ikke en fælles europæisk energipolitik. Hver enkelt medlemsstat forsvare sine egne interesser. Der er afsat yderligere 5 mia. EUR til EU's elektricitetsforbindelser og bredbåndsnet. Dette er en historisk begivenhed, da Europa-Kommissionen for første gang i EU's historie har drøftet budgettet igen og fremsat forslag om et sådant projekt. Dette er navnlig vigtigt for Litauen, da det indtil videre ikke har nogen elektricitetsforbindelse til hverken Sverige eller Polen og i energimæssig henseende er en ø. Energiforbindelser er investeringer, der ikke medfører mange finansielle fordele. Derfor bør sådanne yderst vigtige projekter finansieres via EU-midler. I dag køber Litauen gas for omkring 500 USD, mens andre EU-lande, der ligger meget længere fra Rusland, betaler mindre for gas. Vi ville kunne vinde meget ved at udvise solidaritet og tale med en stemme over for Gazprom i forbindelse med prissætning.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De tre vigtige mål – forsyningssikkerhed og solidaritet mellem medlemsstaterne; bekæmpelse af klimaændringer, herunder de tre mål om 20 % og en reduktion af drivhusgasemissioner på 50-80 % inden 2050; og EU's økonomiske vækst: opnå de bedste priser og undgå store prisudsving – er af største betydning, når vi drøfter den europæiske energipolitik. Vi må overveje politikken for decentralisering af energikilderne, og nye former for vedvarende energi bør også fremmes.

Giles Chichester (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg og mine britiske konservative kolleger hilser den strategiske tilgang til energiforsyning indeholdt i Laperrouze-betænkningen om den anden strategiske energireddegørelse velkommen.

Vi stemte imod henvisningerne til Lissabontraktaten i overensstemmelse med vores langvarige politik imod den. Da der var henvisninger til Lissabontraktaten, som vi ikke specifikt kunne stemme imod, besluttede vi imidlertid at afstå fra den endelige afstemning.

Dragoș Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for fru Laperrouzes betænkning om den strategiske analyse af EU's energisituation, da det fremgår af denne, at EU's fremtidige energipolitik bør omfatte nødplaner, gennemførelse af projekter med henblik på en diversificering af forsyningskilderne samt nye mål for klimaændringer.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi stemte imod denne betænkning, fordi vi er uenige i mange af de forslag, der fremsættes i den, da de altid er baseret på fri konkurrence og liberalisering af markederne inden for en strategisk sektor, hvor offentlige politikker og offentlig ejerskab af de vigtigste midler til energiproduktion var afgørende.

Vi stemte dog for adskillige forslag. Vi er f.eks. også bekymrede over sikkerheden i forbindelse med fossile brændstoffer som f.eks. olie og gas og ordførerens udtalelse om, at den internationale produktion af disse brændstoffer vil få svært ved at overstige 100 mio. tønder om dagen (aktuelt 87), samtidig med at der anslås at være behov for 120 mio. tønder om dagen i 2030, og risikoen for en stor krise i løbet af det næste årti.

Vi er også enige i, at der er behov for mere forskning på energiområdet, særlig i transmutation af radioaktivt affald og nuklear fusion.

Alligevel er vi imod forsøget på at bringe økonomiske grupper i EU i en styrkeposition i forhold til de offentlige selskaber i tredjelande, ligesom vi er imod, at denne betænkning bruges til at forsvare Lissabontraktaten og opfordre til ratificering af den.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for Laperrouze-betænkningen om den anden strategiske energireddegørelse til trods for dens (for mig) overentusiastiske holdning til atomenergi. Jeg går ikke ind for en tidlig lukning af sikre atomkraftanlæg, men min begejstring for nye anlæg er yderst begrænset. I min egen region, det sydvestlige England, har vi mulighed for at opføre en tidevandsdæmning over Severn, som med langt mindre potentiel skade på miljøet ville have en produktion svarende til to atomkraftværker og på en "grøn" måde ville dække 5 % af Storbritanniens energibehov.

Jeg stemte også for De Grønnes ændringsforslag 22, hvori påpeges forsinkelserne og de stigende omkostninger i tilknytning til ITER-projektet om fusionsenergi. Jeg gik ikke ind for at placere dette fælles projekt i Europa, da værtslandene afholder en uforholdsmæssig stor del af det samlede budget. Jeg gik derfor ind for, at Japan,

som ønskede det, skulle være vært for dette dyre og besværlige projekt. Langt tidligere, end jeg havde forventet, har det nu vist sig, at jeg havde ret.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Alle er klar over, at energi er en stor udfordring for medlemsstaterne. Energibesparelse, øget energieffektivitet, forskning i kommercielt bæredygtige, vedvarende energikilder og nye transportteknologier og spredning af forsyningerne er alle kendte metoder til at nedbringe medlemsstaternes afhængighed. Vi sætter ikke spørgsmålstegn ved behovet for en vis grad af samarbejde, eller endog organisering, på mellemstatsligt plan af hensyn til solidariteten mellem medlemsstaterne.

I realiteten fremgår det dog af betænkningen, at udformning af en energistrategi og forsyningssikkerhed er langt mindre vigtigt end indførelsen af en fælles energipolitik eller indførelsen af et enkelt gas- og elektricitetsnet, der henhører under en enkelt europæisk myndighed for hver sektor. De forskellige landes valg, behov, muligheder og kapacitet er yderst forskellige.

Dette følsomme spørgsmål er reelt et strategisk spørgsmål, og kan som sådan kun løses suverænt af medlemsstaterne i overensstemmelse med deres interesser. Målet er dog endnu en gang at øge de beføjelser, som bureaukratiet i Bruxelles har. Vi ved, at det er dette bureaukрати, som vi kan takke for en række problemer lige fra en eksplosion i elpriserne til regelmæssige strømafbrudelser.

Derfor stemte vi imod denne betænkning.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE), skriftlig. – (FR) I betænkningen foreslås igen den nukleare mulighed, selv om denne energiform ikke er konkurrencedygtig, og uran opnås under farlige vilkår, der øger den etniske forskelsbehandling og har uacceptable sundhedsmæssige følger.

Som følge af den globale opvarmning kan kul ikke opfattes som en overgangskomponent.

Jeg mener, at diversificeringen af EU's energiressourcer hænger sammen med udnyttelsen af de fossile ressourcer i Det Kaspiske Hav. Gas- og oliefelterne i Kashaganområdet lægger pres på befolkningerne og deres miljøressourcer. Udvindingen af olie, som er rig på sulfider, er en trussel mod befolkningens sundhed og biodiversiteten.

Diversificeringen af energiforsyningen forudsætter, at der er gas- og olierørledninger til at transportere ressourcerne til EU. TBC- og Nabuccoprojekterne påvirker den politiske stabilitet hos vores naboer. Vi har pligt til ikke at lade vores energibehov true deres stabilitet. Befolkningerne i det sydlige Kaukasus skal have en økonomisk og social fordel ved udvindingen af energi fra deres territorier.

I Afrika skal produktionen af solenergi, som skal opfylde vores behov, belønnes ordentligt.

Hvorfor står der ikke i betænkningen, at de vedvarende energikilder og energibesparelser er fremtidens svar? Som det ser ud for øjeblikket, stemmer jeg imod denne betænkning.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) For at garantere EU's energisikkerhed er der brug for et fælles europæisk energimarked, som alle Fællesskabets medlemsstater integreres i, frem for alt de baltiske lande. Disse landes afhængighed af Rusland som den eneste leverandør af energiressourcer står i vejen for energisikkerheden, ikke blot for disse lande, men for Fællesskabet som helhed. Det er derfor nødvendigt at knytte de baltiske lande til EU's net gennem prioriterede og tilstrækkeligt finansierede EU-projekter. Diversificeringen af energikilder og -leverandører kan ikke blive ved med at være et anliggende for medlemsstaterne selv. Disse beslutninger skal træffes på EU-plan. Derfor støtter jeg i særdeleshed ordføreren, når hun opfordrer Kommissionen til at udarbejde en europæisk strategiplan, som fastsætter langsigtede investeringer, der skal tilfredsstille behovene for fremtidig elektrisk energiproduktion, og konkrete retningslinjer for investering i kerneenergi. Da finanskrisen har ramt bygge- og anlægssektoren særdeles hårdt, også i Litauen, er ordførerens opfordring til "at intensivere bestræbelserne på at løse problemet vedrørende slutdeponering af alle former for radioaktivt affald, men i særdeleshed højradoaktivt affald", yderst relevant med lukningen af Ignalina-atomkraftanlægget.

Partnerskabs- og samarbejdsaftaler (navnlig med Rusland) skal være et middel til at tilgodese alle EU-medlemsstaternes interesser, og EU-medlemsstaterne skal overholde principperne om solidaritet og enhed i drøftelserne med energileverandører fra tredjelande. Kun et forenet Europa er stærkt og konkurrencedygtigt i en tidsalder med hastig globalisering.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) EU's energisikkerhed er et spørgsmål, der regelmæssigt dukker op, og som bliver mere og mere relevant, hvilket klart viser, at der er dybt forankrede, uløste problemer.

Den seneste gaskrise har påvist det absolutte behov for, at medlemsstaterne står sammen på fællesskabsplan og udviser solidaritet, både i krisesituationer og i udtænkningen og gennemførelsen af fælles løsninger, som er til fordel for begge parter.

Rumænien, som ligger ved EU's østlige grænse, er klar over både de risici og de fordele, denne geostrategiske beliggenhed giver landet. Derfor støtter og fremmer Rumænien på den ene side opførelsen af alternative energitransitveje, primært Nabuccogasrørledningen, mens landet på den anden side støtter processen med at klarlægge og styrke partnerskabsforbindelserne med Rusland, som er en vigtig aktør på den internationale scene, ikke blot i denne vanskelige sektor vedrørende levering af energiressourcer.

Med dette i mente skal ordførerens anbefalinger vedrørende den sydeuropæiske korridor, navnlig Nabucco, og sammenkoblingen af gas- og elnet fra nord til syd i Sydøsteuropa overvejes og gennemføres hurtigst muligt.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Den gaskrise, vi netop har overlevet, har endnu en gang klart påvist, hvor vigtig en sikker, pålidelig og billig energiforsyning er for EU. Det er forstyrrende, at kernekraften pludselig fremføres som værende klimavenlig i forbindelse med energidrøftelserne, og at udtjente reaktorer, der har fået millioner i støtte, som er blevet brugt til afvikling, pludselig genaktiveres. Det skyldes sandsynligvis, at EU ignorerede gasstriden og lod de østlige medlemsstater i stikken. Det er en lærestreg for fremtiden. Vi skal reducere vores energiforbrug, selv om kritikerne tvivler på, hvorvidt den obligatoriske indførelse af energisparepærer vil have nogen effekt, og vi skal presse på i forbindelse med anvendelsen af alternative energiformer. Men så længe der i budgettet fokuseres på atomkraft, vil dette aldrig ske, og de nye energiteknologier vil blive marginaliseret.

Selv om overvejelserne om EU's energiforsynings sikkerhed er vigtige, må de ikke udmønte sig i støtte til Tyrkiets tiltrædelse af EU af energipolitiske årsager. Selv om Tyrkiet ikke bliver medlem, vil de planlagte olierørledninger stadig kunne gå igennem Tyrkiet, og det vil stadig være muligt at gennemføre gasinfrastrukturprojekterne.

Antonio Mussa (UEN), skriftlig. – (IT) Jeg tillægger fru Laperrouzes arbejde stor værdi og har derfor stemt for betænkningen. Jeg håber bare, at Kommissionen vil sætte behørigt pris på de idéer og indikationer, hun har fremført i sin betænkning, og at de fortolkes så positivt og udstrakt som muligt.

Jeg håber derfor, at der ikke kommer forhindringer i vejen for hurtigst muligt at få defineret infrastrukturprojekter, og at de vil blive vurderet i overensstemmelse med prioriteter, der udelukkende vedrører udvikling, finansiel struktur, tilgængelige forsyninger og forholdet mellem den offentlige støtte og privat engagement.

I denne forbindelse ser Kommissionens forslag til en europæisk genopretningsplan med en plan om finansiel støtte til visse projekter stort på Middelhavsområdet, idet den udelukker naturgasrørledningen mellem Algeriet, Sardinien og Italien (herunder strækningen i Italien) fra de højest prioriterede europæiske projekter.

Jeg håber fortsat, at vi i forbindelse med diversificeringen af kilder og forsyningsveje kan gøre gradvise fremskridt og udnytte nye muligheder for at skabe infrastruktur der, hvor den mangler.

Jeg håber, at solidaritetsmekanismen vil afværge markedsforvrængninger og overdrevent dyre procedurer. Jeg håber, at energichartret kommer til at spille en afgørende rolle sammen med udvidelsen af energifællesskabet, navnlig i forbindelse med transitlandene, herunder inden for området vedvarende energikilder.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Den sammenhæng, inden for hvilken en strategi, der skal være langsigtet, overvejes, har afgørende indflydelse på resultatet af analysen og indholdet af forslagene. Drøftelserne om den strategiske energireddegørelse er ingen undtagelse. I denne sammenhæng er der imidlertid adskillige indikatorer, der peger på, at den er mere *permanent* end en overgang. Disse indikatorer omfatter energiafhængigheden (af enten Rusland eller de vigtigste olieproducerende lande) og dens konsekvenser, stigende energiomkostninger, enten på grund af højere priser som følge af den større globale efterspørgsel eller på grund af staternes faldende købekraft som følge af en alvorlig økonomisk krise, og de miljømæssige konsekvenser på forskellige niveauer af det konstant stigende globale energiforbrug, som den økonomiske krise formodentlig ikke vil ændre. Sammen påpeger disse faktorer et behov for en strategisk tilgang baseret på mindre afhængighed og dermed større diversitet (af enten leverandører eller forbrugt energi), større effektivitet, en ihærdig forskningsindsats inden for alternativ energi, større integration og på samme tid

udvikling af produktionskapacitet på lokalt plan – især kapacitet, som anvender alternative energikilder. Det er en enorm udfordring, men det er et strategisk emne, vi ikke kan se gennem fingre med.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for betænkningen af fru Laperrouze om den anden strategiske energiredegørelse. Jeg er enig i, at vi skal skabe et egentligt grundlag for den fremtidige europæiske energipolitik, som har til formål at garantere forsyningssikkerheden, bekæmpe klimaændringerne og tilgodese EU's økonomiske vækst.

Ligesom ordføreren lægger jeg vægt på betydningen af, at der oprettes en europæisk fond, som har til formål at afværge ikkekommercielle risici i forbindelse med visse energiproduktions- og -transportprojekter af europæisk interesse, med henblik på at opmuntre til investeringer i alle net.

Peter Skinner (PSE), *skriftlig*. – (EN) EU har ambitiøse planer i lyset af risikoen for, at ressourcerne bliver mere og mere begrænsede, samtidig med at hele verdens befolkning efterspørger mere energi. Svarene, nemlig hvordan man opretholder den aktuelle forsyningssikkerhed og udvikler effektive ikkekulbaserede energier, udelukker ikke hinanden.

Vores miljøes sikkerhed og undgåelsen af energifattigdom blandt de mennesker, navnlig i det sydøstlige England, der lever på fast indkomst, er ligeledes vigtige målsætninger.

Derfor støtter jeg et mix af teknologiske løsninger som EU's energiforsyning. Jeg respekterer nødvendigheden af forsigtighed inden for den nukleare industri, for så vidt angår sikkerheden, men jeg mener, den giver en vis grad af sikkerhed. Hvis vi blev frataget denne proces nu, ville det være katastrofalt for mange af mine vælgere med fast indkomst.

Bart Staes (Verts/ALE), *skriftlig*. – (NL) Betænkningen om den anden strategiske energiredegørelse indeholder alt for lidt på samhørighedsområdet. Efter min opfattelse bør man give et fuldstændigt engagement med hensyn til at skabe en energieffektiv økonomi førsteprioritet i den europæiske energipolitik. Begrænsningen af energiforbruget bør have absolut topprioritet i et forsøg på at nå målsætningerne vedrørende klimaændringer, bæredygtig udvikling, innovation, jobskabelse og konkurrenceevne. En tilgang som denne er i virkeligheden en yderst effektiv og billig måde at bevare et fortsat energiforbrug på. Som det allerede er blevet sagt, skaber den et enormt stort antal job til både højt kvalificerede og ukvalificerede arbejdstagere.

Den europæiske energipolitik skal tage behørigt højde for den skiftende måde, hvorpå energien forbruges og produceres, med henblik på fremtiden. Decentraliserede energisystemer vil skulle kombineres med omfattende vedvarende energikilder. Ligesom energieffektiviteten er også energispareforanstaltningerne af afgørende vigtighed. Vi bør derfor insistere på isolering såvel som andre tiltag inden for byggeindustrien. I denne betænkning overvurderes kerneenergiens betydning. Den dækker måske nok omkring en tredjedel af den samlede efterspørgsel efter elektricitet, men det udgør kun 6 % af den samlede energiefterspørgsel. I denne forbindelse vil jeg gerne minde om, at der stadig ikke er fundet nogen bæredygtig løsning på problemet med (høj)radioaktivt affald.

Catherine Stihler (PSE), *skriftlig*. – (EN) Energiuafhængigheden i Europa skal stå højere på den politiske dagsorden. Behovet for klare definitioner over hele EU af energifattigdom er ligeledes vigtigt. Der er endvidere brug for mere fælles overvejelser med hensyn til, hvordan vi kan ruste den grønne økonomi til at hjælpe os igennem den aktuelle finanskrisen ved at skabe job, men også til at give EU den energiafhængighed, vi har brug for. Der skal tages fat på investeringer i det europæiske forsyningsnet.

Konrad Szymański (UEN), *skriftlig*. – (PL) Fru Laperrouzes betænkning om den anden strategiske energiredegørelse indeholder et punkt, som taler for opførelsen af South Stream-rørledningen. Dette er et søsterprojekt til North Stream-rørledningen, som har til formål at gøre det fuldstændig umuligt at gennemføre Nabuccoprojektet. South Stream-rørledningen styrker Ruslands position med hensyn til energikildeforsyning og kan derfor ikke opfattes som et projekt, der hjælper med at opnå diversificering på dette område.

Betænkning af Záborská (A6-0492/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh og Inger Segelström (PSE), *skriftlig*. – (SV) Vi er yderst kritiske over for fru Záborskás betænkning og ville egentlig stemme imod den, da vi syntes, den var ekstremt fjendtlig over for kvinder. Kvinderne skulle tage sig af deres hjem, børn og de ældre i stedet for at arbejde. Til alt held var det ikke nødvendigt at stemme imod beslutningen, da det ændrede beslutningsforslag fra Gruppen De Grønne/ Den Europæiske Fri Alliance blev vedtaget.

Selv om vi i sidste ende valgte at støtte beslutningen, var der formuleringer, vi var imod eller var i tvivl om, og derfor var det ikke klart, hvordan vi skulle stemme.

Som svenske socialdemokrater mener vi, at retten til at arbejde bør gælde for alle. Samfundet skal således også sikre de værktøjer og vilkår, der gør det muligt for kvinderne at gå på arbejde uden for hjemmet, hvilket er en forudsætning for deres frigørelse. Veludviklet børnepasning og ældrepleje er en af de vigtigste forudsætninger for, at kvinderne også kan gå på arbejde uden for hjemmet. Der skal naturligvis herske solidaritet mellem generationerne, men denne solidaritet må ikke resultere i, at kvinderne tvinges til at blive hjemme for at passe de ældre og børnene.

Vi mener ikke desto mindre, at beslutningen, som blev vedtaget af flertallet, sender et klart budskab til det tjekkiske formandskab og viser, at dets mål med hensyn til at sætte børnepasning og ældrepleje i hjemmet på lige fod med arbejde er både gammeldags og ekstremt fjendtligt over for kvinder.

Robert Atkins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg og mine kolleger fra det britiske konservative parti støtter en række af de overordnede principper i denne betænkning, herunder støtte til plejere, balance mellem arbejdsliv og familieliv og forældreorlov.

Som følge af visse henvisninger i betænkningen, navnlig med hensyn til direktivet om arbejdstidstilrettelæggelse, har vi valgt at afholde os fra at stemme.

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Det er en kendsgerning, at begrebet "arbejde" i Lissabonstrategien henviser til formelt lønnet erhvervsarbejde. Begrebet "arbejde" skal kunne fortolkes bredere. Der findes aktiviteter, der udføres af både mænd og kvinder, som ikke kan sidestilles med formelt lønnet erhvervsarbejde, men man kan ikke nægte, at disse aktiviteter udgør et arbejde. Frivilligt arbejde, husligt arbejde og arbejde i familien er alle forskellige aspekter af begrebet, men hører ikke ind under den traditionelle definition af lønnet erhvervsarbejde.

Den nugældende definition af arbejde er for økonomisk. Mange mennesker af begge køn plejer personer, der er afhængige af hjælp, og ikke desto mindre ser beskæftigelsesstatistikkerne gennem fingre med sådant arbejde. Efter min opfattelse er arbejde i hjemmet husholdningens produktion og bør indtage en vigtig plads i statistikkerne over et lands økonomiske resultat.

Men dette arbejde anerkendes ikke ved opgørelsen af varer og tjenesteydelser, der tilsammen udgør et lands BNP. Det fører til en undervurdering af kvinderne, da de er ansvarlige for størstedelen af husholdningernes produktion. I lyset af de arbejdstimer, der lægges i husholdningens produktion, bør man acceptere, at sådant arbejde tages i betragtning ved beregningen af et lands samlede produktion.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for fru Záborskás betænkning. Jeg mener, at navnlig kvinder, der styrer en husholdning og opdrager børn, ikke bør forskelsbehandles på arbejdsmarkedet. At styre et hjem og opdrage børn er i vid udstrækning usynligt arbejde. Det giver ingen prestige, til trods for at det er arbejde, der udføres til gavn for hele samfundet. Der findes omkring 6 mio. kvinder i Polen, som er hjemmegående husmødre. EU's politik bør således definere begrebet arbejde på en måde, der gør det muligt at give en række indrømmelser til kvinder, der sætter deres professionelle karriere på vågeblus, kvinder, der helliger sig familien, og kvinder, der passer familien og samtidig er aktive på arbejdsmarkedet.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) I Europa er beskæftigelsesgraden for kvinder med ansvar for børn kun 62,4 % sammenlignet med 91,4 % for mænd. Derudover er 76,5 % af alle deltidsansatte kvinder. Utilstrækkelige serviceydelser, det lave lønniveau, den lange tid, det tager at få fodfæste på arbejdsmarkedet, en længere periode af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede arbejdsforhold og manglende støtte til unge par er blot nogle af årsagerne til, at de unge venter med at blive gift og stifte familie. Jeg opfordrer EU-medlemsstaterne til at indføre bestemmelser om, at omkostningerne til barselsorlov ikke kun påhviler arbejdsgiveren, men også samfundet, til at give forældrene flere muligheder for fleksible arbejdstider og børnepasningsinstitutionerne flere muligheder for fleksible arbejdstider, så både kvinder og mænd kan få en bedre balance mellem arbejds- og familieliv.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter denne betænkning, som fokuserer på de forskellige aspekter af direkte og indirekte forskelsbehandling af kvinder og mænd, som passer omsorgskrævende personer. I betænkningen fremføres det, at en bedre forståelse af forholdet mellem beskæftigelse (lønnet arbejde) og familiære forpligtelser (ulønnet arbejde) er vigtig for at fremme kvindernes økonomiske uafhængighed og dermed lighed mellem kønnene.

Ulønnet beskæftigelse af kvinder og mænd, der f.eks. opdrager børn, passer ældre i hjemmet, skaber solidaritet mellem generationerne og arbejder for det fælles gode, opfattes endnu ikke den dag i dag som økonomisk arbejde.

Betænkningen opfordrer medlemsstaterne til at træffe foranstaltninger, som har til formål at anerkende ikke blot de traditionelle former for lønnet beskæftigelse, men også de forskellige andre former for beskæftigelse, herunder frivilligt arbejde, husligt arbejde og arbejde i familien, og til at vurdere, hvordan disse former for beskæftigelse kan indlemmes i medlemsstaternes nationalregnskaber, og vurdere deres indvirkning på BNP.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Fru Záborská har forelagt en betænkning, som indeholder en definition af begrebet "arbejde", der omfatter ikkemonetært og uformelt arbejde, hvorved anerkendelsen udvides til ikkemarkedsbaseret og ulønnet arbejde. På trods af at dette arbejde er udbredt i samtlige medlemsstater, tager de statistiske analyser af den erhvervsaktive befolkning sjældent højde for det, hvilket betyder, at det er underanalyseret, dårligt værdsat og ikke anerkendt. I det allermindste skal alle fuldtidsmødres arbejde medregnes i forbindelse med bidragspligtige pensionsordninger.

Jeg stemte for denne betænkning på trods af flere bekymringer over og problemer med betænkningens generelle indhold.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi stemte for denne alternative holdning fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, fordi den er en forbedring af ordførerens forslag, selv om der er visse dele, som vi ikke er helt enige i.

Dette er et område, hvor de offentlige politikker, der pr. definition hænger sammen med at opnå lighed mellem kønnene, er af afgørende vigtighed. Det er vigtigt, at der findes offentlige tjenesteydelser, og at alle har adgang til tjenesteydelser af høj kvalitet, uanset deres finansielle stilling og køn, og uden forskelsbehandling. Dette kræver nationale offentlige sundhedstjenester, der er gratis eller næsten gratis, og gratis offentlig uddannelse af høj kvalitet til alle.

Det er endvidere vigtigt at skabe og opretholde offentlige sundhedsfaciliteter af god kvalitet til en overkommelig pris med åbningstider, der opfylder forældres og børns behov, samt plejefaciliteter af god kvalitet til en overkommelig pris for ældre og omsorgskrævende personer. Alt dette er afgørende for at sikre den almene offentlighed bedre levevilkår og lette kvindernes adgang til arbejdsmarkedet og lønnet arbejde, så de kan blive økonomisk uafhængige, hvilket er et grundlæggende element i kvindefrigørelsen.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Begrundelsen i fru Záborskás betænkning viser os, at formålet med hendes betænkning er at opnå en rimelig social og økonomisk anerkendelse af visse aktiviteter, der ikke kan klassificeres som formelt erhvervsarbejde. Vi taler kort og godt primært om børneopdragelse og, i vores aldrende samfund, om pleje af omsorgskrævende personer. Det skulle siges, for det er ikke klart i starten, heller ikke i betænkningens titel, som taler om forskelsbehandling, og heller ikke ved den første gennemgang af en tekst, der er skrevet i en af og til mærkelig stil.

I sidste ende handler teksten med rette om samfundets anerkendelse, om at inddrage al ny velstand, også den usynlige, i de nationale tal, om valgfrihed, og endda om at give personlige rettigheder til socialsikring og pension til dem, der vælger at hellige sig deres familie i stedet for en karriere.

Det er imidlertid beklageligt, at fru Záborská ikke følger hendes logik til vejs ende og glemmer den eneste foranstaltning, der virkelig kan give både valgfrihed og forbedre fødselstallene ved at fjerne den finansielle hindring, nemlig løn til forældrene, som Den Nationale Front har været fortalende for i årevis.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jeg har stemt for Záborská-betænkningen om afskaffelse af forskelsbehandling.

Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at opnå lighed mellem kønnene.

På den ene side skal mænd involveres mere i det huslige arbejde og børnepasningen, og på den anden side skal det være muligt for kvinder at skabe sig en fuldstændig uafhængig karriere. Det er imidlertid vigtigt, at vi aldrig mister børnenes velfærd af syne og stiller egnede børnepasningsfaciliteter til rådighed til en overkommelig pris.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Lighed og lige behandling på arbejdsmarkedet såvel som i alle andre sammenhænge er en selvfølge i et demokrati. I den henseende har ordføreren naturligvis ret.

Som sædvanlig viser det sig dog, at de foranstaltninger, der foreslås med henblik på at rette vores små fejltagelser med hensyn til menneskerettigheder og demokrati, har til formål at øge EU's politiske magt på bekostning af medlemsstaterne. Det ender altid med et angreb på subsidiariteten. I praksis foreslår denne betænkning, at EU skal bære ansvaret for medlemsstaternes socialpolitik og lovgive om emner, der er tæt knyttet til arbejdsmarkedspolitikken. Der er også formuleringer, der baner vejen for en fælles skattepolitik. Alle disse eksempler er eksempler på politiske emner, som medlemsstaterne selv bør have kontrol over.

På trods af flere gode intentioner har jeg derfor valgt at stemme imod både initiativbetænkningen og det alternative beslutningsforslag.

Thomas Mann (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Záborská-betænkningen gør det klart, at for kvinder er beslutningen om, hvorvidt de vil arbejde uden for hjemmet, stadig et valg mellem to ulige alternativer.

Jeg er for, at det arbejde, som både mænd og kvinder udfører i hjemmet, herunder husligt arbejde, børneopdragelse og pleje af ældre eller handicappede familiemedlemmer, anerkendes og betales bedre. Husholdningsøkonomien fortjener at spille en større rolle, end den gør for øjeblikket. Denne forpligtelse skal tages i betragtning, navnlig i de nationale socialsikrings- og pensionsordninger.

Det er rigtigt, at der er blevet anmodet om solidaritet mellem generationerne. Vi støtter det sociale ansvar over for ældre, og vi vil ikke tillade, at hele grupper forskelsbehandles og udelukkes. Værdien af dette integrationsarbejde beløber sig til knap en tredjedel af nationalindkomsten i Tyskland. Dette eksempel bør gøres til den accepterede tilgang over hele Europa.

Vi skal endvidere anerkende det bidrag, som folk over 50 år yder til det fælles gode. De unge pensionister står for øjeblikket i en vanskelig situation, fordi de er holdt op med at arbejde alt for tidligt, fordi de er blevet tvunget til at gøre det. Vi har brug for flere job, der er egnede til ældre mennesker. Deres erfaring, deres indgående viden og deres beredvillighed til at prøve noget nyt stiller dem i en god position på arbejdsmarkedet.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter denne betænkning, som tilgodeser arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med forældreorlov og plejeorlov, og som opfordrer til ikkeforskelsbehandling af plejere og til større anerkendelse af det arbejde, de udfører.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I stedet for at fastsætte kvoter, som let kan udmønte sig i misundelse og vrede, ville det være bedre at støtte unge kvinder i deres uddannelsesmæssige valg og karriereplanlægning for at fjerne deres fokus fra kvindefagene. Hvis en kvinde vælger den sikkerhed, det er at arbejde på et hold eller i familien, i stedet for en ensom, stressende lederrolle, skal vi acceptere det. Lige løn for lige arbejde er noget, der burde have været en kendsgerning for længst. Hvis ikke dette princip bliver gennemført, vil alle forsøg på at indføre fædre- eller forældreorlov mislykkes som følge af den finansielle virkelighed.

Fattigdomsrisikoen er især høj for aleneforældre, og samfundet skal udvise mere solidaritet i denne henseende. Et andet problem er, at det arbejde, kvinderne udfører, f.eks. husligt arbejde, børneopdragelse og pleje af familiemedlemmer, ofte ikke opfattes som rigtigt arbejde. Det skal vi have ændret. Hvis vi vil have familielivet til at fortsætte, skal vi indføre familievenlige arbejdstider, men det er EU imod. Det er ikke nok at opfordre til solidaritet mellem generationerne. Vi skal omsætte den til praksis. Denne betænkning synes at være et skridt i den rigtige retning, og derfor har jeg stemt for den.

Teresa Riera Madurell (PSE), skriftlig. – (ES) Jeg har stemt for beslutningsforslaget fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance som et alternativ til fru Záborskás betænkning, da den tackler de fortsatte aktuelle problemer bedre med hensyn til at opnå egentlig lighed mellem mænd og kvinder, anerkendelse af ændringerne i familiemønsteret, forening af privatliv og arbejdsliv og de positive foranstaltninger, som vi socialdemokrater altid har holdt fast ved.

Vi kan ikke eviggøre stereotyper eller løse vores økonomiske problemer ved at tvinge kvinderne til at blive hjemme og passe ældre og børn, som det fremgår af fru Záborskás tekst, der præsenterer kvinder som potentielle mødre, der avler og sætter børn i verden og primært opdrager dem sammen med fædrene.

Med min stemme vil jeg også gerne sende et klart budskab til det tjekkiske formandskab, der, som det forklarede i sit program for disse seks måneder, også agter at forbedre kvindeplejerens image og vil opfordre mange kvindelige erhvervsaktive til at opgive deres karriere for at tage sig af deres familier. Jeg har fået indtryk af, at det tjekkiske formandskab ikke har forstået den fulde betydning af begrebet lighed mellem mænd og kvinder. Jeg håber, at vi om seks måneder vil kunne komme med en forklaring.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for fru Záborskás betænkning om solidaritet mellem generationerne. Jeg mener ikke, at begrebet arbejde i EU's nuværende betydning dækker alle kategorier ordentligt. Forskelsbehandlingen af kvinder og mænd, der frit vælger at hjælpe dem, der ikke kan klare sig selv, eller at opdrage de kommende generationer, er nu anakronistisk og gammeldags.

Jeg er derfor enig med ordføreren, når hun bekræfter det væsentlige behov for at gøre begrebet arbejde bæredygtigt og anerkende det ulønnede arbejde, som kvinder og mænd udfører, i retning af solidaritet mellem generationerne.

Andrzej Jan Szejna (PSE), *skriftlig*. – (PL) Der blev i dag vedtaget en betænkning om ikkeforskelsbehandling på grundlag af køn og solidaritet mellem generationerne på Europa-Parlamentets plenarmøde i Strasbourg.

Solidaritet mellem generationerne er en af de strukturelle og centrale løsninger i den europæiske sociale model. Medlemsstaterne er forpligtet til at iværksætte foranstaltninger med henblik på at nedbryde de barrierer, der forhindrer kvinderne i at få adgang til arbejdsmarkedet på samme vilkår som mænd. Kommissionen bør i samarbejde med medlemsstaterne og arbejdsmarkedets parter foretage en revision af de politiske strategier, der er rettet mod at forene familie- og arbejdsliv.

Indikatorerne for kvindelig beskæftigelse bekræfter, at der i forbindelse med mange arbejdsrelaterede aspekter fortsat er stor forskel på kvinder og mænd med hensyn til at forene privat- og arbejdsliv. I henhold til Lissabonstrategiens målsætninger er medlemsstaterne forpligtet til at finde beskæftigelse til 60 % af de kvinder, der er i stand til at arbejde.

Kommissionen bør forelægge sin holdning til det nye direktiv om specifikke rettigheder og beskyttelse for så vidt angår foreningen af familie- og arbejdsliv i familier med omsorgskrævende familiemedlemmer. Jeg tænker f.eks. på familier med børn, ældre eller handicappede familiemedlemmer.

Anna Záborská (PPE-DE), *skriftlig*. – (SK) Initiativbetænkningen handler om at forbedre den aktuelle situation med hensyn til vurdering af kvindernes rolle i solidariteten mellem generationerne – børnepasning og pleje af familiens ældre og omsorgskrævende. Den betænkning, jeg forelagde, var ganske enkelt revolutionær, for det var første gang, at et parlamentsinitiativ opfordrede til anerkendelse af kvindernes usynlige bidrag til det finansielle system og BNP.

Betænkningen blev enstemmigt vedtaget i Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling. Selv De Grønne stemte ikke imod den. I dag har de selvsamme medlemmer af Europa-Parlamentet stillet et alternativt beslutningsforslag uden at tilbyde nogen forudgående høring. Hele Europa-Parlamentets venstrefløj stemte for det alternative beslutningsforslag. Deraf drager jeg to konklusioner. For det første har venstrefløjen vist, at den ikke respekterer Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestillings arbejde, selv om den angiveligt anerkender dets betydning. For det andet har venstrefløjen rejst tvivl om spørgsmålet om lighed mellem og ikkeforskelsbehandling af mænd og kvinder og skabt en mistanke om, at for venstrefløjen fungerer dette emne kun som blikfang for medierne.

Jeg stemte imod dette beslutningsforslag. Det var bestemt et skridt i den forkerte retning. Selv om det indeholder afsnit fra min oprindelige betænkning, viser det, at venstrefløjen ikke respekterer det arbejde, millioner af kvinder udfører over hele EU. Beslutningsforslagets ophavsmænd har vist, at de stadig sidder fast i de gamle ideologier, der i dag har mistet deres gyldighed. Derudover rejser beslutningsforslaget på hidtil uset vis tvivl om det tjekkiske formandskab, blot fordi det har foreslået, at der indledes drøftelser af Barcelonamålsætningerne.

Betænkning af Angelilli (A6-0012/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for. Jeg er yderst bekymret over den tiltagende spredning af børnepornografi via internettet, og navnlig over at den involverer stadig yngre børn. Seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi udgør særdeles alvorlige krænkelse af menneskerettighederne.

Jeg mener derfor, det er vigtigt inden for rammerne af det internationale samarbejde at styrke indsatsen for at filtrere og lukke websteder med børnepornografisk indhold, så internetudbydere forpligtes til at spærre sådanne ulovlige websteder.

Medlemsstaternes retssystemer sikrer ganske vist straffe og et relativt højt beskyttelsesniveau mod seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug af børn samt børnepornografi, men vi skal ikke desto mindre højne beskyttelsesniveauet for børn, ikke mindst i lyset af den konstante udvikling af nye teknologier, herunder internettet, og anvendelsen af nye former for online-grooming af børn fra pædofiles side.

Vi har kort sagt behov for at udarbejde oplysningskampagner rettet mod forældre og børn om farerne ved børnepornografi på internettet og især risikoen for seksuel udnyttelse i chatrooms og forummer.

Adam Bielan (UEN), *skriftlig*. – (PL) Jeg stemte for den drøftede betænkning og vil gerne takke fru Angelilli for at tackle et så vanskeligt og vigtigt emne. Børnepornografi er et stadig stigende globalt problem. Der bør derfor gøres en stor indsats for at bekæmpe den på internationalt plan. Politistyrkerne i de forskellige medlemsstater bør udveksle oplysninger og samarbejde for at forebygge så mange forbrydelser af denne art som muligt. Jeg vil endvidere gerne understrege behovet for at udvikle effektive måder at hjælpe børn på, der har været ofre for pædofili.

Šarūnas Birutis (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Efter min mening bør alle EU-medlemsstater gøre det strafbart at have seksuelle forhold med børn på under 18 år, hvor der gøres brug af magt, voldtægt eller trusler. Åbenlyst misbrug af børns tillid, hvor man misbruger en anerkendt position med hensyn til myndighed eller indflydelse i forhold til barnet, også inden for familien, og misbrug af et barns situation, herunder navnlig et fysisk eller mentalt handicap, bør ligeledes gøres strafbart.

EU-medlemsstaterne bør pålægge internetudbydere at spærre for adgang til websteder, som anvendes til at fremme sex med børn, mens bankerne og andre kredittorselskaber bør spærre betalinger på børnepornografiske websteder.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, da jeg er enig i, at medlemsstaterne skal "kriminalisere alle former for seksuel udnyttelse af børn, herunder online-grooming".

Dømte sexforbrydere skal forhindres i at få adgang til børn via et arbejde eller frivillige aktiviteter, der indebærer jævnlig kontakt med børn. Medlemsstaterne er forpligtet til at sørge for, at strafferegistrene, for så vidt angår ansøgere til visse stillinger, der indebærer arbejde med børn, kontrolleres, samt til at opstille klare regler eller retningslinjer for arbejdsgivernes forpligtelser i denne henseende.

Martin Callanan (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) EU forsøger ofte at gøre en fælles indsats på områder, hvor det er bedre at overlade tingene til medlemsstaterne. I dette tilfælde mener jeg dog, vi kan gøre en forskel ved at gøre en fælles indsats.

Børnepornografi og seksuelt misbrug af børn er en alvorlig skamplet på vores samfund, som ødelægger livet for de mest sårbare, der har mest brug for beskyttelse.

I lyset af EU's beskaffenhed og den frie bevægelighed for mennesker er det afgørende, at vi udnytter de forskellige midler, vi har til rådighed, til at bekæmpe disse modbydelige forbrydelser overalt, hvor de sker. Det er især vigtigt, at oplysningerne om forbryderne koordineres og ajourføres regelmæssigt.

Vi skal endvidere forbedre samarbejdet med tredjelande, så de EU-borgere, der rejser ud af EU for at begå sexforbrydelser mod børn, kan identificeres, stoppes, retsforfølges og om nødvendigt udleveres. EU's rolle på globalt plan er en kærkommen mulighed for at fremme vores værdier i lande og områder, hvor børns rettigheder er mindre godt beskyttet.

Jeg stemte derfor for betænkningen.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE-DE), *skriftlig*. – (SV) Delegationen af svenske konservative i Europa-Parlamentet har i dag stemt om fru Angelillis (Gruppen Union for Nationernes Europa, Italien) betænkning (A6-0012/2009) om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi. Kampen mod spredning af børnepornografi skal prioriteres. I denne forbindelse spiller det europæiske samarbejde en meget vigtig rolle i flere henseender. Vi konservative stemte derfor for betænkningen.

På samme tid vil vi dog gerne understrege, at vi ikke er enige med ordføreren i to af de mange forslag, der blev stillet. I modsætning til ordføreren mener vi ikke, at vi bør sætte den tavshedspligt, som visse faggrupper som f.eks. advokater, præster og psykologer er bundet af, over styr.

Vi mener endvidere ikke, at vi kan holde ejeren af et websted ansvarlig for alle diskussioner på webstedet, herunder private samtaler i lukkede rum. På trods af målet er det uforholdsmæssigt at kræve, at alle ejere af websteder skal overvåge alle private samtaler, der føres på deres websteder, for at kunne garantere webstedets lovlighed i henhold til dette forslag. Vi skal i stedet fokusere på andre, mere effektive metoder til bekæmpelse af netværk, der udspreder børnepornografi, som ikke har nogen alvorlige konsekvenser for almindelige internetbrugeres integritet.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Angelilli-betænkningen, for jeg mener, at beskyttelsen af børns rettigheder skal være en prioritet for EU og dets medlemsstater. Lovgivningen om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi skal ajourføres for at tage højde for udviklingen af nye teknologier, herunder internettet, og anvendelsen af nye former for online-grooming af børn fra pædofiles side.

Jeg mener, at EU's institutioner og medlemsstater især skal fokusere på at skærpe de institutionelle beføjelser til at bekæmpe disse lovovertrædelser.

Da disse lovovertrædelser ikke har nogen respekt for grænserne, skal EU udvikle et overnationalt netværk til at bekæmpe disse forbrydelser. I denne forbindelse støtter jeg idéen om, at Europol skal oprette en særlig enhed, som beskæftiger sig med at bekæmpe børnepornografi og børneprostitution, og som består af eksperter, der er uddannet til at behandle kønsspecifikke spørgsmål. Denne enhed skal arbejde effektivt sammen med politimyndighederne i medlemsstaterne og tredjelande, der har den relevante ekspertise.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter fuldt ud fru Angelillis initiativbetænkning og henstillingen til Rådet om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi. Tidligere fælles holdninger er endnu ikke blevet gennemført i samtlige medlemsstater, mens truslen mod børns sikkerhed som følge af de nye teknologiske fremskridt hele tiden øges. Denne betænkning vil ajourføre og styrke de eksisterende foranstaltninger til bekæmpelse af denne afskyelige adfærd og definere den som forbrydelser, der kan straffes ved lov. Gennemførelsen af fru Angelillis betænkning betyder, at beskyttelsen af børn mod disse uterlige fremgangsmåder vil blive øget i takt med den teknologiske udvikling og især vil blive rettet mod den uhyggelige grooming.

Andre vigtige forslag omfatter grænseoverskridende kontrol af personer, der er dømt for seksuelt misbrug, for at forhindre, at de får arbejde, hvor de kommer i direkte kontakt med børn i andre medlemsstater, og den forbedrede beskyttelse af ofrene under efterforskningen og retssager.

Internettet er en vigtig del af vores sammenkoblede informationssamfund. Børn er bedre til at bruge computere end nogensinde før, men med de bedre evner og den større tillid, er de farer, som de skrupelløse personer udgør, ikke klart synlige for dem eller deres forældre, som måske er mindre gode til at bruge computerne. Disse forslag er sund fornuft og har til formål at beskytte de mest sårbare medlemmer af vores samfund.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Angelilli-betænkningen om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, fordi jeg mener, det er vigtigt at ajourføre midlerne til bekæmpelse af alle former for udnyttelse af børn med henblik på at sikre et højt beskyttelsesniveau for børn i EU.

Derfor støtter jeg betænkningens henstillinger, navnlig forslaget om at kriminalisere alle seksuelle forbrydelser mod børn i samtlige medlemsstater, øget årvågenhed og overvågning af nye former for grooming af mindreårige, især på internettet, og indførelse af et varslingsystem for forsvundne børn for at forbedre samarbejdet på europæisk plan.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi er ekstremt odiose forbrydelser, der i denne internettets og sexturismens tidsalder kræver stærkere lovgivning, øget samarbejde mellem politiet og retssystemerne og bedre støtte til ofrene. Fru Angelillis betænkning er vores støtte værdig.

Jeg vil dog gerne påpege, at ud over den teknologiske udvikling, der giver de perverse personer mange flere muligheder for at tilfredsstille deres trang, bør vi også se på det moralske forfald og forringelsen af vores værdier som andre grunde til den omfattende stigning i denne form for forbrydelser.

For omkring 30 år siden støttede en vis politisk fraktion mindreåriges seksuelle aktivitet i den såkaldt moralske liberaliserings navn, tøjlesløs jagt på nydelse for alle og individets pseudopersonlige udvikling fra de tidligste år, endda i den trendy venstrefløjs talerør, den franske avis *Le Monde*. Mens dette uværdige argument forhåbentlig er blevet afvist, fortsætter dets ophavsmænd med at prædike, og deres politiske fraktion fortsætter med at videregive sine erfaringer uden nogensinde at have anerkendt sin skyld.

Endelig vil jeg gerne vide, hvorfor den eneste rettighed, børn i de fleste af vores stater ikke nyder, er retten til at blive født.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Som nævnt i dette forslag til Europa-Parlamentets henstilling til Rådet er Europarådets konvention om beskyttelse af børn mod seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug (Europarådskonventionen), som er undertegnet af 20 EU-medlemsstater, det første internationale retsinstrument, der kategoriserer de forskellige former for seksuelt misbrug af børn som strafbare handlinger,

herunder når et sådant misbrug begås under anvendelse af bl.a. tvang, magt eller trusler, også inden for familien.

I denne forbindelse opfordrer Parlamentet de medlemsstater, som endnu ikke har gjort det, til at undertegne, ratificere og gennemføre alle relevante internationale konventioner, herunder navnlig Europarådskonventionen. Parlamentet henstiller bl.a. til, at medlemsstaterne forbedrer deres lovgivning og samarbejde på dette område, at de sikrer, at seksualforbrydelser mod børn under 18 år inden for hele EU altid klassificeres som misbrug af mindreårige, og at de kriminaliserer alle former for seksuel udnyttelse af børn.

Uanset de enkelte landes nødvendige analyse og suveræne beslutning vedrørende alle Parlamentets beslutninger er vi enige i det væsentligste indhold i beslutningen, som har til formål at beskytte og bevare børns rettigheder.

Jens Holm, Erik Meijer, Esko Seppänen og Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi er modbydelige forbrydelser, og der er behov for et internationalt samarbejde for at sætte en stopper for dem. Derfor stemte vi for Angelilli-betænkningen i dag. Der er dog aspekter i betænkningen, som vi ikke støtter, f.eks. udarbejdelsen af en ensartet, ekstraterritorial straffelovgivning, der skal kunne gøres gældende i hele EU, og fastsættelsen på EU-plan af, hvad der skal opfattes som forbrydelser og skærpende omstændigheder.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jeg stemmer for Angelilli-betænkningen om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.

Nu til dags er det vigtigere end nogensinde før, at børns udvikling og integritet beskyttes på enhver mulig måde. Da det i de fleste familier er sådan, at begge forældre arbejder, at bedsteforældrene ikke er til rådighed til at se efter børnene, og internettet ofte er den eneste form for underholdning, er risikoens omfang ubestridelig.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi er modbydelige forbrydelser, og der er behov for et internationalt samarbejde for at sætte en stopper for dem. Derfor stemte jeg for Angelilli-betænkningen i dag. Der er dog aspekter i betænkningen, som jeg ikke støtter, f.eks. udarbejdelsen af en ensartet, ekstraterritorial straffelovgivning, der skal kunne gøres gældende i hele EU, og fastsættelsen på EU-plan af, hvad der skal opfattes som forbrydelser og skærpende omstændigheder.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Seksualforbrydelser mod børn og børnepornografi er nogle af de mest afskyelige forbrydelser, man kan begå. Ophavsmændene til sådanne forbrydelser bør have hårde straffe eller omfattende, pålidelig pleje, hvis de er mentalt syge.

Betænkningen indeholder forslag om mange konstruktive foranstaltninger, der kan forbedre håndteringen af disse rædselsvækkende sociale problemer. Medlemsstaterne opfordres til at ratificere og gennemføre alle internationale konventioner på dette område, de bør hjælpes med at forbedre deres lovgivning på dette område, og børnesexturisme bør gøres strafbar i samtlige medlemsstater. Det stemmer helt overens med mit syn på EU som en værdiunion. Jeg støtter meget af det, betænkningen indeholder, og har stemt for i mange individuelle afstemninger.

Betænkningen forsøger dog endvidere at harmonisere straffelovgivningen i EU og at oprette et system af forebyggende foranstaltninger, som skal finansieres med EU-midler, på trods af at dette er et globalt problem, som bør reguleres ved hjælp af konventioner og aftaler på FN-plan. Det er svært at undgå at få indtryk af, at vi endnu en gang står over for et eksempel på, at et forfærdeligt socialt problem kynisk bruges til at booste EU's position på bekostning af medlemsstaternes uafhængighed. Straffelovgivningen er en absolut afgørende del af en suveræn stats kompetence. Derfor har jeg stemt imod betænkningen som et hele.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg har stemt for fru Angelillis betænkning om seksuel udnyttelse af børn, fordi dette er en af de mest beskide, umenneskelige handlinger, som skal straffes med foranstaltninger, som er vedtaget af samtlige medlemsstater.

I Rumænien er der stadig en del uvished om dette emne. Vi har kun få oplysninger om, hvor udbredt det er. Derfor mener jeg, at vedtagelsen af denne betænkning vil hjælpe med at udbrede oplysningskampagnerne, som gør opmærksom på og advarer mod seksuelt misbrug af børn, med at øge antallet af og anvendelsesområdet for foranstaltninger, som har til formål at spore mindreårige, der udnyttes seksuelt, med at oprette rehabiliteringstjenester og regelmæssigt kontrollere deres situation og med at forbedre systemet for registrering og overvågning af sager vedrørende seksuelt misbrug af børn.

Derudover mener jeg, at mindreårige ofre for menneskesmugling bør have stillet specialiserede tjenester til rådighed i transitcentre, herunder bistand og rehabilitering i samtlige medlemsstater.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jeg støtter denne betænkning, som opfordrer de sidste tre lande, som endnu ikke har gjort det, til at gennemføre Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi. Jeg støtter højnelsen af beskyttelsesniveauet for børn, navnlig på internettet og i forbindelse med andre nye teknologier, der er i konstant udvikling.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Mens Europa-Parlamentet drøfter, hvordan vi kan beskytte børn bedre, går den islamiske verden i den stik modsatte retning. Den ældste islamiske præst i Saudi-Arabien har beskrevet piger på 10-12 år som "gifteklar" og har anmodet om ret til, at der gennemføres børnebryllupper. Som følge af de islamiske indvandrere vil dette også få betydning i Europa, og vi skal forberede os på denne mulighed.

Vores børn skal beskyttes så godt som overhovedet muligt. Da seksualforbrydere, som går efter børn, ofte recidiverer, skal vi oprette et register på EU-plan med navnene på potentielle seksualforbrydere, pædofile og folk med relevante adfærdsmæssige vanskeligheder. Vi skal bekæmpe vold mod børn og misbrug af børn i alle dets former mere effektivt og skærpe straffene for seksuel kontakt med børn og besiddelse af børnepornografi. Jeg har stemt for Angelilli-betænkningen, da den vil forbedre beskyttelsen af vores børn.

Seán Ó Neachtain (UEN), *skriftlig*. – (GA) Informationsteknologien udvikler og spreder sig i EU, da vi befinder os i den digitale tidsalder. Der er bestemt store fordele ved denne teknologi og de faciliteter, den omfatter, med hensyn til beskæftigelse, uddannelse socialt liv og forskning. Det er dog ikke ensbetydende med, at vi skal se igennem fingre med de farer, der er forbundet med teknologien.

Der er en særlig frihed forbundet med internettet – en frihed uden fysiske eller praktiske grænser. Denne frihed kan være en god ting, som det for det meste er tilfældet, men den kan også bruges til seksuel udnyttelse af børn og til børnepornografi.

Intet er vigtigere end vores børns sundhed, velbefindende og fremtid. Vi skal gøre alt, hvad vi kan for at beskytte dem mod fortræd. I denne forbindelse glædede det mig at give min støtte til fru Angelillis betænkning, og jeg vil gerne takke hende for alt det arbejde, hun har udført i denne forbindelse.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Jeg stemte for Angelilli-betænkningen om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, fordi den, og det burde være en selvfølge, kræver, at alle medlemsstater overholder den gældende internationale lovgivning, og at Rådets rammeafgørelse revideres med henblik på at forbedre beskyttelsen af børn på europæisk plan.

FN's statistikker er dramatiske. Langt størstedelen af ofre for menneskesmugling til seksuel udnyttelse er børn og unge. Der er behov for internationalt samarbejde i en integreret kamp mod disse forbrydelser, og samtlige medlemsstater bør tilse, at ophavsmændene til disse forbrydelser bliver bragt for retten.

Maria Petre (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for Angelilli-betænkningen, fordi vi har brug for en HURTIG og EFFEKTIV indsats for at bekæmpe årsagerne til og frem for alt konsekvenserne af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.

Vores børn bliver i højere og højere grad overladt til dem selv, da vi har mere og mere travlt. Det er derfor, de bliver ofre for farlige fristelser. EU's løfter, som kommissær Barrot har givet udtryk for, giver os sikkerhed for, at vi fra marts af vil have en fremragende lovgivningsramme.

Lydie Polfer (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for denne betænkning, som har til formål at tilpasse og skærpe rammeafgørelsen fra 2004, hvis formål var at beskytte børn mod seksuel udnyttelse og vold. I lyset af den teknologiske udvikling (især internettet) har det vist sig, at tærsklerne for beskyttelse i rammeafgørelsen skal hæves. At henvende sig til børn i seksuelt øjemed bør opfattes som en forbrydelse. Samarbejdet mellem medlemsstaterne bør styrkes med hensyn til udvekslingen af oplysninger i strafferegistre vedrørende domme for seksuelt misbrug med henblik på at forhindre, at domfældte for sådanne forbrydelser får adgang til job, der indebærer direkte kontakt med børn. Også beskyttelsen af ofre skal forbedres.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for betænkningen fra fru Angelilli, som tager fat på problemet med seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, idet der lægges vægt på de forebyggende foranstaltninger, som medlemsstaterne skal tage med i overvejelserne, når de udarbejder deres lovgivningsramme for bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.

Betænkningen ringer ligeledes med alarmklokkerne som følge af den ringe gennemførelse af den eksisterende rammeafgørelse og de relevante internationale instrumenter, navnlig Europarådets konvention om beskyttelse af børn mod seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug, som Rumænien undertegnede i 2007, samtidig med at den kræver indlemmelse af nye seksualforbrydelser. Medlemsstaterne skal opmuntre ofrene for seksuel udnyttelse til at kontakte politiet og de relevante domstole, der er kompetente i straffe- og civile retlige sager. De skal endvidere ansvarliggøre og oplyse såvel de mindreåriges retlige repræsentanter som det personale, der har direkte kontakt med børn, om de farer, der er forbundet med online-grooming af børn.

Alle disse farer kan begrænses ved oprettelse af nationale kontrolmyndigheder og samarbejde med internetudbydere om at spærre børnepornografiske websteder eller børnepornografisk materiale.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemmer for fru Angelillis betænkning om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi. Det er i virkeligheden ikke nok at fordømme disse fremgangsmåder for at udrydde denne ekstremt alvorlige krænkelse af menneskerettighederne.

Det er imidlertid bekymrende, at ikke alle medlemsstater har overholdt bestemmelserne i Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA af 22. december 2003. Denne afgørelse skal, som flere andre, ajourføres for at højne beskyttelsesniveauet for børn, ikke mindst i lyset af den konstante udvikling af nye teknologier, herunder internettet, og anvendelsen af nye former for online-grooming af børn fra pædofiles side.

Jeg er helt enig med ordføreren, som har givet os en detaljeret og konstruktiv betænkning, der afspejler fremragende ekspertviden på dette område.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Børnepornografi er et ømtåleligt emne, som de europæiske og nationale myndigheder altid skal prioritere. EU's medlemsstater bør straffe enhver form for seksuelt misbrug af børn og enhver form for online-grooming hårdt.

Jeg glæder mig over Europa-Parlamentets beslutning om at kræve, at medlemsstaterne forpligter sig til at bekæmpe seksuelt misbrug af børn, navnlig i lyset af, hvor sårbare børn, der bruger chatrooms og online-forum, er over for misbrug.

Med dette i mente er det vigtigt med et effektivt samarbejde mellem de nationale myndigheder og internetudbydere med henblik på ikke blot at begrænse børns adgang til pornografiske websteder, men også at spærre børns adgang til websteder, der reklamerer for muligheden for at begå seksualforbrydelser. Der er ligeledes henstillinger vedrørende indførelse af nationale ordninger for psykologisk rehabilitering af såvel seksualforbrydere som ofre for seksuelt misbrug.

Jeg vil gerne understrege, at samtlige medlemsstater skal føre et nationalt register over seksualforbrydere mod børn og forhindre, at sådanne forbrydere ansættes i stillinger, som indebærer arbejde med børn.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jeg stemmer på det kraftigste for betænkningen om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi. Det ligger uden for enhver tvivl, at grooming (børnelokkeri i seksuelt øjemed) og pædofile chatrooms bør gøres strafbare. Derudover bør blufærdighedskrænkelser mod børn falde ind under den ekstraterritoriale straffelovgivning. EU bør endvidere kunne anvende det almindelige budget til at finansiere EU's indsatsprogrammer til forebyggelse af seksualforbryderes recidivisme. Jeg støtter ligeledes forslaget om, at Kommissionen sammen med de største kreditkortselskaber undersøger, om det er teknisk gennemførligt at lukke ned for eller på anden måde hindre anvendelsen af det netbaserede betalingssystem for websteder, der er involveret i salg af børnepornografisk materiale på nettet.

Endelig vil jeg opfordre de syv medlemsstater, der endnu ikke har gjort det, til hurtigst muligt at undertegne Europarådets konvention om beskyttelse af børn mod seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug. Dette gælder ligeledes de otte medlemsstater, der endnu ikke har ratificeret den valgfrie protokol fra 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende salg af børn, børneprostitution og børnepornografi.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) De politiske magthavere, der støtter imperialistisk barbari, krig, plyndring af rigdomsproducerende ressourcer og udnyttelse af mennesker, bærer sammen ansvaret for de forbrydelser, der hver dag begås mod millioner af verdens børn. De er ansvarlige for de millioner af børn, der er sultne, der fejler næres, der tvinges til at arbejde, og som lever under fattigdomstærsklen i lande i det "civiliserede vesten", for de millioner af børn, der er ofre for seksuel udnyttelse og den blomstrende børnepornografiindustri, som tjener og genererer en fortjeneste på over 3 mia. EUR alene via internettet.

De straffeforanstaltninger, der foreslås i betænkningen, vil ikke kunne beskytte børnene, for de kan og vil ikke tage fat på den væsentligste årsag til, at korruptionen og det moralske raddenskab for øjeblikket når

hidtil usete højder, nemlig fortjeneste og det dybt rådne og udnyttende kapitalistsystem. Foranstaltninger såsom ophævelse af *non bis in idem*-princippet, overvågning af kommunikationen og den retsforfølgende myndigheds vilkårlige indgriben på internettet yder heller ikke noget effektivt bidrag til beskyttelsen af børn. Tværtimod viser erfaringerne, at når der iværksættes sådanne foranstaltninger, sædvanligvis som undtagelser i kriminalitetsbekæmpelsens navn, som generelt mødes med opstandelse og modvilje, er formålet at få de almindelige mennesker til at acceptere dem, så de senere kan anvendes til at begrænse de personlige rettigheder og demokratiske frihedsrettigheder.

Lars Wohlin (PPE-DE), skriftlig. – (SV) Jeg har stemt imod betænkningen om EU-harmonisering af straffelovgivningen i forbindelse med seksuelle forbrydelser mod børn. Jeg er for et tæt samarbejde i EU med henblik på at bekæmpe den seksuelle udnyttelse af børn og børnepornografi, men jeg mener, at straffelovgivningen skal forblive et nationalt anliggende.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Beskyttelsen af børn og unge mod seksuelt misbrug er et vigtigt emne og bestemt et problem i vores tidsalder.

Jeg har altid været for, at forældrene har førsteret, når det gælder opdragelsen af deres børn, men i dette tilfælde skal også staten beskytte børn og unge. Denne beskyttelse gælder ikke kun internettet. Den gælder også reklamer i medierne, som bør være anstændige og i overensstemmelse med moralske værdier, og som ikke bør angribe de unges ret til uskyldighed.

Forældrene spiller en særlig rolle, når det gælder om at beskytte deres børn mod seksuelt misbrug. I verdenserklæringen om menneskerettigheder hedder det klart i artikel 26, stk. 3, at "forældre har førsteret til at vælge den form for undervisning, som deres børn skal have". Den uddannelse, forældrene giver deres børn, omfatter uddannelse i ansvarlig anvendelse af medierne. Forældrene kan dog ikke spille deres underviserrolle konsekvent, hvis ikke de har nok tid at afsætte til deres familie og børn. Staten bør give forældrene denne frie tid. Internettet kan aldrig erstatte den tid, der går med dialog mellem forældre og børn. Et computerspil kan ikke erstatte det at tale med ens bedstemor. Et joystick kan ikke sidestilles med en time, som man har tilbragt sammen med sin bedstefar ude i garagen.

Den naturlige familie er det område, der skal beskytte børnene, og forældrene er deres første beskyttere. Derfor har jeg startet et projekt i Slovakiet, som primært er henvendt til forældre, med titlen "Ved du, hvor dit barn er nu?".

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I et civiliseret samfund skal vi lade vores børns sikkerhed gå forud for alt andet. Seksuel udnyttelse er en krænkelse af et barns ret til beskyttelse og omsorg. Seksuel udnyttelse af børn giver børnene psykiske og nogle gange endda også fysiske ar og svækker dermed deres håb om at leve et værdigt liv.

Jeg vil gerne støtte den idé, som vores ordfører, fru Angelilli, har fremsat om, at rammeafgørelsen, der har været i kraft siden 2004, skal ajourføres. Vi glæder os over beslutningen om, at denne ajourføring bør ske for at højne beskyttelsesniveauet for børn, navnlig i lyset af de nye trusler, som internettet og andre nye kommunikationssystemer udgør. Medlemsstaterne skal sikre, at deres lovgivning ændres, så websteder med kriminelt indhold lukkes.

Vi skal fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne for at få sat en stopper for denne form for kriminalitet og aktivt bekæmpe børnepornografi og andre former for kommerciel seksuel udnyttelse af børn. Vi har brug for en omfattende global strategi og et diplomatisk og administrativt samarbejde for at sikre, at denne lovgivning gennemføres til fordel for børnene. Vi skal yde ofre for misbrug beskyttelse. Og vi skal sætte en stopper for sexturisme.

8. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 13.00 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

9. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

10. Meddelelse om Kommissionens reaktion på Parlamentets udtalelser og beslutninger: se protokollen

11. Hjemsendelse og genbosættelse af fangerne fra Guantánamo – CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om hjemsendelse og genbosættelse af fangerne fra Guantánamo og CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger.

Alexandr Vondra, *formand for Rådet.* – (EN) Hr. formand! Jeg er bestemt klar over, at Parlamentet har været meget bekymret over Guantánamospørgsmålet. Jeg er også klar over, at Parlamentet gennem de forskellige beslutninger, der er blevet vedtaget siden 2002, løbende har givet sin mening til kende om dette problem. Jeg går derfor ud fra, at De, ligesom Rådet, glæder Dem over præsident Obamas beslutning om at lukke Guantánamo inden et år. Formandskabet gav udtryk for denne holdning i en erklæring, der blev offentliggjort kort efter, at præsident Obama underskrev dekretet. Som De sikkert ved, hilste ministrene enstemmigt denne beslutning velkommen på det seneste møde i Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser).

Præsident Obama har endvidere varslet en beslutning om at suspendere retssagerne ved militærkommissionen, at bekræfte Genèvekonventionen, at indstille hemmelige tilbageholdelsesprogrammer og sætte en stopper for udvidede afhøringer. Denne kærligkomne udvikling vil give os mulighed for at styrke det transatlantiske samarbejde yderligere med hensyn til bekæmpelsen af terrorisme.

Beslutningen om at lukke Guantánamo er naturligvis primært USA's ansvar. Ikke desto mindre drøftede ministrene på sidste uges møde i Rådet i lyset af vores fælles interesse i at bekæmpe terrorismen og håndhæve menneskerettighederne og retsstatsprincipperne, hvordan medlemsstaterne kunne yde USA praktisk bistand, og især om de ville acceptere tidligere fanger.

I sit dekret om at lukke Guantánamo beordrede præsident Obama, at samtlige fangers status skulle genbehandles. Denne proces er nu i fuld gang. Hjemsendelsen og genbosættelsen af fanger vil vedrøre dem, der kan løslades i lyset af denne fornyede behandling. Spørgsmålet om, hvorvidt medlemsstaterne vil acceptere tidligere fanger, er et nationalt anliggende. Man enedes dog i sidste uge om, at det ville være ønskeligt at komme med et fælles politisk svar, og at muligheden for en koordineret europæisk indsats kunne undersøges nærmere.

Dette emne rejser en række politiske, juridiske og sikkerhedsmæssige spørgsmål, som kræver yderligere behandling og høring, og som – og det er også meget vigtigt – kræver, at medlemsstaternes justits- og indenrigsministre involverer sig. Denne proces er først lige begyndt, og Rådet vil vende tilbage til dette emne, når nogle af disse spørgsmål er blevet belyst yderligere. Det er et emne, der behandles løbende, og Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité drøfter det f.eks. i dag.

Jeg forstår godt, at Parlamentet fortsat er interesseret i dette emne, hvilket afspejles i det beslutningsforslag, der er blevet fremsat på dette møde, og som jeg har læst. Jeg vil gerne forsikre Dem om, at formandskabet vil lægge stor vægt på dette emne og vil holde Dem underrettet om resultatet af yderligere drøftelser i Rådet samt om enhver anden udvikling.

Jacques Barrot, *næstformand i Kommissionen.* – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne byde hr. Vondra hjertelig velkommen, og det glæder mig at kunne gentage det, han netop sagde, for det er klart, at Kommissionen skal arbejde tæt sammen med formandskabet om dette vanskelige emne.

Jeg vil endvidere gerne give udtryk for min støtte til fru Ferrero-Waldner, der i sidste øjeblik er blevet forhindret i at være til stede her i aften. Jeg skal derfor tale på hendes og på egne vegne.

Kommissionen har været meget positiv over for de initiativer, som præsident Obama har truffet, siden han blev indsat. Nu er alle elementer til stede for at relancere forholdet mellem USA og Europa, og Kommissionen vil gøre en stor indsats for at genoplive dette partnerskab.

Det mest slående eksempel på USA's ændrede kurs er, at de har til hensigt at kigge på menneskerettighedsspørgsmålet i forbindelse med behandlingen af mistænkte terrorister. Vi glæder os

naturligvis over, at præsident Obama har travlt med at få lukket Guantánamofangelejren, med at række hånden ud mod den islamiske verden og bekræfte USA's engagement i fredsprocessen i Mellemøsten.

Vi ser endvidere med tilfredshed på andre lige så vigtige elementer i de dekretter, der blev undertegnet den 22. januar, nemlig lukningen af de hemmelige CIA-fængsler, det fuldstændige forbud mod anvendelse af tortur og grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling og suspenderingen af retssagerne ved militærdømstolene.

EU fastholder en aktiv politisk dialog med USA, hvor vi naturligvis prioriterer fremme af menneskerettighederne i hele verden. Vi er endvidere aktive partnere med USA i kampen mod terrortruslen, men altid i overensstemmelse med vores forpligtelser på menneskerettighedsområdet.

Tilbageholdelsen gennem flere år af fanger uden retssag i Guantánamo har været til fordel for terrorgrupperne, som forsøger at radikalisere og rekruttere nye medlemmer. EU har allerede vist sin modstand mod Guantánamo. Deres Parlament, Europa-Parlamentet, har utrætteligt opfordret til at lukke lejren, fordi kampen mod terrorisme skal føres i overensstemmelse med folkeretten. I denne kamp mod terrorisme er det vigtigt at respektere menneskerettighederne, ikke blot af principielle årsager, men også for at modgå radikaliseringen rundt omkring i verden. Vi mener, at de rettigheder, alle fanger har i henhold til folkeretten, bør respekteres. Undtagen i væbnede konflikter bør individer ikke tilbageholdes vilkårligt, og de bør have ret til en retfærdig rettergang. Vi har rejst disse spørgsmål inden for rammerne af den politiske dialog med USA. Europa-Parlamentet har spillet en stor rolle med hensyn til at øge bevidstheden om dette problem.

Jeg vil gerne tilføje, idet jeg igen gentager det, hr. Vondra sagde tidligere, at de enkelte Guantánamofangers sager bør genoptages af de amerikanske myndigheder. En arbejdsgruppe bestående af forsvarsministeren og ministeren for indenrigssikkerhed samt af højtstående embedsmænd har netop indledt dette arbejde under ledelse af statsadvokaten.

Præsident Obama har varslet, at der vil blive gjort en ny diplomatisk indsats for at finde en løsning på Guantánamoproblemet.

På det seneste møde i Rådet (udenrigsministrene) den 26. januar blev der, som fru Ferrero-Waldner ville have oplyst, afholdt en kort drøftelse om Guantánamo. Flere medlemsstater gav udtryk for, at de ønsker at opstille fælles rammer for en samordnet EU-tilgang, selv om det i første omgang er op til medlemsstaterne i hvert enkelt tilfælde at afgøre, hvilket svar de vil give på anmodninger fra USA.

Vi har i tæt samarbejde med Rådets sekretariat foreslået at undersøge disse spørgsmål nærmere. Vi undersøger problemerne omkring, hvordan tredjelande eventuelt kan modtage tidligere fanger. Selv om de løsladte fanger i princippet burde vende tilbage til deres hjemland, vil nogle af dem, der forventes at blive løsladt efter den fornyede behandling, ikke kunne vende tilbage til deres hjemland af frygt for forfølgelse, tortur eller dårlig behandling.

Ligesom USA ønsker vi at undersøge nøje, hvad EU kan gøre for at hjælpe med at flytte disse mennesker til et mere sikkert sted. Disse særlige tilfælde vil imidlertid rejse følsomme og komplicerede spørgsmål, som vi skal tage højde for på forhånd. Princippet er altid det samme. Vi bør gøre, hvad det kræver at sikre, at menneskerettighederne overholdes til fulde. Under alle omstændigheder vil vi indtage en positiv og konstruktiv holdning over for den nye amerikanske regering. På samme tid skal vi træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at EU's tilgang er i overensstemmelse med vores forpligtelser på menneskerettighedsområdet og vores egen lovgivning.

Denne tilgang vil hverken være enkel eller hurtig. Vi vil blive stillet over for komplicerede spørgsmål, som kræver, at medlemsstaternes indsats koordineres, hvis vi vil nå frem til et sammenhængende europæisk svar. Vi vil gøre alt, hvad vi kan for at bidrage til debatten om, hvilke praktiske forholdsregler der bør træffes på fællesskabsplan.

For øjeblikket har USA ikke fremsat nogen formel anmodning. Som fru Ferrero-Waldner hele tiden siger, er der brug for et positivt samarbejde. Vi bliver nødt til at arbejde sammen med medlemsstaterne om dette.

På det næste møde i Rådet (retlige og indre anliggender) den 26. februar vil vi opfordre medlemsstaterne til at samordne deres tilgang, og vi vil muligvis bruge fortilfældet med den løsning, der blev brugt, da palæstinenserne blev bragt til Europa i forbindelse med begivenhederne i Fødselskirken i Betlehem i 2002.

Kommissionen ønsker naturligvis at hjælpe de medlemsstater, der beslutter sig for at modtage tidligere Guantánamofanger på deres territorium. Men det er selvfølgelig op til medlemsstaterne at tildele en status til de tidligere fanger, som også er borgere i tredjelande, og som potentielt kunne overføres til deres territorium.

De enkelte sager vil blive behandlet individuelt, idet der tages højde for den enkeltes situation, humanitære overvejelser og sikkerhedsspørgsmål. Beslutningen om at modtage og tildele en status falder i sidste ende ind under de enkelte medlemsstaters kompetenceområde. Denne tilgang skal dog i videst muligt omfang være en del af en fælles ramme.

Det var, hvad jeg havde at sige på mine egne vegne og på vegne af fru Ferrero-Waldner. Jeg tænker på, om jeg nu skulle komme med redegørelsen om transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger på det europæiske område. Lad mig bare fortsætte og komme med en redegørelse, der, selv om den er ret kort, vil besvare en stor del af Parlamentets spørgsmål.

Den vedrører CIA's brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger. Kommissionen har lige fra starten af fulgt en linje, der drejer omkring tre akser. For det første skal kampen mod terrorisme føres under fuldstændig overholdelse af de grundlæggende rettigheder. For det andet skal sandheden frem, uanset hvordan den ser ud. For det tredje, og det er for mig det vigtigste, skal sådanne handlinger forhindres i fremtiden.

Kommissionen har igen og igen givet udtryk for, at de fremgangsmåder, der henvises til som ekstraordinære udleveringer og hemmelig tilbageholdelse, udgør en krænkelse af de grundlæggende rettigheder, der knæses i den europæiske menneskerettighedskonvention og i chartret om grundlæggende rettigheder.

Kommissionen har endvidere erklæret, at det er afgørende, at de involverede medlemsstater udfører omfattende, uafhængige og upartiske undersøgelser for at få sandheden frem, uanset hvordan den ser ud. Dette er en positiv forpligtelse, som kan henføres til den europæiske menneskerettighedskonvention. Det skal siges, at flere medlemsstater allerede har indledt sådanne undersøgelser.

For så vidt angår påstandene om hemmelig tilbageholdelse i Polen, har Kommissionen skrevet til de polske myndigheder adskillige gange. Da jeg har fået ansvaret for spørgsmål om retfærdighed, frihed og sikkerhed, skrev jeg selv til de polske myndigheder den 28. maj 2008 for at understrege betydningen af, at der udføres ordentlige undersøgelser.

I forlængelse af denne skrivelse informerede vicestatsadvokaten mig om, at der endelig var blevet indledt en strafferetlig undersøgelse, og at han vil holde mig underrettet om undersøgelsens resultater. Det, mener jeg, er en væsentlig udvikling.

Jeg har endvidere henvendt mig til Rumænien vedrørende dette spørgsmål om hemmelige tilbageholdelser. I juni 2008 sendte den rumænske premierminister mig rapporten fra det rumænske senats undersøgelsesudvalg. Efter en række henvendelser besluttede de rumænske myndigheder sig for at indlede yderligere undersøgelser med henblik på at undersøge oplysningerne i den anden rapport fra hr. Marty, som Europarådet havde udpeget til ordfører.

Kun en sådan tilgang, som lægger vægt på behovet for at udføre ordentlige undersøgelser på nationalt plan, vil gøre det muligt at komme fremad. Unionen og Kommissionen har hverken beføjelser eller ressourcer til at træde i medlemsstaternes sted i denne søgen efter sandheden. Kun medlemsstaternes undersøgelsesinstrumenter og -ressourcer vil være tilstrækkelige til at løse denne opgave.

Det er klart, at Kommissionen håber, og det er et løfte til Dem, at disse undersøgelser bliver gjort færdige og i påkommende tilfælde gør det muligt at afgøre, hvem der havde ansvaret, og i påkommende tilfælde sørge for erstatning til ofrene.

Ud over at anmode medlemsstaterne om at foretage undersøgelser var et af Kommissionens praktiske bidrag efter Parlamentets beslutning af 2. februar 2007 at klarlægge definitionen af "statsluftfartøj", og da jeg var transportkommissær, fremsatte jeg en meddelelse om civil- og forretningsflyvning, som klarlagde sagen.

Parlamentet har endvidere krævet en vurdering af den nationale antiterrorlovgivning. For at få overblik over den aktuelle situation sendte Kommissionen et spørgeskema til medlemsstaterne om effektiviteten af terrorbekæmpelsesforanstaltningerne og om deres forhold til de grundlæggende rettigheder. Kommissionen har fået svar fra de 27 medlemsstater, og inden for de kommende seks måneder vil der blive offentliggjort et dokument, som gør rede for disse svar. For øjeblikket skal der kastes et virkeligt lys over alle disse svar.

Det var, hvad jeg havde at sige. Jeg har brugt en del tid, men det er rigtigt, at mens dette er et område, hvor Unionen har begrænsede beføjelser, har Kommissionen bestræbt sig på at opfordre til at få sandheden frem i lyset og fremme respekten for de grundlæggende rettigheder. Jeg kan kun sige en ting, og når jeg siger det, afgiver jeg et personligt løfte. Jeg vil naturligvis frem for alt fortsat arbejde for, at hele sandheden kommer frem, så vi kan sørge for, at sådanne beklagelige begivenheder ikke bliver gentaget.

Alexandr Vondra, *formand for Rådet*. – (EN) Hr. formand! Jeg forventede to adskilte emner: Guantánamo på den ene side og hemmelig tilbageholdelse og udlevering på den anden side. Som vi alle ved, traf præsident Obama faktisk tre beslutninger i løbet af hans første dage som præsident. Den første har jeg allerede fortalt om, altså Guantánamo, men der blev også truffet to andre vigtige beslutninger.

For det første indstillede han CIA's hemmelige tilbageholdelsesprogram. Han besluttede, at alle fanger, der sidder fængslet i USA, for fremtiden skal registreres i ICRC. Med denne beslutning tog han fat på et spørgsmål, som har bekymret både Rådet og Europa-Parlamentet. Derfor glæder Rådet sig også meget over denne beslutning. Jeg er sikker på, at Parlamentet glæder sig lige så meget over den.

Præsident Obama satte endvidere en stopper for anvendelsen af de såkaldt udvidede afhørings teknikker. Det amerikanske efterforskningspersonale kan ikke længere støtte sig til de juridiske udtalelser om tortur og andre afhørings teknikker, der er blevet udarbejdet siden den 11. september. Det er en vigtig beslutning. EU er for et fuldstændigt forbud mod tortur og grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling.

For så vidt angår den tredje beslutning, har præsident Obama endvidere beordret en fornyet undersøgelse af overførsels- og udleveringspolitikkerne for at sikre, at de er i overensstemmelse med USA's forpligtelser i henhold til folkeretten. For fremtiden må politikkerne ikke – jeg citerer – ”resultere i, at individer overføres til andre nationer med henblik på tortur eller andet med det formål eller med det resultat at underminere eller omgå USA's engagement eller forpligtelser med hensyn til at sikre menneskelig behandling af individer i amerikansk varetægt og under amerikansk kontrol”.

Vi mener, at disse beslutninger, der blev truffet sammen med beslutningen om at lukke Guantánamo, som jeg allerede har nævnt, vil styrke samarbejdet med USA yderligere i kampen mod terrorisme. Jeg mener endvidere, den kan genskabe et bedre forhold i de transatlantiske forbindelser, og at den tilgodeser de følelser, der er blevet givet meget klart udtryk for her i Parlamentet og i en stor del af den offentlige mening i Europa.

Jeg mener, vi som udgangspunkt alle kan være enige om en ting, nemlig at konteksten for dagens forhandling har ændret sig umådeligt. Jeg er endvidere klar over, at CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger har været kilde til stor bekymring blandt mange af Parlamentets medlemmer. De har fulgt dette spørgsmål meget nøje, ikke mindst gennem det midlertidige udvalgs aktiviteter.

Parlamentets holdning kom klart til udtryk i Deres beslutning fra februar 2007. Jeg vil gerne understrege, at Rådet altid har gentaget dets engagement med hensyn til at bekæmpe terrorismen effektivt med alle til rådighed stående lovlige midler, for terrorismen i sig selv er en trussel mod et værdisystem, som er baseret på retsstatsprincipperne.

Rådet har endvidere gentagne gange udtalt, at de hemmelige tilbageholdelsesfaciliteter, hvor fanger tilbageholdes i et lovligt vakuum, ikke er i overensstemmelse med den humanitære folkeret og menneskerettighedslovgivningen. Det er stadig vores mening, og den holder vi fast ved, men den ændrede kontekst med den aktuelle udvikling i USA betyder, at jeg helst vil fokusere på fremtiden. Lad os se fremad i stedet for bagud. Rådet glæder sig meget over den amerikanske præsidents nylige beslutning om dette emne.

Det transatlantiske fællesskab har været et fællesskab med fælles værdier og skal blive ved med at være det, hvis vi skal kunne forsvare vores interesser i den globale verden. Der er ingen tvivl om, at menneskerettighederne og overholdelse af retsstatsprincipperne i forbindelse med kampen mod terrorisme er en del af denne fælles arv.

Hartmut Nassauer, *for PPE-DE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Bør fanger fra Guantánamo accepteres i EU? Det er det spørgsmål, vi skal stille os selv i dag. Svaret vil afhænge af de hensyn, vi vælger at lade os lede af.

Nogle påstår, at fangerne er blevet tortureret. Det er en grund til at acceptere dem af menneskelige hensyn. Det er sandt, at tortur er den mest umenneskelige og nedværdigende fremgangsmåde. Hvis disse mennesker er blevet tortureret, er de berettiget til sympati fra vores side, uanset de individuelle beskyldninger, der rettes mod dem. Men er det det eneste aspekt, vi skal tage hensyn til?

Mange af de mennesker, der er eller var fanger i Guantánamo, rejste til træningslejre for terrorister i Afghanistan efter den 11. september. De var ikke turister, som ønskede at opleve landets skønhed, men potentielle terrorister. Vi har pligt til at beskytte de europæiske borgere mod potentielle terrorister.

Der anvendes desværre tortur over hele verden, og vi fordømmer den konstant. Vi er endnu ikke gået så vidt som til at sige, at enhver, der er blevet tortureret, er berettiget til at blive accepteret i Europa. Det har vi endnu ikke gjort, og det er der en god grund til. Vi har i stedet afvejet dette hensyn mod behovet for sikkerhed i EU. Det skal vi også gøre i dette tilfælde. Vi skal sørge for, at potentielle terrorister ikke slår sig ned i Europa, og derfor vil jeg gerne i forbindelse med vurderingen af dette problem se, at behovet for sikkerhed får førsteprioritet og prioriteres højere end alle andre hensyn.

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Min kollega Claudio Fava vil tale på vegne af vores gruppe om spørgsmålene i forbindelse med CIA's flyvninger og den del af forhandlingen. Jeg vil fokusere på spørgsmålene i forbindelse med lukningen af Guantánamolejren, og jeg skal begynde med at svare Hartmut Nassauer.

Det er rigtigt, at kravene til de europæiske befolkningers sikkerhed udgør en standard, som vi skal afveje vores tiltag imod. Jeg vil dog gerne starte med følgende spørgsmål: Hvad skader vores sikkerhed mest? Frygten for at acceptere Guantánamofanger her, fordi de opfattes som en sikkerhedsrisiko efter deres løsladelse? Eller er det snarere det forhold, at denne lejr, som er i modstrid med folkeretten og krænker menneskerettighederne, er den grundlæggende årsag til en bølge af overvældende vrede, som millioner af mennesker over hele verden føler? Det skyldes, at den såkaldte vestlige verden, som ganske vist blev provokeret på hidtil uset vis med hændelserne den 11. september, i en vis grad var ude af stand til at kontrollere det, der skete, og derfor måtte acceptere, at en amerikansk præsident så stort på de grundlæggende menneskerettigheder, fordi han mente, at dette var en passende reaktion på denne provokation.

Jeg mener, at dette har ydet et større bidrag til den stigende usikkerhed i verden, end hvis vi skulle sige nu, hvor en anden præsident ønsker at føre landet tilbage til dets tidligere storhed ved at gøre USA til et symbol på overholdelsen af de grundlæggende rettigheder i hele verden, hvis vi europæere skulle sige nu, at vi ikke vil have noget som helst at gøre med det, at de selv må finde ud af, hvad de vil gøre ved det.

Vi ville udsende det budskab, at en sammenslutning af stater som EU, der selv mener, at den er et retssamfund, hvilket den bestemt også er, vil fralægge sig sit ansvar med dette argument på et tidspunkt, hvor en ulovlig situation bringes til ophør. Vi kan ikke forvente, at vores borgere vil acceptere, at dette er en sikkerhedsrisiko. Det er det forkerte budskab. Det er katastrofalt, for vi opfører os værre end dem, der ligesom Barack Obama tager ud og på trods af den store risiko, de selv løber, på trods af modstanden blandt militæret, på trods af modstanden i USA, for derovre siger folk også "lad dem blive i Guantánamo, send dem ikke herover, for her udgør de en endnu større risiko", dem, der siger, at på trods af denne modstand er der en symbolsk magt deri, at en ny præsident vender tilbage til overholdelsen af menneskerettighederne og de grundlæggende rettigheder, herunder rettighederne for dem, der ikke selv på nogen måde har overholdt menneskerettighederne og de grundlæggende rettigheder. Det ville være forkert ikke at hjælpe ham i denne situation, og det ville være i modstrid med i hvert fald min gruppes opfattelse af EU's opgave, som er at sikre, at det retssamfund, vi har skabt internt, eksporteres som et aspekt af den internationale politik.

Det kan vi kun gøre, når vi på troværdig vis inden for vores egne grænser er med til at sikre, at det enkelte individs grundlæggende rettigheder er en prioritet. Guantánamo er et skammens sted. Det er et torturens sted. Derfor er det et symbol på, at den vestlige sammenslutning af stater ikke kan hævde at føre den politik, den er fortalende for, og som er, at det vigtigste af alt er, at den menneskelige værdighed er ukrænkelig. Dette er den første artikel i vores charter om grundlæggende rettigheder. Chartret nævner ikke, at denne ukrænkelighed kan indskrænkes. Vores følelse af overlegenhed over terroristernes filosofi har noget at gøre med, at vi siger, at vi endda vil give de grundlæggende rettigheder til de mennesker, der vil nægte andre disse rettigheder gennem deres handlinger.

Af den grund mener jeg, vi kan yde et større bidrag til verdenssikkerheden ved at lukke Guantánamo, ved at støtte Barack Obama og ved at spille en aktiv rolle, hvis den amerikanske regering anmoder os om det, og hvis vi kan arbejde sammen med regeringen om at indføre en proces for accepten af disse mennesker, end hvis vi prædiker om et falsk sikkerhedskoncept, som kun kan gennemføres, hvis politiet og efterretningstjenesterne gør deres arbejde. Det er ikke sådan, at folk, når de kommer ud af Guantánamo, kan flytte frit og ubemærket rundt her. Sikkerhedsaspektet er vigtigt, men de grundlæggende rettigheder skal prioriteres højere i denne sag.

(Bifald)

FORSÆDE: Marek SIWIEC*Næstformand*

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Da senator Obama blev til præsident Obama, udstødte vi alle et lettelsens suk. Ondskabet, det ændrede regime, kampen mod terror - de europæiske borgere længes efter at lade disse eufemismer overgå til historien sammen med de mennesker, der opfandt dem.

At bryde med fortiden og vende tilbage til retsstatsprincipperne kræver imidlertid mod og mandshjerte, så jeg vil gerne takke den nye præsident. Han gjorde ret i at fordømme simuleret drukning som tortur, ret i at suspendere de militære retssager i Guantánamo Bay og ret i at vise sin beslutsomhed med hensyn til at lukke lejren fuldstændig inden for et år. Jeg glæder mig over, at rådsformanden i dag har forsikret os om, at USA nu har nægtet at anerkende alle de tarvelige fremgangsmåder, der har plettet landets regering i de senere år, herunder tortur i tredjelande og ekstraordinære udleveringer, for at bringe ulovligheden til ophør.

Europa må imidlertid ikke træde tilbage, trække på skuldrene og sige, at amerikanerne selv må ordne disse ting. Vi mangler den åbne debat og den kollektive holdningsændring, som det amerikanske demokrati baner vejen for. Ikke desto mindre var vores Unions medlemsstater alt for ofte medskyldige i de ting, Bushregeringen foretog sig. Hvis den 43. præsident lærte os noget, er det, at i forvaltningen af international retfærdighed ender "klar det selv"-mentaliteten i en blindgyde af fiasko.

Så Guantánamoudfordringen, problemet med de 245 mistænkte, der flyder rundt uden for retssystemet, er ikke kun et amerikansk anliggende. Det er en gåde, som vi skal løse sammen. USA skal retsforfølge de mistænkte, når der foreligger fornuftige beviser og i henhold til retsstatsprincipperne. Amerika skal løslade de mistænkte, der ikke foreligger tilstrækkelige beviser imod og forsvare dem, hvis de risikerer at blive udsat for tortur i hjemlandet.

Men hvad med dem, der løslades, som ikke udgør nogen trussel, men som ikke ønsker at blive i et land, der fængslede dem uberettiget? Bør Europa ikke, hvis det bliver bedt om det, tilbyde disse få borgere de rettigheder og frihedsrettigheder, som ingen andre lande vil tilbyde dem? Vi kan ikke for evigt balancere mellem Rådets påstand om, at det er op til de enkelte medlemsstater at træffe en beslutning, og Rådets erklærede ønske om en koordineret europæisk holdning. Europa skal tale med en stemme og spille sin rolle med hensyn til at få afsluttet denne retfærdighedskrænkelser. Mange af os har tidligere kritiseret Amerika for landets manglende evne til at arbejde sammen med andre. Det gjorde vi ret i, men nu har man måske brug for vores hjælp, og det ville være forkert at sige nej.

Konrad Szymański, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Den konservative standardfortolkning af folkeretten kræver, at Guantánamo lukkes øjeblikkeligt og betingelsesløst. Efter den 11. september er intet imidlertid standard længere. Derfor står selv præsident Obama, der er så ivrig efter at ændre på tingene, over for et alvorligt problem med hensyn til, hvad han skal stille op med de mennesker, der for øjeblikket sidder i Guantánamo. Det er ikke almindelige fanger. Hver niende af dem, der er blevet løsladt fra Guantánamo, har øjeblikkeligt genoptaget terroraktiviteterne. Jeg skal derfor mane til forsigtighed, når vi rådgiver USA og EU's medlemsstater.

I denne sag er der tre ting, der er helt sikre. Vi er helt sikkert forpligtet til at fjerne vores borgere og indbyggere fra lejren. Vi er endvidere nødt til at isolere de individer, der udgør en alvorlig trussel. Derudover skal vi revidere Genèvekonventionen med henblik på at finde et egnet svar på problemet med statsløse terrororganisationer. Desværre behandles ingen af disse spørgsmål på behørig vis i beslutningsforslaget.

Kathalijne Maria Buitenweg, for Verts/ALE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Min gruppe glæder sig over hr. Vondras bemærkninger om Guantánamo Bay. Det viser sig, at EU i princippet leder efter et fælles svar, og at det tjekkiske formandskab vil hjælpe os med at finde det. Nøjagtig hvor fangerne vil blive flyttet til er fortsat et spørgsmål om nationale aftaler, men det rapporteres, at Europa i princippet vil reagere positivt på den amerikanske anmodning. Det vil glæde Parlamentet, for vi opfordrede tilbage i 2006 EU-medlemsstaterne til at insistere proaktivt på genbosættelsen af tidligere fanger, herunder i EU.

Mit spørgsmål til Rådet er følgende: Er De klar til at gøre dette proaktivt? Ville De nu spørge USA om, hvem disse fanger er? Vil De spørge om deres baggrund og om, hvad der vil ske med dem, så vi kan træffe de nødvendige forholdsregler? Jeg glæder mig dog over denne positive holdning, som forhåbentlig vil bringe de krænkelser af menneskerettighederne til ophør, som disse mennesker har været udsat for.

Dette er naturligvis skønt for Guantánamo Bay, som er et symbol, men vi må ikke glemme, at der også findes andre fængsler, som vi bør udtale os om. Jeg tænker f.eks. på Bagram i nærheden af Kabul, hvor mellem 600

og 700 mennesker tilbageholdes. Jeg anmoder Rådet og Kommissionen om at sørge for, at også disse fængsler bliver lukket.

Selv om jeg glædede mig over bemærkningerne om Guantánamo Bay, er jeg lidt skræmt over CIA. Jeg sætter pris på, at Rådet frem for alt vil se fremad og ikke bagud. Det forstår jeg så udmærket, for når man ser bagud, ser man et enormt rod. Det ville være for naivt at sige, at eftersom USA nu har en ny præsident, kan vi igen anvende de samme standarder for alle, og så glemme at se ind i os selv og ignorere den støtte, vi har ydet en regering, som man nu kan sige har handlet ukorrekt.

Gabriele Zimmer, for GUE/NGL-Gruppen. – (EN) Mennesker er over en årrække i strid med alle de relevante grundlæggende retsprincipper og internationale aftaler blevet tilbageholdt og torteret samt nægtet en retfærdig rettergang. Deres grundlæggende menneskerettigheder er blevet tilsidesat. Den selvsamme magt, der søger at fremme menneskerettigheder, demokrati og frihed i verden, har i dette tilfælde selv krænket grundlæggende rettigheder og skabt sit eget lovløse område til sin krig mod terror. Det er uacceptabelt!

Det var af afgørende betydning, at Europa-Parlamentet konstant gentog sin opfordring til at lukke Guantánamo over en lang periode. Nu, hvor en ny regering har sagt, at den vil ændre sin politik, begynder vi europæere imidlertid at så tvivl om det, vi selv har opfordret til. Vi forholder os tøvende og er i færd med at indlede en pinlig periode med studehandler. Det er efter min mening en kynisk tilgang.

Hvad er der blevet af vores opfordring til at sikre menneskerettighedernes universalitet og udelelighed? Vi kan ikke sige ét og gøre noget andet. Det kan ikke være rigtigt, at vi på sin vis ønsker at retfærdiggøre og acceptere denne skammens lejr. Vi kan ikke kun opfatte fremme af menneskerettigheder som et vigtigt princip, når vi kræver det af andre, men ikke gøre noget for at fremme det selv.

Jeg opfordrer medlemsstaterne til at give klart udtryk for deres holdning, men jeg siger også på vegne af min gruppe, at lukningen af Guantánamo-fangelejren kun er et første skridt. Den amerikanske militærbase i Guantánamo skal også fjernes.

Nils Lundgren, for IND/DEM-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Vi er nok alle meget lettede over det, der er sket i USA. Situationen ligner den i begyndelsen af 1950'erne, hvor det amerikanske folk og det amerikanske system viste sin evne til at slippe af med McCarthyismen. USA udviser nu samme evne ved at vælge en ny præsident, der på sin første dag erklærede, at Guantánamo skulle lukkes. Det er vi taknemmelige for.

Problemet her var selvfølgelig tilbageholdelsen af personer, der var mistænkt for terrorisme og andre forbrydelser. Disse personer skal retsforfølges og enten frikendes eller dømmes, løslades eller straffes. De, der frikendes, skal behandles som uskyldige. Hvis vi stadig mistænker dem, er det sikkerhedstjenestens opgave at følge op på dette på et senere tidspunkt. Jeg forstår ikke, hvorfor de personer, der ikke har kunnet dømmes, ikke kan blive i USA, men europæiske lande skal naturligvis være klar til at modtage dem ...

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Hr. formand! Enhver, der manipulerer retsstatsprincipperne, anvender samme metoder som de personer, som retsstatsprincipperne har til formål at bekæmpe. Lukningen af Guantánamo Bay-fængslet, hvor de indsatte ikke har ret til et forsvar, som vi kender det i den vestlige verden, er et skridt i den rigtige retning. Der er ingen grund til at gå nærmere ind på dette, da det er blevet fremhævet af mange før mig. Den kendsgerning, at George Bush, gennem sin hårde politik har været i stand til at beskytte det amerikanske folk mod et nyt terrorangreb som terrorangrebet den 11. september, ændrer ikke meget.

Et demokrati skal respektere retsstatsprincippet til alle tider og over alt, men som demokrati bør vi også overveje muligheder for at beskytte os selv mod religiøse ekstremister, der ønsker at ødelægge vores åbne samfund. Dette er et aspekt, som jeg ikke finder i de udkast, vi er blevet forelagt.

Endelig bør vi ikke udelukkende fokusere på Guantánamo. Selve Cuba, hvor den amerikanske Guantánamo-enklave ligger, er ét stort fængsel, hvor tusindvis af uskyldige politiske fanger er berøvet enhver mulighed for en retfærdig eller hurtig rettergang. Det samme gælder for vores store handelspartner Kina, som vi igen og igen ser igennem fingre med, når det gælder menneskerettigheder.

Nils Lundgren (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot spørge, hvorfor Martin Schulz fik lov til at overskride sin taletid voldsomt, hvilket ikke var tilfældet for os andre? Hvordan kan det være?

Formanden. – Formanden for Europa-Parlamentet, Hans-Gert Pöttering, havde forsædet, da Martin Schulz tog ordet, og det er således et spørgsmål til Pöttering. Jeg kan ikke se, hvad det har med mit forsæde at gøre. Medlemmet bedes stille spørgsmålet igen, når Pöttering har forsædet.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Hvad skal vi stille op med de tidligere indsatte fra Guantánamo Bay? Hvordan rammer vi den rette balance mellem hensynet til EU-borgernes sikkerhed og forsøget på at finde et opholdssted til de tidligere indsatte?

Lad mig først understrege, at jeg ikke vil gå ind i debatten om indsatte, der vurderes som farlige, men uegnede til rettergang i USA, selv om der stadig findes en sådan større gruppe. Selv de fanger, der er blevet frikendt og anses for ikke at udgøre en risiko, udgør imidlertid efter min mening stadig en risiko.

Der er grund til frygt, da 61 tidligere indsatte, som blev frikendt for alle anklager og efterfølgende løsladt, ifølge Pentagon nu er involveret i terroraktiviteter. En af disse er den næstkommanderende for al-Qaeda i Yemen, og en anden har sprængt sig selv i luften.

I går erklærede præsident Obama på offentligt tv, at han ikke kan være sikker på, om indsatte, der er blevet frikendt og løsladt, ikke udgør en sikkerhedsrisiko. Er det rimeligt at anmode EU om at påtage sig denne risiko? Jeg mener under alle omstændigheder, at vi skal have ret til at beslutte, hvorvidt vi vil påtage os denne risiko eller ej.

Medlemsstaterne har vist forskellige grader af vilje til at modtage tidligere indsatte. Jeg skal understrege, at beslutningen om at modtage indsatte suverænt skal ligge hos medlemsstaten. EU kan ikke påtvinge en medlemsstat at modtage en indsat, men beslutningen kan heller ikke træffes isoleret. I lyset af den frie bevægelighed i Europa, og især i det grænseløse Schengen-område, har medlemsstaternes beslutning om at give tidligere Guantánamo Bay-indsatte ophold i deres land sikkerhedsmæssige konsekvenser ikke kun for den pågældende medlemsstat, men også for nabolandene. Derfor kræver jeg og min gruppe, at sådanne beslutninger træffes i samråd med andre EU-medlemsstater.

Claudio Fava (PSE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Lukningen af Guantánamo giver os mulighed for at rette op på en situation, der har krænket folkeretten og frem for alt ikke har været til gavn for krigen mod terror.

I dag er det imidlertid ikke nok at give udtryk for støtte til præsident Obamas beslutning. Nu er det tid til at tage et ansvar, og det ansvar involverer også Europa og medlemsstaterne. Guantánamo er til dels en konsekvens af Europas tavshed og mange europæiske regerings samarbejde i udleveringssystemet. I de senere år har vores regeringer på den ene side givet udtryk for, at Guantánamo skulle lukkes, og på den anden side sendt politi til lejren for at afhøre fangerne. Der er tale om et ansvar, som blev benægtet, da Parlamentet undersøgte sagen, men som er blevet erkendt og bekræftet gennem de seneste to år.

Februar 2008: Den britiske regering undskylder for CIA-flyvningerne; visse fly havde anvendt britiske baser, sagde udenrigsminister Miliband, og modsagde dermed Tony Blairs udtalelser fra tre år tidligere om, at intet ulovligt havde fundet sted på britisk jord. December 2008: Den spanske regering under Aznar vidste, at mange CIA-flyvninger havde anvendt spansk luftrum og spanske lufthavne. Dette kom frem i et hemmeligt dokument, der blev offentliggjort af *El País*, og som viste sig at være sandt. Den daværende udenrigsminister, Josep Piqué, som havde indrømmet anvendelsen af spanske lufthavne, sagde, at han ikke vidste, hvad der efterfølgende skete i Guantánamo. Han troede måske, at det var en forlystelsespark. I oktober 2008 indrømmede den portugisiske udenrigsminister Amado, at den forhenværende centrumhøjre-regering under Barroso bevidst havde stillet portugisiske lufthavne og portugisisk luftrum til rådighed for ulovlige CIA-flyvninger. Amado sagde følgende: "Jeg valgte ikke at nævne det for ikke at forstyrre roen i de europæiske institutioner". Nu er vores spørgsmål: Hvad med borgernes ret til information? Eller skal vi tro på, at ikke engang Barroso vidste, hvilken civil og retlig uhyrlighed Guantánamo var og stadig er?

Min holdning kan sammenfattes som følger: I de seneste år har vi udvist rigelige mængder god vilje og hykleri, ikke mindst for så vidt angår det, som Rådet har ladet usagt i den periode. For to år siden rettede Parlamentet 46 henstillinger til Rådet. Det var vores forventning, at Rådet ville behandle i det mindste nogle af disse henstillinger med behørig opmærksomhed og med tiden have besvaret i det mindste nogle af henstillingerne. Vi mener derfor, at bistand til lukning af Guantánamo og påtagelse af vores fælles ansvar som EU og de 27 medlemsstater, Unionen består af, ville være et – om end lille – bidrag til at råde bod på vores kollektive tavshed.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Hr. formand! Hovedansvaret for lukningen af Guantánamo Bay og genbosættelsen af fanger ligger uden tvivl hos den amerikanske regering. Europa er imidlertid nødt til at erkende, at USA ikke kan klare denne opgave alene. Vi har givet udtryk for stor velvilje over for præsident Obama og for vores engagement i transatlantiske forbindelser. Det bør indebære et tilbud om praktisk bistand.

Der er også andre årsager til, at EU-medlemsstaterne bør samarbejde i forbindelse med lukningen af fængslet. For det første er der det humanitære synspunkt, som jeg næppe behøver at uddybe, og som vedrører behovet for at redde disse mænd fra det helvede, som mange af dem har været gennem i syv år. For det andet er der Europas troværdighed: Vi har opfordret USA til at lukke Guantánamo, og nu er vi nødt til at hjælpe med at gøre dette. For det tredje er der vores egen interesse i at gøre en ende på et kraftigt symbol, der fungerer som påskud for rekruttering af terrorister og radikalisering, og endelig det moralske ansvar, som Claudio Fava nævnte.

Jeg tror dog, at vi kommer til at behandle spørgsmålet om udlevering og de europæiske regerings samarbejde i den forbindelse i et andet forslag til beslutning om ca. to uger. Jeg bifalder derfor i høj grad den fælles beslutning, som vi er nået til enighed om grupperne imellem og på tværs af det politiske spektrum, og jeg håber virkelig, at vi får et overbevisende afstemningsresultat i morgen. Hvis ALDE-Gruppen følger mit råd, vil vi hverken indgive eller støtte ændringsforslag til denne beslutning.

Jeg ønsker blot at fremhæve nogle få aspekter. For det første beskyldningerne om, at 61 frigivne fanger skulle være involveret i terrorisme: Vi har hørt fra advokater, der har kendskab til disse elementer, at beskyldningerne i bund og grund er uberettigede. Vi har kendskab til to personer, der er blevet involveret i terrorisme. De andre omfatter de otte personer i Albanien, der gav interviews til medierne, og de såkaldte "Tipton Three", som var britiske statsborgere, der lavede en film, som kritiserede Guantánamo. Det kan ikke kaldes en "tilbagevenden til terrorisme".

Endelig sikkerhedsspørgsmålene. Vi skal drøfte dem, men troværdige løsninger er på vej, og vi kan inddrage advokaterne heri.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Hr. formand! Valget af Barack Obama som USA's præsident og hans undertegnelse af dokumentet om den kommende lukning af Guantánamo-fangelejren affødte en uhensigtsmæssig begejstring i Parlamentet. Medlemmer af det nu opløste Midlertidige Udvalg om CIA's Påståede Brug af Europæiske Lande ved Transport og Ulovlig Tilbageholdelse af Fanger tog ordet. Jeg skal minde Parlamentet om, at førnævnte udvalg ikke formåede at nå frem til en konklusion, selv om det havde travlt med at udtrykke sin forargelse og fordømme de såkaldte ekstraordinære udleveringer.

Vi ved allerede, at den nye præsident er bevidst om problemets alvor. Han har ændret holdning siden valgkampagnen, og kort efter at have aflagt ed udstedte han en forordning, der udvidede den periode, hvor de nuværende metoder til behandling af terrorister kan anvendes.

Vi er klar over, at det for mange EU-medlemsstater, herunder Polen, er umuligt at modtage anholdte terrorister. EU-medlemsstaterne og Parlamentet bør ikke desto mindre i stedet for at kritisere og svække kampen mod terror samarbejde med USA og påtage sig en del af ansvaret for at bekæmpe dette fænomen. Jeg skal igen minde Parlamentet om, at terrorisme er en global trussel, der også påvirker EU-borgerne.

Cem Özdemir (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Guantánamo-fangelejren er blevet et symbol på den manglende respekt for menneskerettighederne og retsstatsprincippet. Den nye amerikanske præsident Barack Obama har udsendt et både kraftfuldt og vigtigt budskab ved at beordre lukning af militærdomstolene i Guantánamo og love lukning af lejren inden for et år.

Det er imidlertid ikke kun USA, der har mistet troværdighed som følge af landets foragt for menneskerettigheder i forbindelse med krigen mod terror. Vores europæiske regeringer kan ikke frasige sig ansvaret, hvilket Parlamentets Midlertidige Udvalg om CIA's Påståede Brug af Europæiske Lande ved Transport og Ulovlig Tilbageholdelse af Fanger fastslog i sin betænkning fra februar 2007. Dette udstillede dobbeltmoralen i mange EU-medlemsstater, der med rette kræver, at kandidatlande skal respektere menneskerettighederne, men som selv krænker menneskerettighederne i EU.

EU skal også spille en aktiv rolle i processen med at finde en fælles løsning for alle de fanger, der ikke længere er under mistanke, og som ikke kan vende tilbage til deres hjemland. Dette gælder specifikt for Tyskland, der kan og bør hjælpe med at gøre det muligt at modtage flygtninge. Vi må ikke gentage den fejl, vi begik i forbindelse med den tyske tyrker fra Bremen, Murat Kurnaz, som fejlagtigt tilbragte fire år i Guantánamo Bay.

Den nye start i Washington er en mulighed for at sende et tydeligt signal om, at menneskerettighederne ikke må udvandes i krigen mod terror.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). – (ES) Hr. formand! Jeg håber og ønsker, at præsident Obamas erklæring om lukning af Guantánamo-fangelejren varsler en ændring i den amerikanske udenrigspolitik.

Jeg håber, at dette betyder enden på en politik, der gengældte terror med terror og kriminalitet med kriminalitet, og som i sidste ende lod hånt om folkeretten.

Jeg håber og ønsker, at dette er tilfældet. Problemet for EU er, at mange europæiske stater har støttet Bushs tidligere politik med at gengælde kriminalitet med kriminalitet og tortur med tortur. Og de har været allierede i denne politik. Dette er årsagen til, at undersøgelsesudvalget om CIA-flyvninger ikke kunne færdiggøre sit arbejde. Europæiske regeringer skjulte deres skændige handlinger, nemlig de skændige handlinger, der var affødt af Bushs udenrigspolitik. Derfor må vi insistere på, at de holdes ansvarlige. Det amerikanske folk har holdt Bush ansvarlig gennem deres stemmer.

Jeg håber også, at præsident Obama udviser mod og sikrer, at personer, der har udøvet tortur, og personer, der har tilbageholdt folk ulovligt, bringes for retten. For Guantánamo-fangerne er der nemlig kun én løsning i forhold til loven. Hvis der er beviser mod dem, skal de bringes for retten. Hvis der ikke er beviser mod dem, skal de løslades. Og amerikanske embedsmænd skal stilles til ansvar for de personer, der er blevet ulovligt tilbageholdt.

Det er det, der sker i mit land, og det er det, der sker i et hvilket som helst demokrati, der er baseret på grundlæggende demokratiske rettigheder.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand! Det er efter min mening ikke vores opgave at fungere som udløb for den tilfældige politik, som USA desværre bevidst har ført på dette område. Denne politik er i strid med vores fælles vestlige principper og føres på et kynisk udvalgt område, der er et levn fra kolonitiden. Der gælder ingen retsregler der: hverken cubanske retsregler, der, som Koenraad Dillen så rigtigt sagde, ikke giver individet beskyttelse, amerikanske retsregler eller vores fælles arv i form af folkeretten.

Juridisk set er sagen efter min mening klar. Hvis der er strafferetlige anklagepunkter i henhold til almen ret mod nogle af fangerne, skal de dømmes efter en retfærdig rettergang. Hvis de f.eks. mistænkes for at have planlagt angrebene den 11. september, skulle de for syv år siden være blevet oplyst om anklagepunkterne, have haft adgang til advokatbistand og være blevet bragt for retten i USA. Der er ikke mangel på domstole i USA.

Hvis andre anses for krigsfanger efter de allieredes indgreb i Afghanistan, skal de tilbageholdes på de vilkår, der gælder i henhold til lovgivningen om krig, indtil fjendtlighederne officielt ophører.

Hvis der er fanger, som ikke henhører under nogen af disse to kategorier, skal de løslades og sendes hjem.

Jeg har fået at vide, at nogle af disse fanger potentielt er farlige, men hvis jeg personligt var blevet tilbageholdt i syv år i fuldstændig isolation, kan det godt være, at jeg ikke var potentielt farlig i begyndelsen, men jeg ville helt sikkert være blevet det til sidst. Det er efter min overbevisning tilfældet for de fleste personer på stedet.

Hvis nogle af fangerne ikke ønsker at vende hjem, kan de anmode deres fangevogtere om politisk asyl. Det var, hvad jeg ønskede at sige, og jeg vil gerne takke Barrot for hans undersøgelsesarbejde. Tiden vil vise, at dette har været den bedste analyse af disse ulovlige overførsler af fanger.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Hr. formand, hr. rådsformand, Jacques Barrot, mine damer og herrer! Parlamentet har adskillige gange opfordret til lukning af Guantánamo Bay-fængslet. Kommissionen og Rådet støttede os. Nu, hvor beslutningen er truffet, må der ikke herske tvivl om vores holdning. Vi lykønsker præsident Obama med hans beslutning. En beslutning, som han byggede på behovet for på ny at engagere USA med den moralske autoritet, som landet tidligere har haft internationalt.

Der skal ikke herske tvivl om, at Bush-regeringens beslutning om at åbne Guantánamo Bay-fængslet og vedtagelsen af programmet for "ekstraordinære udleveringer" var et slag mod denne moralske autoritet. Målet helliger ikke midlet. Det er uacceptabelt at krænke folkeretten, anvende tortur, åbne hemmelige fængsler eller få fanger til at forsvinde. I stater, hvor retsstatsprincippet finder anvendelse, bringes fanger for retten, og de har ret til at forsvare sig selv. Bush-regeringen tog fejl, da den begik disse handlinger, ligesom dens allierede – gennem tavst samtykke eller pinlig tavshed – også tog fejl.

Hvis USA beder EU om hjælp, må vi – som Barrot sagde – ikke nægte dette, forudsat at vi ikke tilsidesætter vores borgeres sikkerhed, uden dog at anvende denne som et påskud for manglende samarbejde. Vi har også brug for USA's samarbejde til at kaste lys over de ulovlige handlinger, der er foregået i Europa, med henblik på at undersøge, hvem de ansvarlige var, og sikre, at samme forbrydelser ikke begås i fremtiden. Vi må også spørge medlemsstaterne og de europæiske institutioner, hvad de har gjort for at gennemføre de henstillinger,

som Parlamentet vedtog i februar 2007, og hvilken forklaring de eventuelt har givet for ikke at have gjort dette.

Claudio Fava henviste til formand Barroso. Jeg mener også, at vi skylder ham tak, da Kommissionen – i modsætning til Rådet, der modarbejdede, løj over for og skjulte oplysninger for Parlamentet – har opført sig loyalt og samarbejdet fuldt ud i forbindelse med vores undersøgelser.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) Hr. formand! Præsident Obama har holdt sit ord. En af hans første politiske handlinger var lukningen af Guantánamo-fængslet, som vi naturligvis glæder os over. Det drejer sig dog nærmere om en hensigtserklæring om lukning af Guantánamo, da den nye amerikanske regering står over for den vanskelige opgave med at finde en løsning for de indsatte, der stadig befinder sig i fængslet.

For det første skal deres status fastlægges, og det skal fastslås, om de alle kan løslades uden risiko. De har været tilbageholdt ulovligt af Bush-regeringen, hvilket er i klar strid med folkeretten. Det er derfor først og fremmest et amerikansk problem, der skal løses af den amerikanske regering. Det ligger endnu ikke fast, om USA vil bede de europæiske lande og EU om hjælp, og det ville være ren spekulation at foregribe begivenhedernes gang.

Jeg er endvidere uenig med de medlemmer, der mener, at vi allerede nu skal afgive løfter på basis af den antagelse, at EU er moralsk forpligtet hertil, da nogle lande kan have været involveret i transport af fanger til Guantánamo. Der er udelukkende tale om antagelser. Vi har aldrig kunnet bevise, at der var nogen sandhed i dette, og vi ved heller ikke, hvilke lande der skulle have været involveret i sådanne transporter, så det ville efter min mening være noget vagt at basere vores argument for at modtage fanger på dette, og jeg er glad for, at det ikke er sket i beslutningen.

Vi skal naturligvis ikke udelukke muligheden for, at USA stadig fremsætter en sådan anmodning, og jeg deler min gruppeformands holdning til dette. Hvis denne anmodning fremsættes, vil vi helt sikkert skulle reagere positivt af hensyn til folkeretten, men også af hensyn til behovet for, at EU handler på en humanitær måde i en situation som denne.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Hr. formand! Guantánamo er et problem, der ikke er skabt af EU. Det er et problem, der ganske vist ikke ville findes, hvis EU – ligesom det har fordømt det så mange gange – reelt havde afvist det frem for passivt og til tider aktivt at bidrage til eksistensen af dette sorte hul i folkeretten. Det er imidlertid indlysende, at vi ikke selv har skabt det. Vi har dog uden tvivl pligt til at indgå i et samarbejde for at få sat en stopper for situationen. Det er en klar forpligtelse, som vi skal leve op til.

Der er ingen tvivl om, at hvert enkelt tilfælde skal behandles individuelt. Fangerne i Guantánamo kan ikke behandles, som var de en uspecificeret del af en flok. De er mennesker med rettigheder, men også deres egen personlige historie. Nogle af dem er kriminelle, der skal dømmes som sådan, andre er uskyldige, og andre igen er uden tvivl potentielt farlige.

I tråd med sine værdier og principper samt sin storsindethed kan EU inddrages ved at udarbejde et fælles svar, som vil hjælpe med at løse problemet under overholdelse af EU's egne bestemmelser.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Ifølge oplysninger fra CIA og ngo'er passerede 728 fanger det portugisiske luftrum mellem 2002 og 2006 på deres vej til Guantánamo. Hvad er disse tal for Spanien, Italien og andre medlemsstater?

EU, som ikke har taget kampen op mod overtrædelser af folkeretten i forbindelse med krigen mod terror, forsøger nu at følge trop med Obamas engagement.

Det forklarer, hvorfor vi stadig hører spage opfordringer fra medlemmer, der tilskynder medlemsstaterne til at modtage uskyldige fanger, som ikke kan vende hjem til deres eget land af frygt for tortur. Dette sker ikke på grundlag af solidaritet, velgørenhed eller gavmildhed, men blot for at overholde vores internationale forpligtelser.

Når der ses bort fra Barack Obamas budskab, vil Europa da være i stand til ikke blot at undersøge, målrette og påtage sig sit ansvar, men også standse sit ulovlige samarbejde i forbindelse med ekstraordinære udleveringer? Vil Europa kunne reformere styringen af sine egne efterretningstjenester? Vil EU kunne rehabilitere ofrene via juridiske processer og kompensation?

Jeg bifalder Jacques Barrots hensigtserklæring herom. Jeg må dog sige, at selv om vi finder ud af mere og mere om, hvad den tidligere portugisiske premierminister skjulte mellem 2002 og 2004, er resultaterne af

hans initiativer som formand for Kommissionen for at få EU ud af denne gråzone af ulovlighed stadig fuldstændigt ukendte for os.

(Formanden fratog taleren ordet)

Jas Gawronski (PPE-DE). – *(IT)* Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er glad for, at det nu anses for passende, at europæiske lande modtager fanger fra Guantánamo, hvilket var en idé, der underligt nok var udeladt fra min gruppes oprindelige beslutning. Jeg er helt enig med Martin Schulz og Graham Watson.

Første punkt i beslutningen vedrører de vigtige ændringer i USA's politik for humanitær ret. Jeg ser visse ændringer – i hvert fald i tonen – men også betydelig kontinuitet med den "forhadte" Bushs politik, i lyset af at præsident Obama ikke har afbrudt programmet med ekstraordinære udleveringer og CIA-fængsler i udlandet. Jeg siger dette til det tjekkiske formandskab, der lader til at have en anden opfattelse. Jeg ønsker ikke, at Obama-tilhængere bliver skuffede på et tidligt tidspunkt.

Den USA-fjendtlige propaganda, der allerede eksisterede i CIA-udvalget for to år siden, er vendt tilbage i den mundtlige forespørgsel om CIA-flyvninger i Europa. Jeg skal blot give jer et enkelt eksempel: I et punkt afsløres det, at der findes en hemmelig CIA-organisation i Polen. Den kendsgerning, at der er en CIA-organisation i et land som Polen, bør ikke komme som et chok – det ville være underligt, hvis der ikke var en sådan organisation – men jeg mener, at spørgerne er irriterede over, at organisationen er hemmelig. De vil altid foretrække, at efterretningstjenester handler uden hemmeligheder og åbent, og at CIA-flyene forsynes med påtegningen "CIA", som var de *British Airways*– eller *Air France*-fly. Jeg er bange for, at de bliver skuffede. Ikke engang Obama ville gå så langt.

Stavros Lambrinidis (PSE). – *(EL)* Hr. formand! Det umenneskelige Guantánamo-fængsel skulle aldrig have været åbnet. Det ser i det mindste ud til, at det bliver lukket nu, men eventuelle lykønskninger over for præsident Obama skal selvfølgelig begrænses, hvis rapporterne i den amerikanske presse om opretholdelse af den unacceptable praksis med hemmelige bortførelser, afhøringer og tilbageholdelser i tredjelande er sande. For så vidt angår dette aspekt, har Europa naturligvis desværre også et ansvar i krigen mod terror. En meget alvorlig grund til bekymring er, at det eneste nationale parlament, der har opfordret Europa-Parlamentet til at forelægge CIA-udvalgets konklusioner og henstillinger, er den amerikanske Kongres. Ikke en eneste europæisk regering eller et eneste nationalt parlament har indbudt os. Lad os håbe, at de gør det nu, således at denne form for ulovlig praksis aldrig gentages.

Marco Cappato (ALDE). – *(IT)* Hr. formand, mine damer og herrer! USA skabte Guantánamo-problemet, og den amerikanske præsident gør sig klar til at løse det. Vi har behov for at vide, om EU vil have beføjelserne eller kompetencen til at spille en rolle.

EU skal samarbejde. Vores medlemsstater skal modtage fangerne, såsom uygurerne, uden at give efter for pres fra Kina. Hvis vi ikke gør dette, risikerer vi at blive irrelevante i processen med at lukke Guantánamo.

Dette kan blive starten på nyt arbejde med at afdække sandheden, vores nationale regerings ansvar – f.eks. den portugisiske regering under Barroso – og vores ansvar i forbindelse med opgivelsen af forslaget om eksil til Saddam Hussein. Dette forslag var det eneste alternativ til krigen, og vores regeringer, herunder USA, opgav det.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – *(ES)* Hr. formand! Guantánamos eksistens er blandt andet blevet muliggjort af mange europæiske landes samarbejde, herunder Spanien. Det er uacceptabelt på nuværende tidspunkt at sige, at det ikke er vores problem. Det er endnu mindre acceptabelt at sige, at lukningen af Guantánamo og konsekvenserne heraf udelukkende er den amerikanske regerings problem.

I årevis har den amerikanske efterretningstjeneste foretaget flyvninger i Europa uden sanktioner og transporteret fanger, mens vi har vendt det blinde øje til. Vi bør derfor påtage os vores ansvar og ikke blot opfordre til omgående lukning af Guantánamo, men også modtage nogle af de fanger, der ikke kan vende tilbage til deres eget land eller blive i USA og derfor anmoder om at blive modtaget af andre lande, herunder europæiske lande.

Portugal har allerede lovet at gøre dette, og efter min mening skyldes dette delvist en vis ansvars- og skyldfølelse. Spanien har et mindst lige så stort ansvar, og jeg griber derfor lejligheden til at opfordre den spanske regering til at modtage nogle af disse personer og påtage sig dette ansvar, som Portugal har gjort, og som mange organisationer har anmodet os om. Jeg skal understrege, at det ikke blot er vores moralske pligt, men også vores politiske ansvar.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Kampen mod terror har førsteprioritet i det moderne samfund. Der er imidlertid begået fejl og truffet kontroversielle beslutninger i et forsøg på at nå målet. Lukningen af Guantánamo-fangelejren, som har været en plet på det civiliserede samfunds image i det sidste årti, er en rimelig beslutning af afgørende betydning. Det næste skridt ville normalt være, at USA løste problemet med de personer, der er tilbageholdt på nuværende tidspunkt. EU og USA har gjort og gør sig til fortalere for menneskerettigheder og respekt for menneskelig værdighed, og de bør derfor samarbejde for at rette op på de fejl, der er begået.

Jeg mener, at det, inden vi rejser spørgsmålet om modtagelse af fanger i Europa, er absolut nødvendigt at stille alle nødvendige oplysninger til rådighed om mulige terroraktiviteter, som de var involveret i, eller muligt tilhørsforhold til terrorgrupper. Der skal gennemføres en grundig kontrol af disse oplysninger og en objektiv evaluering af de konsekvenser, som fangernes tilbagevenden til deres land kan have. En officiel anmodning fra USA er en absolut nødvendighed, og jeg mener, at beslutningen om at modtage fanger i Europa skal være op til medlemsstaterne, idet de lande, der træffer en sådan beslutning, samtidig skal være opmærksomme på, at de påtager sig ansvaret på vegne af EU.

For så vidt angår kommissær Barrots henvisning til Rumænien, har der før været fremsat grundløse beskyldninger. Rumænien har imidlertid besvaret alle forespørgsler fra de europæiske institutioner, modtaget CIA-udvalget og fremsendt alle relevante oplysninger. Det rumænske parlament har gennemført en undersøgelse og fremsendt resultaterne heraf til de berørte parter. Efter min mening er dette fuldt ud tilstrækkeligt. Jeg mener også, at Rumænien har givet relevante svar på de fuldstændigt grundløse beskyldninger, der er fremsat.

Wolfgang Kreissl-Dörfler, (PSE). – (DE) Hr. formand! Der er ingen tvivl om, at ansvaret for Guantánamo ligger hos USA. Det ville imidlertid være solidarisk at hjælpe og støtte Barack Obama i hans bestræbelser på at vende tilbage til en situation, der er i overensstemmelse med folkeretten, når han anmoder os herom. Jeg tænker f.eks. på de uygurer, der ikke kan vende tilbage til Kina. Vi skal imidlertid også tænke på de personer, der har tilbragt fem eller syv år i Guantánamo. Vi kan ikke beslutte, om de skal bo i USA. Det er deres valg. München og de uygurer, der bor der, ville f.eks. være klar til at modtage dem og støtte og tage sig af dem, således at de kan overvinde deres traumatiske oplevelser.

Én ting skal dog gøres klart. Det er uacceptabelt, når den Bayerns indenrigsminister Joachim Hermann siger: "Alle, der tilbageholdes i Guantánamo, må have begået en forbrydelse". Retten til uskyldsformodning skal gælde dette tilfælde. Som leder af en politimyndighed bør denne minister træde tilbage. Vi uddanner politiet i andre lande til at anvende præcis denne ret til uskyldsformodning i deres arbejde og ikke give ordre til at skyde for tidligt. Det er noget, vi bør overveje nøje.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Hr. formand! Guantánamo og dets hemmelige fængsler skulle som udgangspunkt aldrig have været opført. Det er USA, der er hovedansvarlig for lukningen af fængslet og behandlingen af fangerne efterfølgende, men humanitære årsager og overholdelse af menneskerettighederne taler for, at de modtages i EU-medlemsstaterne. Hver enkelt medlemsstat beslutter på grundlag af sin egen lovgivning, om den vil modtage dem eller ej.

Samtidig skal jeg minde Parlamentet om de millioner af flygtninge i hele verden og de flygtningelejre, som folk har boet i i årevis. Vi kigger den anden vej og vender ryggen til dem. Den proaktive tilgang til menneskerettigheder er desværre selektiv i EU.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissionsnæstformand, hr. rådsformand! I maj 2006 besøgte jeg Guantánamo sammen med Thomas Mann og James Elles. Vi gjorde det klart, at opførelsen af Guantánamo udgør en krænkelse af folkeretten og menneskerettighederne.

Den på daværende tidspunkt nyvalgte tyske kansler Angela Merkel nævnte også dette for præsident Bush i forbindelse med sit første besøg i Washington, og hun opfordrede også til løsladelse af Kurnaz. Det er min overbevisning, at præsident Obama har truffet den rette beslutning, og at den vil bidrage til at genoprette USA's troværdighed og den vestlige verdens troværdighed som helhed. Vi skal derfor gøre det klart, at spørgsmålet om troværdighed er af stor politisk betydning.

Samtidig skal vi slå fast, at fangerne på stedet ikke må opfattes som fredelige menneskerettighedsforkæmpere, og at de skal dømmes på dette grundlag. Under disse forhandlinger har jeg nogle gange fået en anden opfattelse. Vi skal sikre, at USA tager hovedansvaret i denne sag og forklarer, hvorfor landet ikke kan modtage mange af disse fanger. Disse personers hjemlande skal også forklare, hvorfor de ikke ønsker at modtage dem, eller

fangerne skal bevise, at de ikke kan vende tilbage til deres hjemland, da de ville blive udsat for alvorlig forfølgelse.

Når dette er sket, kan vi begynde at overveje, om EU skal modtage nogle af fangerne. Dette er imidlertid kun muligt, når vi i hver enkelt sag har undersøgt, i hvor høj grad hver person er truet. Undersøgelserne skal ikke kun finde sted på nationalt niveau, da de åbne grænser i EU betyder, at vi skal anvende europæiske standarder på vurderingen af den sikkerhedsrisiko, som disse personer udgør.

Et medlem talte i dag om flygtninge. Der er ikke tale om flygtninge. Der er tale om fanger, og vi er nødt til at bevise, at de ikke er farlige, medmindre vi ønsker at løbe en uansvarlig risiko. Vi bør sikre, at de personer, der har en forbindelse til vores medlemsstater, modtages. Dette gælder f.eks. Kurnaz i Tyskland eller de omkring ni personer fra Det Forenede Kongerige. I alt mener jeg, at omkring 60 personer allerede er blevet modtaget af EU, og det må vi ikke glemme.

Ana Maria Gomes (PSE). – (EN) Hr. formand! Portugal opfordrede til en EU-aftale om genbosættelse af personer fra Guantánamo, og dette er et strategisk element i den transatlantiske solidaritet samt en humanitær gestus over for folk, der er rensat for mistanke, og som er blevet tilbageholdt, tortureret og frataget retten til en retfærdig rettergang. Det er imidlertid også en pligt for de 14 EU-medlemsstater, der samarbejdede med Bush-administrationen ved at sende folk til tortur i Guantánamo og hemmelige fængsler, som Parlamentet har fremhævet. EU kan ikke frasige sig ansvaret for manglende overholdelse af retsstatsprincippet og menneskerettighederne.

Barroso har nægtet kendskab til hans regerings samarbejde i forbindelse med overførsel af fanger til Guantánamo og hemmelige fængsler, men ingen tror på, at hans militær, politi, efterretningstjeneste og administration har været så inkompetent, at de har givet USA mulighed for systematisk at misbruge det portugisiske luftrum, farvand og territorium.

Vil Barroso for at belyse dette offentliggøre notaterne fra møderne mellem hans diplomatiske rådgivere og Condoleezza Rice under sin periode som premierminister? Vil Barroso endvidere offentliggøre den juridiske udtalelse, som han bestilte hos sin juridiske rådgiver Carlos Blanco de Moraes med henblik på at pålægge særlige sejladsbestemmelser for skibe, som nærmede sig de amerikanske militærfartøjer, der medbragte fanger gennem portugisisk farvand?

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Europa-Parlamentet gav udtryk for sin holdning til Guantánamo i en særlig beslutning i 2006. Guantánamo skulle aldrig have været opført og skulle lukkes. Europa-Parlamentets holdning til terrorisme er lige så klar. Vi ønsker at bekæmpe terrorisme med alle lovlige midler, men vi ønsker ikke at bekæmpe terrorisme ved at krænke menneskerettighederne og folkeretten. Det er en kendsgerning, at USA har båret det meste af byrden i kampen mod terror. Men USA har også begået store fejl. Det var en stor fejl at opføre Guantánamo. Det var en stor fejl at behandle fangerne, som de gjorde. Det var en stor fejl at transportere dem, som de gjorde. Dette er blevet understreget i Parlamentet. Det, der er vigtigt i dag, er, at præsident Obama har truffet den rette beslutning ved at lukke dette skammens fængsel, og hans beslutning er både til gavn for USA's image og tro mod den amerikanske historie og hele det internationale samfunds historie.

Hvordan er EU involveret? EU er involveret på den måde, at det ønsker at støtte og bidrage til gennemførelsen af denne beslutning, som præsident Obama med rette har truffet. EU bør dog kun gøre dette på én betingelse: at der ikke er tale om en trussel mod EU-borgernes sikkerhed. Det er det grundlæggende krav, uanset hvilken beslutning de enkelte medlemsstater træffer, bør den træffes på grundlag af dette synspunkt.

Javier Moreno Sánchez (PSE). – (ES) Hr. formand! Raúl Romeva i Rueda har ikke grund til bekymring: Den spanske regering vil samarbejde, som den altid har gjort. Jeg skal minde om, at den spanske udenrigsminister Miguel Ángel Moratinos i denne forbindelse var den første til at give møde for undersøgelsesudvalget, og at det var ham, der besvarede alle spørgsmålene, også hr. Romevas.

I dette Parlament har vi i nogen tid fordømt den tortur og umenneskelige og ydmygende behandling, der anvendes på Guantánamo-militærbasen med krigen mod international terror som undskyldning. Vi bifalder derfor præsident Obamas beslutning om at suspendere retssager i fire måneder og hans intention om at lukke fængslet permanent inden for et år.

Selv om ansvaret ligger hos den amerikanske regering, kan EU imidlertid ikke se den anden vej, men bør tilbyde sin assistance for at sikre, at fangelejren lukkes.

Vi bør også overveje muligheden af at modtage fanger fra lande, hvor det ikke er sikkert, at menneskerettighederne respekteres, hvis USA anmoder os om dette.

Vi vil i givet fald skulle afgive et fælles europæisk svar, som den spanske regering vil være en del af, og samtidig respektere de internationale juridiske rammer og fra sag til sag vurdere situationen for de enkelte borgere, de enkelte fanger – for så vidt angår oprindelse, tilbageholdelse og situation.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Terroristerne har erklæret vores civilisation kynisk, blodig og kompromisløs krig. De ønsker at ødelægge vores verden, der er bygget på respekt for menneskerettigheder og beskyttelse af frihed. Terrorangrebet den 11. september viste, at terrorister er klar til at anvende alle midler. USA påtog sig at forsvare den frie verden på vegne af os alle. Et tæt samarbejde mellem Europa og USA er det eneste håb om succes og om ødelæggelse af terrornetværkene. Europa er nødt til at påtage sig et ansvar i krigen mod global terror.

Det er korrekt, at menneskerettighedsforkæmpere henledte opmærksomheden på krænkelse af disse rettigheder og anvendelsen af ydmygende metoder under afhøringer på Guantánamo. Disse metoder udgjorde ofte tortur. Det er også korrekt, at opmærksomheden blev henledt på tilbageholdelser uden rettergang og uden retten til en forsvarsadvokat. Der må ikke anvendes midler, som er forbudt i henhold til undertegnede internationale konventioner.

Den nyvalgte amerikanske præsident har allerede udstedt en forordning, der forbyder anvendelse af tortur under afhøringer af terrormistænkte. Det er korrekt og hensigtsmæssigt at fortolke dette som en sejr for alle dem, der har råbt vagt i gevær i forbindelse med dette spørgsmål. I henhold til samme forordning vil det imidlertid stadig være muligt at kidnappe terrorister og tilbageholde dem i korte perioder i transitlande. I bund og grund er respekten for fangernes værdighed øget, men samtidig bør muligheden for effektivt at lamme terroraktiviteter opretholdes, da vi ellers ville være i fare for at blive magtesløse.

Jeg vil også gerne henlede Parlamentets opmærksomhed på den ø, hvorpå Guantánamo-fangelejren ligger, og hvor politiske fanger tilbageholdes på vilkår, der er i strid med alle standarder. Disse personer er blevet tilbageholdt i adskillige år i fængslet, fordi de modsatte sig tyrannen Fidel Castros kommunistiske propaganda.

Den tjetske nation blev slået for vores øjne. Så vidt jeg er orienteret, nedsatte Parlamentet ikke et særligt udvalg, som skulle behandle denne situation. USA har anerkendt, at anvendelsen af tortur er forbudt, hvilket også gælder for tilstedeværelsen af hemmelige fængsler. Dette bør gøre en ende på drøftelserne om hemmelige fængsler og transitflyvninger.

FORSÆDE: Mario MAURO

Næstformand

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Hr. formand! Kampen mod terror skal være en fælles indsats, som alle demokratier bør bidrage til. Det betyder ikke blot Europa, men også USA og andre.

Guantánamo passer ikke ind i en forfatningsfæstet stat, fordi en mistænkt i en forfatningsfæstet stat, selv en terrorist, har ret til beskyttelse og en retfærdig rettergang på basis af de værdier, som vi deler med hinanden.

Jeg bifalder præsident Obamas beslutning om at lukke Guantánamo Bay, men problemet kan og må ikke først blive et europæisk problem. De indsatte i Guantánamo Bay er fanger og potentielt farlige. Vi kan hjælpe, men når vi beslutter at gøre det – hvis der ikke er nogen anden udvej – vil dette kun være muligt på grundlag af en europæisk beslutning og europæiske standarder, som vi skal fastlægge i fællesskab. Vi skal klart anerkende, at det er et amerikansk problem, hvor vi kan være behjælpelige, om ikke andet så fordi menneskerettigheder er af afgørende betydning for os.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Den nyvalgte amerikanske præsidents beslutning om at lukke Guantánamo-fængslet var en af hans første og positive træk, og jeg støtter det helhjertet. Præsident Obama har imidlertid ikke ophævet CIA's ret til at anholde terrormistænkte på fremmed grund og tilbageholde dem i midlertidige centre for frihedsberøvelse. Det er særligt bekymrende, og denne bekymring bør udtrykkes i en fælles beslutning. Den fælles beslutning fra de to største partier i Europa-Parlamentet nævner imidlertid ikke dette aspekt, og jeg er derfor tvunget til at stemme imod den fælles beslutning.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Hr. formand! Jeg er overbevist om, at vores dybt humanitære beslutning vil bidrage til at standse fjendskabet mellem Europa og den muslimske verden. Jeg opfordrer til at vedtage beslutningen, også i lyset af situationen for mine medborgere, som er blevet ofre for krigen mod terror, som

er en krig efter princippet om "*øje for øje, tand for tand*". Jeg henviser til en polsk borger på 42 år, som blev kidnappet. Han blev taget til fange i grænseområdet mellem Afghanistan og Pakistan. Han er geolog og arbejdede i området. Han er blevet holdt fanget i området siden. Hans familie har oplyst, at de ved, at Piotr ikke er en vigtig person i den politiske verden på højt niveau, men de stoler på, at man vil gøre alt for at sikre hans frigivelse.

Jeg opfordrer hermed til, at denne mulighed for en forbedring af forbindelserne med den muslimske verden udnyttes, også af hensyn til beskyttelsen og forsvaret af vores borgere. Lad os udvise solidaritet og handle på vegne af de europæiske borgere, der mishandles, tilbageholdes, kidnappes eller holdes fanget i lejre.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). - (FR) Hr. formand! Vi har alle kæmpet for lukningen af Guantánamo, og vi glæder os alle over præsident Obamas beslutning om at lukke dette skammens fængsel.

Nu burde det ikke være nødvendigt at bede os om at tage imod Guantánamo-fangerne. Som europæere, der er tro mod værdier vedrørende forsvar for menneskerettigheder, skal vi leve op til vores ansvar, vores pligt til at tage imod disse tidligere fanger.

Der har været rapporter fremme, og her henvender jeg mig til Rådet, i pressen om, at nogle medlemsstater ikke er ivrige efter at modtage dem. Derfor vil jeg opfordre Rådet og især eventuelle modstræbende medlemsstater til at acceptere, at disse fanger ankommer til deres lande.

Jeg vil også gerne sige til Dem, mine damer og herrer, at det værste, vi kan gøre, er at lade den saltvandsindsprøjtning, som lukningen af Guantánamo vil medføre, fordampe, fordi Europa ikke var rede til at påtage sig sit ansvar.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Eftersom mange EU-medlemsstater var medskyldige i processen med ekstraordinær udlevering, mener jeg, at EU-landene, herunder Irland, har et kollektivt ansvar for at modtage et vist antal lavrisiko-Guantánamo-indsatte fra USA til genhusning inden for EU.

Den irske justitsminister, Dermot Ahern, har gjort en sådan modtagelse betinget af EU's godkendelse, men det er ikke nødvendigt for Irland at vente på et EU-direktiv for at få en afklaring af spørgsmålet om Guantánamo-indsatte. Vi kan selv beslutte at underskrive en bilateral aftale med USA, som Portugal har gjort.

De irske justits- og udenrigsministre har ikke sunget fra samme nodeblad i denne sag, idet minister Ahern tilsyneladende ikke var indstillet på at gå lige så langt som minister Martin med hensyn til modtagelse af indsatte. Nu er der behov for et sammenhængende lederskab fra den irske regering i denne sag. I det transatlantiske samarbejdes ånd og for at deltage i kampen mod international terrorisme bør Irland spille sin rolle for at hjælpe den nye amerikanske administration med at få lukket Guantánamo.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - (EN) Hr. formand! EU har længe bedt om at få Guantánamo lukket. I dag har den nye amerikanske administration truffet denne beslutning, og EU-landene forventes at udvise solidaritet ved at overtage disse fanger. Men nogle er af den opfattelse, at denne solidaritet hovedsagelig skal udvises af lande, der tidligere i pressen er blevet nævnt som værende dem, der husede hemmelige CIA-fængsler.

Jeg vil gerne endnu en gang understrege, at disse påstande ikke er blevet underbygget med fakta, hverken da de blev fremsat eller senere. Det gælder også for hr. Mate, som ikke kunne fremlægge beviser for at underbygge sine beskyldninger her i Parlamentet. Desuden har interne undersøgelser heller ikke underbygget disse beskyldninger. At man udnytter folks potentielle manglende hukommelse om, at disse beviser ikke kunne fremskaffes, gør dem heller ikke til beviser den dag i dag. Det er højst blot kynisk manipulation med dunkle hensigter.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Hr. formand! Hele verden glæder sig over Barack Obamas plan om at lukke Guantánamo, fordi det er et symbol på nådesløs behandling mennesker – uanset om de er skånselsløse terrorister eller mistænkt for de værste forbrydelser. Nogle af dem er ikke en gang blevet sigtet og stillet for en domstol. Obama leverede en populær gestus og er nu ved at beslutte, hvad der skal ske med dem. Han skal frem for alt overtale Kongressen til at ændre lovgivningen, så fangerne kan overføres til amerikansk jord, hvor nogle kan udstyres med en ny identitet. Det er en utroligt varm kartoffel: Efter deres løsladelse er 60 Guantánamo-fanger vendt tilbage til terroraktiviteter, og derfor skal alle sagerne behandles enkeltvis. Det tjekkiske formandskabs forhandlinger om en løsning for Guantánamo er en mulighed for at understrege, at dialogen mellem USA og Europa om ændringer på den totalitære "frihedens ø" starter med menneskerettigheder og ikke bare menneskerettigheder for fangerne på den amerikanske base. Denne dialog bør især føre til løsladelse af politiske fanger i Cuba og ytringsfrihed og bevægelsesfrihed for uskyldige cubanske borgere.

Armando França (PSE). – (PT) Hr. formand! Vi anser det for indlysende, at vi skal bifalde præsident Obamas beslutning: beslutningen om at lukke fængslet i Guantánamo-bugten, at forbyde tortur og ulovlige forhørsmetoder og at suspendere de militære retssager.

Jeg kan imidlertid forsikre mine kolleger, som ikke længere er til stede, om, at Portugal og den socialdemokratiske regering i Portugal ikke føler sig skyldige. Den socialdemokratiske regering i Portugal samarbejdede ikke med Bush-administrationen – tværtimod. Den portugisiske regering har gennem minister Amados initiativ netop skabt en mulighed for og en pligt til, at EU og andre demokratiske lande skal modtage fanger fra Guantánamo, som ikke er blevet sigtet. Det er det virkelig vigtige, og det skal vi fremhæve som et eksempel til efterfølgelse for andre EU-medlemsstater. Det er også vigtigt, at beslutningsforslaget vedtages i morgen af alle partier her i Parlamentet, så enigheden kan gøre beslutningen stærkere.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Fængslet i Guantánamo-bugten var en nødvendighed for USA på daværende tidspunkt. Lukningen nu er en sag for USA. Jeg er modstander af, at EU's medlemsstater bliver rodet ind i de uundgåelige juridiske komplikationer og den byrde, der vil blive pålagt vores sikkerhedstjenester ved at modtage fanger, der ikke er EU-borgere, og som tidligere blev betegnet fjendtlige kombattanter.

Jeg beklager ikke, at man har tilbageholdt de farligste terrorister, der er forhoppede på at ødelægge vores levevis, når der findes beviser for, at de er det. Imidlertid var en af de største ulemper ved Guantánamo, at den forhindrede regulære straffesager mod de indsatte der. I sidste ende er regulære straffesager den eneste metode til at få afklaret statussen for Guantánamo-fanger, som ikke er statsborgere i et EU-land.

Eftersom de indsatte i Guantánamo blev fanget af USA, er det Amerikas ansvar at retsforfølge dem ved sine egne domstole eller sende dem tilbage til deres oprindelseslande, hvis de er uskyldige. Hvis præsident Obama mener det alvorligt med at lukke Guantánamo, hvilket jeg hilser velkommen, og med at beskytte USA og dets allierede, bør det være hans politik.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne uanset indholdet og resultatet af diskussionerne om CIA-fængsler hilse det velkommen, at medlemmerne af Europa-Parlamentet og Europas borgere udtrykker bekymring over manglende respekt for menneskerettigheder, uanset sammenhængen.

Tortur er uacceptabel, og der findes ikke nogen ekstraordinære omstændigheder, der kan ændre denne sandhed. Imidlertid vil jeg gerne fremføre nogle bemærkninger, eftersom man fortsat henviser til Rumænien i denne forbindelse. Jeg vil gerne erindre Dem om, at der hidtil er rejst beskyldninger mod os, uden at man har kunnet bevise noget som helst. Martin-betænkningen er det bedste eksempel på denne fremgangsmåde. Den indeholder beskyldninger mod Rumænien, som er både kontroversielle og uunderbyggede.

Jeg vil gerne henvise til dette fortilfælde i forbindelse med de beskyldninger, der er blevet rettet mod Rumænien, for dette kan måske også plette andre europæiske staters ry. Jeg vil gerne gentage, at det er uacceptabelt, at man slynger omkring sig med navne på medlemsstater som Rumænien i forbindelse med denne forhandling.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne erklære mig enig med alle de talere, der ønsker at sikre, at Europa opfylder sin humanitære pligt ved især at støtte de mennesker, der er blevet fordømt, selv om man ikke har fundet nogen beviser mod dem. Der er tale om klassiske asylsager.

Imidlertid vil jeg gerne bede medlemsstaterne om ikke at forsøge at gå enegang, og det vil jeg gerne understrege særlig kraftigt. Europa skal lære at tale med én stemme og handle samlet. Det vil give os mulighed for at imødekomme den nye amerikanske administration og at leve op til vores eget billede af os selv som en Europæisk Union med fælles værdier, der forpligter os til at handle samlet.

Ville Itälä (PPE-DE). – (FI) Hr. formand! Vi deler et fælles ønske om at lukke fangelejren i Guantánamo, og nu har vi en glimrende mulighed for at gøre det, fordi den nye amerikanske præsident har vist, at han har det samme ønske.

Hovedansvaret ligger naturligvis hos USA, men jeg håber, at EU kan gøre fælles front, og at medlemsstaterne vil udvise solidaritet og være fleksible og tage imod disse fanger i deres egne fængsler, hvor det er muligt, og når det er i overensstemmelse med deres egne betingelser for at gøre det.

Vi sluttede os til kampen mod terror for at forsvare menneskerettighederne. Nu skal vi engagere os for at hjælpe USA med at forsvare menneskerettighederne.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand, mine damer og herrer! Der er to sider af denne sag. På den ene side har vi den juridiske situation. Jeg mener, at et lands borgere skal kunne vende tilbage til deres oprindelsesland. Måske kan man etablere en form for humanitært program til sager, hvor der findes en eller anden forhindring f.eks. politisk forfølgelse. Jeg vil også gerne helt klart sige, at selv om Portugal eller andre lande indvilger i at tage 20 af disse fanger, betyder det ikke, at disse personer skal blive i Portugal eller i et andet land. Unionen er nu en enhed, og derfor skal vi overveje dette problem. Endelig skal vi anvende de hensigtsmæssige procedurer, så disse mennesker ikke længere stigmatiseres som mistænkte eller farlige. Hvis ikke de er fri for en sådan stigmatisering, vil ingen ønske at tage imod dem. Dette er et alvorligt problem, som skal overvejes. Jeg vil slutte med at sige, at problemet især vedrører USA.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke Dem for denne forhandling. Jeg finder den meget nyttig. Hvis De havde lyttet til forhandlingen på det seneste møde i Rådet, ville De have oplevet en tilsvarende vilje til at løse problemet, men også en bevidsthed om kompleksiteten af det problem, vi drøfter. Det har en moralsk og en politisk dimension, men også sikkerhedsmæssig og en juridisk dimension.

Vi er alle enige om, at præsident Obamas beslutning om at lukke Guantánamo var vigtig og rigtig, vi værdsætter den alle, og næsten alle de tilstedeværende bifalder den. Men nu diskuterer vi konsekvenserne, og hvad vi kan gøre for at udvise solidaritet – og her har vi interesse i at handle i transatlantisk harmoni – vi kan naturligvis se, at problemet er komplekst. Martin Schulz har sagt, at vi ikke kan bekæmpe terrorisme og samtidig havne i en konflikt om grundlæggende rettigheder. Han har helt ret, men Hartmut Nassauer har sagt, at der findes to dimensioner: Den ene er moralsk, og den anden drejer sig om sikkerhed. Han har også ret, og det er præcis derfor, at justits- og indenrigsministrene også skal drøfte dette. Ud fra et politisk perspektiv er der ikke kun tale om at spille med de moralske muskler, og vi skal heller ikke kun angribe problemet på grund af skyld. Det er bestemt mere kompliceret end som så.

Graham Watson talte om behovet for at tale med én stemme. Han har helt sikkert også ret, men samtidig – fordi det også drejer sig om det juridiske problem og spørgsmålet om kompetence – kan vi ikke tvinge medlemsstaterne til at invitere de indsatte fra Guantánamo. Hvis man skulle løse dette problem ved at beslutte at invitere disse indsatte hjem – forestil Dem, at De skulle påtage Dem indenrigsministrenes ansvar – bør man helt sikkert tænke grundigt over, hvordan dette problem skal håndteres. Jeg mener bestemt ikke, at Rådet og medlemsstaterne skal betragte det som nogen studehandel – slet ikke. Det drejer sig ikke om, at vi skal vaske os selv, men om ikke at blive våde. Kernen i problemet er ganske enkelt det forhold, at beslutningen om at lukke Guantánamo naturligvis hovedsagelig er USA's ansvar, det land, der har opført anlægget. Men vi har – og skal have – viljen til at udvise solidaritet og samarbejdsvilje til at løse problemet.

Der er også den taktisk diskussion. Skal vi servere dette på et sølvfad nu, eller skal vi vente, indtil der kommer en ansøgning? Men hvis vi modtager en ansøgning, skal vi være klar til at reagere. Derfor er Rådet begyndt at diskutere dette alvorligt på andendagen efter præsident Obamas beslutning. Jeg tror ikke, at vi kan undervurdere sikkerhedsspørgsmålet – som De har påpeget – for det er et faktum, at nogle af de indsatte, der blev løsladt, igen gik ind i terroraktiviteter, og det er et faktum, at en enkelt mand, hr. Said al-Shihri, nu er næstkommanderende for al-Qaeda i Yemen. Så USA skal i gang med et stort arbejde med at finde ud af, hvem disse mennesker er, og vi skal bryde med dem.

Juridisk mener jeg, at vi skal være klar over, at beslutningen om at tillade udenlandske statsborgere adgang til EU-medlemsstaterne er medlemsstaternes nationale kompetence. Det er det ene niveau. Men på et andet niveau har vi imidlertid en aftale om, at vi nu skal arbejde i retning af en europæisk ramme, som den nationale beslutning skal indpasses i. I både Schengen- og Dublinafalterne opfordrer vi til en europæisk metode, fordi sikkerheden for alle Schengenmedlemmer på en eller anden måde vil blive påvirket af de enkelte medlemsstaters beslutning. Så der findes et internt behov for en koordineret fremgangsmåde.

Desuden undersøger EU muligheden for at bistå USA med genhusningen og rehabiliteringen af tidligere indsatte i tredjelande.

Nogle af Dem har rejst spørgsmålet om tempoet: Kan vi handle hurtigere, end vi gør nu? Jeg mener, at vi skal være klar over, at diskussionen først lige er begyndt. Der er kun gået en uge. De spørgsmål, vi skal løse, er virkelig komplicerede og vil tage tid, selv om præsident Obama selv har bedt om en gennemgang af fangernes sagsakter og har fastsat en frist på et år for lukningen af Guantánamo. Man kan ikke forvente, at Rådet skal kunne løse alle disse komplicerede problemer på nogle få dage.

Man skal desuden huske på, at det primære ansvar for Guantánamo ligger hos USA. Selv om medlemsstaterne giver udtryk for deres vilje til at arbejde i henhold til en koordineret metode, har spørgsmålet både en bilateral

dimension og en multilateral dimension. Vi kender endnu ikke de enkelte medlemsstaters holdning til spørgsmålet om genhusning af indsatte. Mødet for justits- og indenrigsministrene, som finder sted senere på måneden, bliver meget nyttigt i denne sammenhæng. I mellemtiden arbejder antiterrorkoordinatoren Gilles de Kerchove også med forskellige muligheder her.

Så det er min omsummering om Guantánamo, som fyldte det meste af tiden. Med hensyn til spørgsmålet om ulovlig tilbageholdelse, hr. Favas favorittema, vil jeg blot gentage, hvad mine forgængere har sagt adskillige gange: Påstanden drejede sig om nationale efterretningsvæseners deltagelse; tilsynet med disse efterretningsvæsenere er de enkelte medlemsstaters ansvar, og Rådet har ingen beføjelser til at gå videre, end det allerede har gjort.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Kommissionen er stort set enig i hr. Vondras synspunkter.

Alligevel vil jeg gerne sige, at efter denne lange forhandling står vi ved et vigtigt vendepunkt. Det er et vendepunkt i kampen mod terror. Vi skal fremover gå ind i denne kamp med en fornyet moralsk myndighed for hele det vestlige samfund, en kamp, hvor vi respekterer de grundlæggende værdier og de grundlæggende rettigheder.

Europa skal nu føre hele det internationale samfund i retning af et ønske om at bekæmpe terror i henhold til de selvsamme grundlæggende værdier, som gav anledning til kampen i første omgang. Det er et vigtigt vendepunkt, og Parlamentets erklæring er i den henseende særdeles nyttig, idet den forudsætter, at alle medlemsstater har viljen til at deltage i denne vigtige ændring.

Det er imidlertid korrekt, at det oprindelige ansvar ligger hos USA. De skal kontrollere de enkelte indsattes status, før de kan fremsætte en officiel anmodning om overførsel til en EU-medlemsstat. Det er den helt centrale betingelse. USA skal sende os en klar og begrundet anmodning i hvert enkelt tilfælde. Det er helt centralt.

I sidste ende er det naturligvis op til de enkelte medlemsstater at beslutte, hvorvidt de er villige til at modtage en tidligere indsat fra Guantánamo, men forhandlingen har vist, at det er meget, meget ønskeligt med et samarbejde på europæisk plan.

Koordineringen vil også være gavnlig med hensyn til at afgøre den juridiske status for de tidligere indsatte og vil også være nødvendig for at beskytte medlemsstater i forbindelse med diplomatiske eller andre anmodninger fra disse indsattes oprindelseslande. Der bliver behov for denne koordinering for især at berolige medlemsstaterne, og jeg tænker på det, hr. Nassauer sagde om bekymringerne for den offentlige orden og sikkerhed.

En koordineret europæisk fremgangsmåde kan endelig give os større gennemslagskraft i forhandlinger med USA om adgangen til dokumenter og overførselsprocedurer. Vi kan så eventuelt bidrage med økonomisk bistand for at lette modtagelsen i nogle medlemsstater.

Jeg vil sige i hr. Vondras tilstedeværelse, at vi naturligvis vil arbejde tæt sammen med det tjekkiske formandskab. Sammen med hr. de Kerchove er vi også i færd med at udfærdige det undersøgelsesdokument, der skal danne grundlaget for diskussionen, der skal finde sted på mødet i Rådet (justits- og indenrigsministre) den 26. februar.

Jeg vil også gerne sige, at vi uden tvivl vil benytte vores besøg i Washington sammen med hr. Langer, formand for Rådet (indenrigsministrene), til at tage alle spørgsmål vedrørende lukningen af Guantánamo op over for vores amerikanske kolleger.

Vi skal nu arbejde meget seriøst med dette spørgsmål og forberede de juridiske aspekter for at kunne reagere sag for sag på anmodningerne fra USA. Vi skal tage dette meget, meget alvorligt, idet vi naturligvis tager hensyn til ønsket om et positivt samarbejde i denne nye kamp mod terror, som vil omfatte overholdelsen af de grundlæggende værdier, der forener os, og som skal forene verdenssamfundet.

Formanden. - Jeg har modtaget tre beslutningsforslag⁽¹⁾ om Guantánamo, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 3. Der vil senere blive givet meddelelse om CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger.

(1) Se protokollen.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen om Guantánamo finder sted onsdag den 4. februar 2009, mens afstemningen om CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger finder sted under næste mødeperiode.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den amerikanske præsident Barack Obamas beslutning om at lukke Guantánamo-fangelejren har symbolsk betydning for hele den demokratiske verden. Denne gestus sætter fokus på, at vi ikke må overse netop disse værdier i krigen mod terror, som vi udkæmper for at forsvare Vestens demokratiske værdier.

Terror skal bekæmpes energisk, men menneskerettighederne skal fortsat respekteres. Selv personer, der mistænkes for alvorlige forbrydelser, har ret til en retfærdig rettergang ved en domstol uden forudfattede holdninger og på et klart retsgrundlag og til en dom, der står i rimeligt forhold til deres forbrydelser.

Gisningerne vedrørende Rumænien i forbindelse med CIA's hemmelige fængsler er fuldkommen uden hold i virkeligheden. Ingen har kunnet bevise, at de findes i Rumænien. Rumænien er en trofast allieret for USA inden for NATO og er involveret i kampen mod terror, især i Afghanistan. Både de rumænske myndigheder og den offentlige opinion lægger stor vægt på respekten for menneskerettigheder. Efter at have lidt under overgreb under den sovjetiske besættelse og det kommunistiske diktatur er Rumæniens borgere modstandere af enhver overtrædelse af menneskerettighederne.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) De seneste beslutninger fra den amerikanske regering har blot bekræftet – som om det var nødvendigt – hvad man længe har fordømt: At der findes et amerikansk sponseret netværk til kidnapning, tortur og ulovlig internering.

Disse beslutninger må ikke bruges til at rense USA og EU-regeringerne for deres ansvar for de systematiske overtrædelser af den internationale lovgivning og de mest grundlæggende menneskerettigheder.

Som tidligere skal vi kræve, at denne form for uværdig praksis bringes til ophør, og en undersøgelse af sandheden, herunder EU-regeringernes skyld i forbindelse med brugen af deres lufterum og område til fængsling og overførsel af ulovligt tilbageholdte fanger til f.eks. den amerikanske militærbase i Guantánamo. Dette er så meget desto mere nødvendigt i lyset af rapporter om, at de hemmelige amerikanske operationer med betegnelsen "ekstraordinære udleveringer" – med andre ord den ulovlige tilbageholdelse og transport af borgere – ikke er blevet undsagt af den nye amerikanske administration.

Derfor er vi modstandere af enhver aftale mellem staterne eller mellem USA og EU vedrørende "overførsel af fanger", der sidder i Guantánamo. Dette betyder ikke, at beslutninger og anmodninger fra enkeltpersoner, navnlig om asyl i Portugal, ikke kan behandles inden for rammerne af respekten for den nationale suverænitet, den portugisiske forfatning og den internationale lovgivning, herunder retten til asyl.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) EU viste sig som et uforståeligt sentimentalt samfund, da man ikke tog markante diplomatiske skridt inden for rammerne af de internationale organisationer for på grundlag af menneskerettighederne at fordømme de ulovlige aktiviteter, som USA gav sig af med.

Initiativet fra den nye præsidents side viser, at denne aktivitet betragtes som ulovlig og utilstodelig af etiske og moralske grunde. Det hele drejer sig om EU's engagement i USA's ulovlige adfærd, da man sluttede op bag USA's tidligere præsident, og i frie EU-borgeres øjne betyder det, at EU tabte ansigt og anseelse. Måtte EU skamme sig over sin manglende handlekraft.

12. Den foruroligende situation i flygtningecentrene, særligt på øerne Mayotte og Lampedusa (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen: Den foruroligende situation i flygtningecentrene, særligt på øerne Mayotte og Lampedusa.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg er taknemmelig for muligheden for at tale til Dem om situationen i flygtningecentrene i EU, hvor De især har fokuseret på to, nemlig Mayotte og Lampedusa. Jeg er meget bevidst om Deres store interesse for disse centre, om de forskellige besøg, som nogle af Dem har foretaget, og om den bekymring, De har udtrykt over forholdene på nogle af centrene.

Først vil jeg gerne understrege to grundlæggende principper, som er centrale for dagens forhandling. Det første er behovet for fuldstændig overholdelse af de løfter, vi har afgivet, og som er knæsat i forskellige internationale instrumenter, vedrørende tredjelandsstatsborgere, der har behov for international beskyttelse. Det andet er, at vi fuldt ud respekterer indvandrernes og deres familiers menneskerettigheder og værdighed.

Vi er alle meget bevidste om det pres, der skyldes indvandrere, der kommer til EU, samt dem, der søger asyl her. Dette pres er særlig kraftigt langs Unionens sydlige og østlige grænser.

Vi har reageret ved i løbet af de forgangne 10 år at udvikle en effektiv asyl- og indvandringspolitik i EU. Den kraftige stigning i antallet af ankomne understreger imidlertid behovet for, at denne politik styrkes og videreudvikles.

Vi er nødt til at gøre dette internt for at indføre vores egne fælles standarder og regler på asyl- og indvandringsområdet, men vi skal også handle eksternt i partnerskab med oprindelses- og transitlandene for at forvalte migrationsstrømmene mere effektivt.

Alle parter står til at vinde ved en sådan fremgangsmåde. Udviklingen og udformningen af EU's asyl- og indvandringspolitik afhænger også af Deres input. Jeg er Parlamentet taknemmelig for dets positive bidrag, og jeg er sikker på, at vi kan arbejde konstruktivt om den videre udvikling af dette vigtige politikområde.

De har specifikt rejst spørgsmålet om situationen på øerne Mayotte og Lampedusa. Vi skal sørge for at skelne mellem de to typer af migrationsstrømme i disse to tilfælde. Migrationsstrømmene, der påvirker Lampedusa og Mayotte, kan beskrives som blandede: Nogle af de berørte tredjelandsstatsborgere har krævet international beskyttelse, mens andre bestemt falder inden for kategorien økonomiske indvandrere.

Med hensyn til den første kategori – dem, der kræver international beskyttelse – vil jeg gerne henlede Deres opmærksomhed på, at der findes minimumsstandarder for beskyttelse af asylansøgere i henhold til direktiv 2003/9/EF, der blev vedtaget i 2003. Dette direktiv er allerede blevet omsat i national lovgivning af medlemsstaterne, og det er op til Kommissionen at sikre, at direktivets bestemmelser anvendes korrekt og fuldt ud.

I december 2008 forelagde Kommissionen et forslag til ændring og ajourføring af dette direktiv for Europa-Parlamentet og Rådet. Eftersom den fælles beslutningsprocedure finder anvendelse her, vil Europa-Parlamentet blive inddraget fuldt ud i forhandlingerne om dette nye forslag. Rådet vil snart indlede behandlingen af dette nye forslag og ser frem til et tæt samarbejde med Dem.

Parlamentets medlemmer vil være klar over, at i det særlige tilfælde med det franske oversøiske område Mayotte finder fællesskabslovgivningen ikke anvendelse.

Med hensyn til den anden kategori – andre tredjelandsstatsborgere, der ulovligt er rejst ind på en medlemsstats område – har medlemsstaternes kompetente myndigheder ret til at tilbageholde personer, der hører til denne kategori, indtil der vedtages en tilbagesendelsesbeslutning og/eller med henblik på at lette dens håndhævelse. Internering kan være den eneste mulighed i sager, hvor det er nødvendigt at få identificeret tredjelandsstatsborgere uden rejsedokumenter.

Indtil videre har der været store forskelle i lovgivning og praksis vedrørende internering i medlemsstaterne. Det nyligt vedtagne direktiv fra Europa-Parlamentet og Rådet om fælles standarder og procedurer for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold betød indførelse af specifikke principper og regler om varetægtsfængsling og er dermed et skridt i retning af at indføre en fælles juridisk ramme på dette område.

Det hedder helt klart i dette direktiv, at varetægtsfængsling med henblik på udsendelse kun må anvendes, når mindre tvangsprægede foranstaltninger ikke kan anvendes i en given sag og kun med specifikke og meget begrænsede begrundelser. Det bestemmes desuden i direktivet, at varetægtsfængslingen skal være så kortvarig som mulig, kræver en skriftlig afgørelse med faktuelle og juridiske begrundelser og skal gøres til genstand for en regelmæssig juridisk revision. Det skal også understreges, at direktivet indeholder klare øvre grænser for varetægtsfængsling og begrundelser for, at en varetægtsfængsling – i begrænsede specifikke tilfælde – kan forlænges, men ikke ud over en maksimal periode.

Med hensyn til betingelserne for varetægtsfængsling gøres det klart i direktivet, at varetægtsfængslingen som en regel skal finde sted i særlige fængselsanlæg – eller under alle omstændigheder adskilt fra almindelige fanger – og at de indsattes rettigheder – navnlig sårbare indsatte, herunder mindreårige og familier – skal overholdes.

Med hensyn til tilbagesendelsen af illegale indvandrere er Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold allerede trådt i kraft. Direktivets bestemmelser skal nu omsættes af medlemsstaterne i national lovgivning inden for to år.

Denne overordnede juridiske ramme understreger vores stærke engagement i at sikre, at tredjelandsstatsborgere, der varetægtsfængsles med henblik på udsendelse, behandles humanitært og værdigt, og at deres grundlæggende rettigheder respekteres fuldt ud. Det fastsætter også gennem den nyeste lovgivning fælles standarder for tilbagesendelsespolitikken.

Denne ramme er ikke bare i overensstemmelse med de principper, jeg skitserede indledningsvis, men giver dem rent faktisk retskraft. Vores asyl- og indvandringspolitik er dermed rodfastet i retsstatsprincippet. Den sikrer respekt for menneskerettighederne og for den enkeltes værdighed.

Jacques Barrot, næstformand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Som hr. Vondra netop har påpeget, har vi nu en juridisk ramme, der begynder at gøre sig gældende. Den har gjort sig gældende først ved tilbagesendelsesdirektivet, som er det første horisontale dokument, der harmoniserer tilbagesendelsesstandarderne i medlemsstaterne. Den gør de gældende bestemmelser i den europæiske menneskerettighedskonvention til fællesskabslovgivning, og gennemførelsen vil give Fællesskabets kontrolmekanismer mulighed for at kontrollere overholdelsen af EU's *acquis*.

Jeg er imidlertid klar over, at nogle af Dem finder direktivet utilstrækkeligt. For mig udgør det imidlertid en kontrolressource for Fællesskabet, der kan anvendes til at kontrollere overholdelsen af EU's *acquis*. Ved at overvåge gennemførelsen, og jeg skal erindre om, at fristen for omsætning er den 24. december 2010, vil Kommissionen sikre en nøje overholdelse af de grundlæggende principper for respekten for indvandreres rettigheder, og den vil navnlig vurdere virkningerne af bestemmelserne om varetægtsfængsling.

Jeg har selv sagt, at jeg vil overvåge omsætningen nøje for at sikre, at ingen medlemsstater benytter den som påskud til at udvide perioderne med varetægtsfængsling, som de anvender i øjeblikket. Andre med ubegrænsede varetægtsperioder forventes at overholde tidsfristerne i direktivet.

Den anden tekst, som vi vil bruge som grundlag for vores foranstaltninger, er den tekst, som kommissærerne vedtog den 3. december 2008 om indkvarteringsforhold for asylansøgere. Jeg håber, hr. Deprez, at Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Andre Anliggender kan behandle denne tekst i den nærmeste fremtid, så vi kan gøre fremskridt med den nye asylpolitik.

Jeg vil gerne påpege, at denne tekst indeholder klare regler om varetægtsfængsling i fuld overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder og begrænser varetægtsfængslingen til undtagelsestilfælde. Her taler vi naturligvis om asylansøgere. For det andet tages der større hensyn til sårbare asylansøgere's behov, og den vil gøre det lettere for dem at opnå adgang til arbejdsmarkedet. Derfor har vi nu en juridisk ramme, og den skal vi naturligvis anvende.

Nu vil jeg gå videre til det spørgsmål, som Parlamentet ønskede at tage op ved denne forhandling. Kommissionen er opmærksom på den vanskelige situation, som de italienske myndigheder står over for med den massive tilstrømning af ulovlige indvandrere og asylansøgere ved landets sydlige kyster, navnlig på Lampedusa. Indtil videre har Italien været i stand til at åbne for adgangen til sit område, hvilket har reddet mange indvandreres liv, og samtidig indføre en procedure, der kan benyttes til at undersøge asylansøgninger under hensigtsmæssige forhold. Kommissionen bemærker også, at Italien har anerkendt behovet for international beskyttelse i halvdelen af enkeltsagerne, hvilket viser, at der findes asylansøgere ved siden af de ulovlige indvandrere i disse strømme.

I adskillige år har Kommissionen fundet de økonomiske ressourcer til at støtte nogle medlemsstater, herunder Italien. Det er tilfældet med Presidium-projektet og nødforanstaltningerne inden for Den Europæisk Flygtningefond. Desuden godkendte Kommissionen for nogle få uger siden nødhjælp for 7 mio. EUR.

Hvis Italien finder det nødvendigt, er Kommissionen parat til at behandle en ny anmodning om nødhjælp fra 2009-budgettet for at forbedre modtagelsesstrukturerne på Lampedusa, på Sicilien og på fastlandet, således at de italienske myndigheder får bedre muligheder for at undersøge de enkelte sager med indvandrere på en hensigtsmæssig måde. Jeg skal snart til Lampedusa og til Malta for at undersøge situationen på stedet.

Jeg er også udmærket klar over, at en af nøglerne til løsningen er indførelsen af en solid ramme for samarbejdet med Libyen, det vigtigste transitland på udvandringsruterne fra Østafrika. Jeg stoler på, at fru Ferrero-Waldner

kan opnå et hurtigt resultat ved de igangværende forhandlinger. Det er virkelig en af nøglerne, og medmindre disse forhandlinger krones med held, bliver det meget vanskeligt at løse alle de problemer, vi står over for.

Nu over til Mayotte. Selv om tilbagesendelsesdirektivet indeholder særlige regler om betingelserne for varetægtsfængsling med særligt fokus på mindreårige og familier, finder disse fællesskabsregler i øjeblikket ikke anvendelse på Mayotte. EU anerkender Mayotte som værende fransk, men øen har status som et oversøisk område eller territorium, ikke som en ultraperifer region. Derfor finder privatreten ikke anvendelse, selv om det er korrekt, at Frankrig skal tage hensyn til Europarådets bemærkninger og anmodninger, og jeg mener, at de franske myndigheder i øjeblikket undersøger mulighederne for andre modtagelsesforhold i Mayotte. Når det er sagt, er det korrekt, at EU-lovgivningen ikke finder anvendelse som sådan, idet fællesskabsretten ikke finder direkte anvendelse på et område, der ikke er en ultraperifer region.

Dette er mine bemærkninger til Dem. Igen vil jeg sige til Parlamentet, at betingelserne for at tage imod ulovlige indvandrere, navnlig asylansøgere, har min fulde opmærksomhed og virkelig er en prioritering for mig. Derfor vil jeg foretage disse besøg for at se, hvordan tingene fungerer i praksis.

Margie Sudre, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, hr. Vondra, mine damer og herrer! Parlamentet roser sig af sit konstante forsvar for respekten for menneskers værdighed under alle omstændigheder, herunder naturligvis de forhold, hvorunder ulovlige indvandrere interneres.

Jeg vil koncentrere mig om sagen om det administrative interneringscenter i Mayotte, hvis problemer jeg er meget fortrolig med. Forskellene i levestandard og økonomisk og social udvikling mellem øerne i dette ørige i Det Indiske Ocean får mange fra Comorerne til at krydse de 70 km, der adskiller dem fra Mayotte, som er et fransk departement, som De sagde, hr. Barrot, og som et oversøisk territorium er det ikke europæisk territorium.

Personer, der opholder sig ulovligt på øen Mayotte, udgør 30 % af befolkningen. Ja, De hørte rigtigt, jeg sagde 30 % af befolkningen. Det er heldigvis en procentandel, der er ukendt i vores europæiske lande. Dette har naturligvis stor indvirkning på samfundet på Mayotte og udgør en kilde til store problemer for de offentlige infrastrukturer og tjenester, kriminalitet og sort arbejde.

De franske myndigheder er udmærket klar over disse problemer. Arbejdet med at renovere det eksisterende interneringscenter er netop afsluttet og vil betyde en kraftig forbedring af de indsattes vilkår. Ud over disse midlertidige foranstaltninger har den franske regering også besluttet at opføre et nyt interneringscenter med en mere passende kapacitet, som er i overensstemmelse med de nationale standarder. Det skal efter planen åbne i juni 2011.

Europa har netop vedtaget fælles regler, så vi kan modtage vores del af den lovlige indvandring fra hele verden, men vi må ikke lægge skjul på, at nogle regioner står over for ekstreme situationer. En stigmatisering af interneringscentret i Mayotte vil ikke medføre en hurtigere eller mere effektiv løsning, da indvandringspresset udsætter øen for store spændinger.

Eftersom Mayotte står over for at skulle træffe historiske beslutninger om sin fremtid med henblik på at blive et fransk oversøisk departement og derefter komme med i Fællesskabets område ved at opnå status som ultraperifer region i Unionen, mener jeg, at Mayottes befolkning har større brug for vores bistand end for vores kritik.

Claudio Fava, for PSE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! "For at bremse den ulovlige indvandring er man nødt til at være uvenlig. Indvandrerne kommer her, fordi det er let at komme hertil, og fordi ingen sender dem væk, men netop af denne grund har vi besluttet af skifte melodi": Disse ord kommer fra den italienske indenrigsminister, hr. Maroni. Det virker som en parodi på politik, og alligevel er det den italienske regerings politik. For mig er det klart, at denne politik er baseret på en dyb foragt for det, vi diskuterer her, og for de regler, som EU giver os.

I dag har vi talt om lukningen af Guantánamo. Jeg mener, at vi hurtigst mulig skal tale om lukningen af Lampedusa: om centret for midlertidigt ophold og bistand på Lampedusa, som det er blevet afbilledet i de senere måneder, nemlig som et fængsel under åben himmel. Formandskabet har med rette erindret om den juridiske ramme, som hr. Barrot også henviste til – brug af tvang kun i undtagelsestilfælde, varetægtsfængsling kun af helt entydige grunde og i så kort et tidsrum som muligt – en juridisk ramme, der formelt overtrædes godt og grundigt hver eneste dag på Lampedusa.

De fleste, der opholder sig på Lampedusa, er asylansøgere. Rådet erindrede om de minimumsstandarder, der fastsættes i et direktiv om asylansøgere fra 2003; disse regler overtrædes formelt og i vid udstrækning. Vi

ser ofte 180 dages varetægtsfængsling, også til mennesker, der flygter fra politisk forfølgelse eller krig. Alt dette udgør naturligvis barbariske retshandlinger, der imidlertid måles på det antal, som aviserne tilbyder os. 1 200 mennesker omkom i 2008 i forsøget på at krydse Middelhavet. Blandt dem, som det lykkedes at overleve, gennemgik mange trængslerne på Lampedusa.

Derfor, hr. næstformand, vil jeg gerne invitere Dem til Lampedusa, som De har lovet at besøge, og jeg håber, at De snart vil tage dertil, og hvis jeg må foreslå noget, skal De først i sidste øjeblik meddele, at De tager til Lampedusa. Ellers vil de pudse centret op, så det ligner et festlokale og få dem til at tro, at det er det samme interneringscenter, vi taler om her i aften.

Jeanine Hennis-Plasschaert, for ALDE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Rapporterne om de tragedier, der udspiller sig ved vores ydre grænser, er tilgængelig for alle. Det haster meget, og det har det gjort et stykke tid. Det er også, hvad Rådet har bemærket igen og igen – men kun på papiret. Med al respekt, hr. rådsformand, og vi er naturligvis taknemmelige for Deres bidrag, men vi har været her før. Det er alt sammen tomme ord uden handling bag. Man kan næsten anse det for ironisk, at vi også skal stemme om Roure-betænkningen i denne uge. Denne betænkning indeholder resultaterne af vores besøg i alle brændpunkterne, herunder Lampedusa. EU kommer til kort, i stor stil endda.

Det, vi gerne vil vide, hr. rådsformand, er, om De overhovedet har gjort Dem den ulejlighed at læse vores midtvejsrapporter. Tampere, Haagprogrammet, den franske pagt om immigration og asyl og snart Stockholmprogrammet: Alle disse fine ord står i grell kontrast til virkeligheden. Det er trods alt denne virkelighed, der viser os, at EU stadig er langt fra at leve op til sit ansvar. Manglen på solidaritet er chokerende. Ingen, ikke en eneste her i Parlamentet, påstår, at det er nogen enkel opgave. Naturligvis er det vanskeligt at klare de store bølger af indvandrere og asylansøgere korrekt, men det er ikke nyt.

Revisionen af de eksisterende instrumenter er nu kommet i gang, men jeg er allerede i tvivl om, hvorvidt dette vil få de ønskede resultater. Erfaringen har vist os, at Rådet normalt bakker ud i det afgørende øjeblik. Faktum er, at mens medlemsstaterne i teorien sigter mod en vidtgående harmonisering, træffer de i praksis beslutninger, der har den præcis modsatte virkning. Den største fællesnævner forekommer så pludselig at være minimal, eller det har været min erfaring gennem de seneste fem år. Og dertil kommer så håndhævelsen.

Som jeg allerede har sagt tidligere i dag under en anden forhandling, bør det være indlysende, at hverken Kommissionen eller Europa-Parlamentet har tryllestave til deres rådighed, for i sidste ende er det Rådet og medlemsstaterne, der skal skride til handling på dette område.

Cristiana Muscardini, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er ked af, at hr. Fava som led i valgkampen har været nødsaget til at sige nogle ting, som er ukorrekte. Efter valgkampen vil jeg gøre ham opmærksom på dem. Imidlertid er han så interesseret i problemet med Lampedusa, at han allerede har forladt salen her i Parlamentet, et Parlament, der burde udtrykke taknemmelighed over den varme velkomst, som Lampedusas borgere har givet dem gennem de senere år.

Vi skal i stedet understrege, at EU er bagud med at løse de mange problemer, der skyldes ulovlig indvandring, og med at tildele støtte og bistand til risikolande med ydre grænser. Nogle lande har ikke udvist den samme gæstfrihed, som Italien har udvist over for de tusinder af desperate mennesker, der har risikeret at drukne i havet takket være menneskesmuglere og inertien hos mange ikkeeuropæiske regeringer, der ikke overholder og ikke har underskrevet aftalerne om bekæmpelse af ulovlig indvandring. Vi opfordrer til, at målrettet økonomisk støtte skal gives direkte til de mennesker, der bor i grænseområderne, og som af geografiske grunde er mere udsatte for ulovlig indvandring. Der kan også ydes bistand ved at oprette frizoner, der kan omfatte investering af ressourcer og skattelettelser, som der ikke tages hensyn til i aftalerne om stabilitetspagten.

Monica Frassoni, for Verts/ALE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Hr. kommissær, det fremgår klart af Deres taler, at den internationale lovgivning og fællesskabslovgivningen overtrædes hver eneste dag på Lampedusa. Imidlertid er alle Deres erklæringer formelle og udtryk for ønsketænkning, som ikke vil blive fulgt op af handling. Jeg er bange for, at det især gælder for Deres erklæring, hr. Vondra.

Gad vide, om EU har midlerne til at bringe denne situation til ophør: Der findes ulovlig varetægtsfængsling, de vanvittige fængslingsforhold er indlysende, og der er risiko for, at asylretten stort set vil blive afskaffet. EU er den eneste organisation, og det ved hr. Barrot ganske udmærket, der kan få Italien og andre lande ud af denne situation.

Derfor, hr. kommissær, er jeg meget bekymret over, at man har meddelt, at man vil bevilge flere midler til Italien uden betingelser. Hvordan vil de blive brugt? Er kommissæren klar over, at den stærkt kritiserede overvågning – med andre ord katalogisering – af romaerne sidste år fik økonomisk støtte fra EU? Det er noget, der er med i Deres pressemeddelelser. Hvordan kan vi så have tillid til en foranstaltning af denne art?

Giusto Catania, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I går meddelte hr. Maroni, at man skulle være uvenlig over for ulovlige indvandrere, men i dage og måneder har hr. Maroni været uvenlig over for indvandrere, der opholder sig ulovligt i landet.

Jeg siger dette, fordi nødsituationen på Lampedusa, den såkaldte nødsituation på Lampedusa, som nu har varet 10 år – og derfor virker det på mig som noget af en pleonasme at blive ved med at kalde det for en nødsituation – var ønsket og blev skabt af den italienske regering. Ved at vælge hr. Maroni besluttede regeringen ikke at lade flere indvandrere forlade Lampedusa. På centret for midlertidigt ophold er mindst 1 800 mennesker lukket inde, uden at regeringen sørger for, at nogen af dem overføres. De tilbageholdes under så umenneskelige og uværdige forhold, at centret er eksploderet i en virkelig demokratisk nødsituation.

Nu mener jeg, at dette er den sande nødsituation i Lampedusa, nemlig at man skal indføre en slags juridisk frizone, et sted, hvor indvandrerne kan komme til og blive deporteret fra, uden at de enkelte sager skal undersøges særskilt. Ifølge FN's Flygtningehøjkommissariat anmoder mindst 75 % af dem, der ankommer over havet til Italien og opnår ret til asyl, om asyl. Så hvis hr. Maronis praksis blev gennemført, vil indvandrerne sandsynligvis ikke få ret til asyl, da de ville blive deporteret direkte fra Lampedusa i henhold til den italienske regerings ønsker.

Det er derfor en ægte nødsituation, som skyldes den italienske regerings politik. Borgerne på Lampedusa er blevet klar over dette, fru Muscardini. De har rent faktisk gennemført en generalstrejke mod regeringen, imod dens indvandringspolitik, for at centret for øjeblikkelig udvisning fra dette sted – centret for identifikation og udvisning – ikke bør åbnes. De har også bedt den italienske regering om at ændre sin holdning til centret for midlertidigt ophold.

Det er fint, at kommissær Barrot rejser til Lampedusa om nogle dage, og det sætter jeg pris på. Jeg har udarbejdet en sagsmappe og sendt den til hr. Barrot. Inden for de næste par dage vil min gruppe også sammensætte en delegation, der skal besøge Lampedusa.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Det er nu godt to eller tre år siden, i 2005 og 2006, at en delegation fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender besøgte forskellige flygtningecentre. Efter Lampedusa besøgte man også centre på De Kanariske Øer, i Nederlandene og Polen. Rapporter fra disse besøg medførte en ophedet diskussion, og Parlamentet opfordrede Rådet og Kommission til at gribe ind.

Her til formiddag drøftede vi forslaget om bekæmpelse af sort arbejde i Rådets fravær. Medlemsstaterne har to år til at omsætte disse direktiver til national lovgivning. Spørgsmålet om indvandring haster imidlertid, og to år er for lang tid. Vi har diskuteret Lampedusa i tre år nu, og hver gang diskuterer vi foranstaltninger til bekæmpelse af ulovlig indvandring. Efter hver foranstaltning viser det sig, at der sker et kortvarigt fald, og derefter stiger antallet af indvandrere. Det er chokerende, at modtagelsessituationen på Lampedusa skal diskuteres på denne måde igen. Parlamentets betænkninger vedrørende modtagelsessituationen er tilsyneladende fuldstændig ineffektive. Jeg vil derfor gerne opfordre Rådets formandskab til at gøre dette til en prioritering.

Jeg kan forstå, at der i 2007 ankom mere end 12 000 indvandrere til Lampedusa, og dette tal steg til over 30 000 i 2008. Interneringscentret er ikke bygget til at klare så stort et antal. Det har vi vidst i tre år. Den gamle NATO-base ombygges, så den kan huse flere indvandrere, men det er ikke nogen hensigtsmæssig løsning. Jeg vil gerne høre fra Rådet, hvad De vil gøre for at bakke op om de italienske initiativer for bedre modtagelsesfaciliteter. Er det måske noget, Frontex kan gøre, og er andre medlemsstater parat til at støtte Italien økonomisk og med udstyr?

I 20-nyhederne i går aftes var Nederlandene vidne til, hvordan situationen på Lampedusa ser ud, men døren er nu lukket igen for både journalister og ngo'er. Jeg vil gerne opfordre Italien til at være åben og gennemsigtig om behandlingen af indvandrere på Lampedusa.

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Hr. formand! Alle har i flere år været klar over problemerne med Lampedusa. Kæntrede skibe med uheldige asylansøgere ud for de europæiske kyster har været et almindeligt syn i de

senere år. Titusinder af mennesker forsøger at nå til Europa, lokket af skruppelløse menneskesmuglere, der er parat til at fragte økonomiske lykkejægere til Europa for kolossale beløb.

Jeg vil imidlertid ikke lægge skjul på, at Lampedusas problemer først og fremmest er resultatet af en fejlslagen europæisk immigrationspolitik og ikke bør tillægges de lokale italienske myndigheder eller indbyggerne på Lampedusa. Europa skal turde udsende klare budskaber, for desperate tider kræver desperate foranstaltninger. Vi skal slå hårdt ned på menneskesmuglere, og deres straf kan ikke være hård nok. Dette skal gå hånd i hånd med en stram asylpolitik, hvor vi viser resten af verden, at Europa mener det alvorligt med at ville beskytte sine grænser.

Europa burde efterfølge det schweiziske eksempel, hvor man for to år siden besluttede at stramme op på de juridiske betingelser for indvandring og asyl. Kun ved at sende et klart budskab til menneskesmuglere og økonomiske lykkejægere om, at Europa er parat til at beskytte sine grænser, kan vi undgå sociale katastrofer. Først da vil en forhandling som den, vi er i gang med i dag, vise sig at være unødvendig i fremtiden.

Stefano Zappalà (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Intet her i Parlamentet kan overraske mig mere. Men en person, som i juli sidste år i samme sag erklærede, at han skammede sig over at være italiener, har ikke andet valg end at fremsætte de påstande, som hr. Fava har gjort her. Jeg beklager, at han ikke er til stede her i salen. Det ville være interessant at vide, hvor mange stemmer han får i sin by, og hvor mange vælgere han repræsenterer.

Ikke desto mindre, hr. formand, er der blevet sagt nogle uvidende og dumme ting fra forskellig side ved denne lejlighed. Jeg håber og tror, at kommissær Barrot snart vil besøge Malta, Lampedusa osv. og se, hvor forkert det er, at Det Europæiske Fællesskab mangler en politik på dette område, for sandheden, hr. Barrot, hr. Vondra, er netop denne: Fællesskabet har ikke nogen politik. Hvad er konsekvensen af dette? At nogle dumme, uvidende mennesker kan få lov til at angribe noget, der rent faktisk er den tragiske virkelighed, som borgere, enkeltpersoner og især nationalregeringerne står over for.

Jeg mener, at det er vigtigt at give Dem nogle tal. I 2007 ankom omkring 11 000 indvandrere til Lampedusa. I 2008 ankom der tre gange så mange, omkring 31 000. Det er ikke korrekt, at antallet af asylansøgere svarede til det samlede antal; de udgjorde omkring en tiendedel af det samlede antal. 2 000 indvandrere ankom på kun tre dage fra den 26. til den 28. december, det vil sige på Skt. Stefans dag og lige efter jul. 76 ansøgninger blev behandlet på tre dage. Ud af disse 76 asylansøgninger blev 36 imødekommet, tre blev suspenderet og resten ... jeg er næsten færdig, hr. formand. Efter de påstande, der er blevet fremført, skal vi være tålmodige. Så vil fru Frassoni svare Dem, når De ønsker det, når De anser det for rigtigt og under alle omstændigheder; det er ikke noget problem.

Det, der tæller, er de sande forhold: Lampedusa og Malta m.fl. bærer på en forfærdelig byrde. Borgerne er ikke utilfredse med den italienske regering. De er utilfredse, fordi de ikke selv kan holde denne situation ud længere. Derfor burde Parlamentet snarere end at anklage retmæssige myndigheder, der gør, hvad de kan, i stedet forsøge at få EU til at opfylde sine forpligtelser.

Martine Roure (PSE). – (FR) Hr. formand! Siden 2005 har vi været meget berørt af den katastrofale situation for indvandrere på øen Lampedusa, hvis antal langt overstiger øens reelle indkvarteringskapacitet.

Situationen er vanskelig for denne lille ø, som alene i 2008 skulle klare næsten 31 700 indvandreres ankomst. Denne massive tilstrømning er kommet under kontrol i de senere år, da disse indvandrere er blevet sendt til andre centre på det italienske fastland.

Disse overførsler blev afbrudt ved en beslutning fra indenrigsministeren, og vi kan iagttage en alvorlig forværring af situationen. Imidlertid er Presidium-projektet, som forvaltes i fællesskab af indenrigsministeriet, flygtningehøjkommissæren og italiensk Røde Kors og samfinansieres af Unionen, blevet et eksempel på god forvaltning af modtagelsen af indvandrere. Beslutningen om at indstille overførslerne til Italien skaber et reelt problem med at skaffe adgang til asylprocedurerne.

Med hensyn til Mayotte har vi siden 2007 vidst, at den nominelle kapacitet på Pamandzi-centret er overskredet. Det blev kendt, at 204 personer, især mindreårige, var indhuset her, mens den maksimale kapacitet er på 60 personer.

De nuværende forhold er katastrofale: Mændene sover på gulvet, der uddeles ikke sengetøj eller toiletartikler, og mænd, kvinder og børn er nødt til at bruge de samme toiletter. Interneringsforholdene er skammelige og en skændsel mod menneskers værdighed.

Indvandringspresset mærkes mere i disse områder, men den enkeltes værdighed skal sikres, og hver enkelt sag skal undersøges i overensstemmelse med lovgivningen. Det er allerede blevet sagt, at vi har et tvingende behov for en virkelig europæisk politik for asyl og indvandring og for solidaritet på Unionsplan.

Vi har fremsat denne anmodning til Europa-Parlamentet i adskillige år, og derfor fremsætter vi en ny appel over for Rådet.

Roberta Angelilli (UEN). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Hr. kommissær, De er en særdeles fornuftig person, og derfor vil jeg, sammen med de andre medlemmer, opfordre Dem til at rejse til Lampedusa, og jeg beder Dem komme uanmeldt, så De selv kan se, hvor vanskeligt det er at forvalte en nødsituation af denne art.

Det er situationen på en ø på bare nogle få kvadratkilometer, hvor tusinder og atter tusinder af mennesker igen og igen er kommet i land i mange år – og i denne periode er venstre- og højre-regeringer kommet og gået. Nogle af disse mennesker dør under rejsen på grund af de umenneskelige forhold, som de udsættes for af skruppelløse menneskesmuglere. Hvad skal man så gøre: ignorere reglerne? For at man kan skride til en eventuel tilbagesendelse eller for at kontrollere, om de har status som politiske flygtning eller skal tildeles politisk asyl, skal disse mennesker identificeres, og det tager naturligvis tid. Ikke mere demagogi! Italien betaler prisen i form af et meget tungt ansvar, som er ude af sammenhæng med støtten, både økonomisk og juridisk, fra EU's side.

Nils Lundgren (IND/DEM). – (SV) Hr. formand! Desværre har ingen lande ubegrænset indvandring i denne verden. Forskellene mellem de forskellige lande er for store, og derfor har vi de problemer, som vi diskuterer nu. De, der kommer, præsenterer sig normalt som asylansøgere. Når det sker, skal vi bevare retsstatsprincippet. Vi skal behandle disse mennesker som frie borgere og med respekt. Vi skal beskytte deres menneskerettigheder, mens man finder ud af, om de er asylansøgere eller ej. Der, vi taler om nu, virker meget underligt på mig.

Hvorfor skal de mennesker, der ankommer til øen Lampedusa, tvinges til at blive der for altid? Som den foregående taler sagde, forventer vi ikke, at hvis mennesker strømmer til en lille by i det sydlige Sverige f.eks., at de bliver der. De vil naturligvis blive placeret rundt om i landet, mens der pågår en juridisk behandling af deres sag. Det samme skal gøres i Italien.

Maddalena Calia (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Kampen mod ulovlig indvandring er på grund af sit omfang og konsekvenser et problem, der skal løses på Fællesskabsplan, for kun EU har den nødvendige politiske vægt til at identificere effektive løsninger og bekæmpe dette fænomen. Ingen enkeltlande, som handler alene, kan nå de ønskede resultater.

Mens vi venter på, at Europa gennemfører sine strategier, presser den italienske regering på med arbejdet vedrørende både den europæiske pagt om indvandring og asyl, som Det Europæiske Råd vedtog i oktober 2008, og tilbagesendelsesdirektivet fra december 2008. Dette arbejde er meget vigtigt både på indenlandsk og internationalt niveau.

På det hjemlige plan har der været rejst kraftig kritik, efter min mening uberettiget, af indenrigsminister Maronis forslag om et center for identifikation og udvisning på øen, som i særlige tilfælde skal gennemføre en politik med direkte tilbagesendelse. Denne mulighed kompromitterer ikke de grundlæggende rettigheder for ulovlige indvandrere, flygtninge og asylansøgere, som flere partier har hævdet. Som bevis for dette vil jeg blot nævne nogle få tal om Lampedusa, som allerede er blevet fremlagt: Der blev behandlet 76 ansøgninger i januar 2009, heraf blev de 36 imødekommet, tre blev udskudt og 37 blev afvist. Alle asylansøgere blev derimod overført fra øen til centrene i Trapani, Bari og Crotone. Det vil sige, at de personer, der opfylder betingelserne, bliver modtaget.

På internationalt plan ratificerer det italienske parlament i dag aftalen med Libyen, hvori det i artikel 19 udtrykkeligt hedder, at der skal indføres et mere effektivt kontrolsystem ved Libyens grænser for at forhindre ulovlig indvandring. Desuden mødtes ministrene Maroni og Frattini med de tunesiske myndigheder i sidste uge for at forsøge at indgå en aftale om tilbagesendelse til dette land, hvilket er en central forudsætning for en holdbar tilbagesendelse. Det princip, vi skal acceptere her i Parlamentet, som næstformand Barrot også sagde, er, at vi skal stå helt fast over for ulovlig indvandring, men samtidig være imødekomende og støtte dem, der bliver integreret og bidrager til den sociale og økonomiske udvikling i vores lande.

Wolfgang Kreissl-Dörfler, (PSE). – (DE) Hr. formand! Hr. Barrot, jeg glæder mig over, at De ønsker at besøge Lampedusa, men jeg anbefaler, at De snart tager af sted og uden at sige det på forhånd, for ellers vil De kun blive mødt med ren staffage. Da vi aflagde besøg, var lejren blevet gjort ren og de internerede erstattet

med dukker. De skal også tage af sted hurtigt, før hr. Berlusconi og hr. Maroni laver Lampedusa til Europas nye Alcatraz og fortsætte med at holde borgere der i fangenskab.

Naturligvis skal vi i EU vise solidaritet. Vi skal indføre kvoter for flygtninge, der fordeles på de forskellige medlemsstater, og som også omfatter flygtninge, der krydser den "grønne grænse". Disse udgør et betydeligt antal.

Det, der sker her – og vi har besøgt mange lejre – er forfærdende og fuldkommen umenneskeligt. Hr. Berlusconi siger, at de alle kan gå ud og få sig en øl, overalt hvor de ønsker det. Dette viser det intelligensniveau, som manden bevæger sig på, med andre ord et absolut nulpunkt. Det vil jeg gerne slå helt fast.

Det er mennesker som hr. Maroni, der siger, at man skal være barske og bruge lovgivningen med fuld kraft og derefter gå hen og knæle på trappen i Vatikanet om søndagen og hævde, at man er en god katolik. Dette dobbeltspil er ikke længere acceptabelt. Vi skal støtte de andre medlemsstater som Malta, Grækenland og Italien, men ikke disse hyklere. Dem bør vi ikke hjælpe.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Europa er nødt til at beslutte sig: Ønsker vi en reguleret indvandring eller en invasion og kriminel udnyttelse af illegale indvandrere? Den italienske regering har truffet det rette valg: at internere de illegale indvandrere på Lampedusa og samtidig genforhandle tilbagesendelsesaftaler med de lande, de kommer fra.

Imidlertid kræver dette tilstrækkelige midler, og Europa skal ikke bare diskutere, kritisere, betragte problemet på afstand. Europa skal helt sikkert tage til Lampedusa og hjælpe vores land og de andre lande, der fastholder Maroni-linjen vedrørende dette problem. I dag sendes 120 illegale indvandrere tilbage til Tunesien fra Lampedusa, noget, som de foregående regeringer ikke gjorde, fordi indvandrerne skulle tages tilbage – så man trækker tænderne ud på den kriminelle mafia, som udnytter dem, og som er årsagen til disse rejser og derfor udnytter dem til kriminel menneskehandel.

En professionel mafiabekæmper som hr. Fava burde kunne forstå det, det er ikke så svært, så han burde også kunne forstå det. Maroni-linjen accepteres af Malta, Grækenland og Cypern og af dem, der bor i nærheden af den sydlige grænse i vores land. Alle asylansøgere og alle mindreårige er allerede blevet overført til hensigtsmæssige centre. Det er forkert, hvad der er blevet sagt. Hvis fru Roure ønsker at tage til Lampedusa i morgen tidlig, vil hun ikke finde en eneste mindreårig, og hvis hun læser italienske aviser, vil hun se, at det var hr. Maroni, der afslørede organhandel: Børn forsvandt fra Lampedusa, da vi havde en venstrefløjsregering i vores land. Maroni afslørede dette. Så budskabet er klart: Mennesker skal kun komme lovligt ind i Europa, ikke på mafia-skibe og med hjælp fra kriminelle menneskesmuglere.

Paul Rübiger (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi skal prioritere en omsorgsfuld behandling af flygtninge. I Europa er vi alle fortløbende med princippet om skolepligt. Vi bør starte med at lade de mennesker, der er strandet her, få en ordentlig uddannelse. Der findes et tvingende behov for både sprogundervisning og erhvervsuddannelse sammen med en mulighed for at lære om europæisk kultur, så tiden i disse interneringslejre ikke spildes, men så vi i stedet kan hjælpe mennesker til at hjælpe sig selv. Det bør være vores vigtigste mål.

Måske kan vi medtage en forberedende foranstaltning på budgettet, så vi får mulighed for at tilbyde disse mennesker uddannelsesmuligheder. De er kommet til Europa i desperation, og vi skal kunne give dem et grundlag, så de får mulighed for at klare sig i deres hjemlande og spille en aktiv rolle for at fremme demokrati og frihed.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Hr. formand! Det glædede mig at høre kommissær Barrot sige, at han har planer om at besøge Malta, og jeg kan forsikre kommissæren om, at han ikke får svært ved at finde indvandrere på centrene i Malta af den simple grund, at Malta simpelthen ikke kan tage imod disse indvandrere og flytte og overføre dem til et andet sted, og det er til dels grunden til, at situationen i mit land er så vanskelig. Sidste søndag landede en båd med 260 indvandrere på vores kyst. For at gøre det mere forståeligt for kommissæren svarer det til, at der kom 39 000 indvandrere til Frankrig eller til Italien på én dag. For at gøre det tydeligere for minister Vondra svarer det til, at der ankom 7 000 indvandrere i Den Tjekkiske Republik på én dag. De 2 000, der ankom til Lampedusa i løbet af julen, er intet sammenlignet med dette! Det, der er brug for i en så følsom sag som denne, er ikke kritik af landets myndigheder, men solidaritet for at standse tilstrømningen og lette byrden.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne erindre Dem om, hvad Lampedusas befolkning ønsker. I øjeblikket protesterer Lampedusas indbyggere, og næsten alle demonstrerede i øens

gader forleden dag, fordi de hverken ønsker centret for midlertidigt ophold eller centret for identifikation og udvisning, som er den seneste idé. Sidstnævnte blev oprettet på en ø, som jo er 11 km lang og tre km bred; et latterligt areal, når man står over for tusinder af indvandrere, der vil ankomme i løbet af det kommende par måneder.

Den anden dag, hvor 1 000 pludselig og uventet undslap fra centret for midlertidigt ophold, var jeg på øen og kunne iagttage bestyrtelsen og frygten hos de mennesker, der bor der, og som ikke længere ønsker at være vidner til sådanne hændelser. Det er en ø, der har levet af fiskeri og turisme, og som får sin økonomi spoleret af en blind indvandringspolitik.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg har lyttet meget nøje til denne forhandling og er blevet her fra start til slut, i modsætning af mange andre talsmænd for grupperne.

Jeg har bemærket noget, og det er, at næsten halvdelen af forhandlingen drejede sig om italiensk indenrigspolitik. Det er en legitim bekymring, men jeg vil sige, at den diskussion især bør foregå i Rom og ikke her i Europa-Parlamentet. Vi diskuterer et europæisk problem her, og vi bør medtage et yderligere punkt i diskussionen. Stort set ingen af talerne har henvist til, at dette spørgsmål ikke kun berører flygtninge, asylansøgere og økonomiske indvandrere i Europa, men det drejer sig også i høj grad om endelig at få sat en stopper for organiseret kriminalitet.

Ingen af de mennesker, der kommer til Lampedusa eller Malta, har selv sørget for en båd. De kommer, fordi de er blevet lokket af organiserede kriminelle organisationer og har betalt en masse penge.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Dem for en meget konstruktiv og nyttig forhandling. Der er noget, som Rådet kan gøre; der er andre ting, som Rådet ikke er forpligtet til at gøre, ellers som ikke hører under dets kompetenceområde.

Lad mig begynde med det negative – begrænsningerne. Som det allerede er blevet sagt, hører det ikke til Rådets ansvarsområde at overvåge medlemsstaternes gennemførelse af fællesskabslovgivningen; det påhviler Kommissionen, og det talte min kollega, kommissær Barrot, om, og vi har bestemt et tæt samarbejde med Kommissionen om mange spørgsmål.

Det ligger heller ikke inden for Rådets kompetenceområde at gennemføre medlemsstaternes nationale bestemmelser. Der er blevet sagt meget ved denne forhandling om de lande, der er mest berørt: Italien og Frankrig. På den anden side har vi bestemt viljen og instrumenterne til at handle, og Rådet er indstillet på at handle fremover. Jeg tror, at vi alle er enige – jeg lyttede opmærksomt til Dem, fordi De talte om et yderligere behov for at forbedre EU's indsats inden for indvandrings- og asylpolitik – at der skete en masse sidste år, og jeg tror, at vi alle er det franske formandskab taknemmelige for initiativet med at fremme den europæisk pagt om indvandring og asyl, hvori man specifikt nævner en række solidaritetsinstrumenter. Nu er tiden inde til gradvis at gennemføre dette. Parlamentet vil sammen med Rådet og Kommissionen bestemt få mulighed for at arbejde med disse ting. Jeg kan blot love Dem, at vores formandskab og det kommende formandskab – fordi dette problem ikke vil blive løst inden for de kommende par uger – vil arbejde hårdt med dette.

Der findes strategiske spørgsmål. Der findes også spørgsmål, der kræver mere umiddelbar handling som at nedbringe risikoen for en humanitær krise og de negative virkninger. Jeg kommer fra Den Tjekkiske Republik, som ikke er i mediernes søgelys, men vi har også gjort os vore egne erfaringer: Efter delingen af Tjekkioslovakiet i 1992 strømmede masser – hundredtusinder – af romaer fra Slovakiet ind på tjekkisk område. Måske var situationen ikke som i Malta, hvor jeg kan forstå, at situation er særligt vanskelig, men jeg tror, at alle i EU har en vis erfaring med dette, og der findes uden tvivl et behov for, at vi samarbejder.

Jacques Barrot, næstformand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Som hr. Vondra, vicepremierministeren, har sagt, skal Kommissionen sikre, at reglerne anvendes. Imidlertid, hr. Vondra, skal medlemsstaterne også samarbejde, og jeg tror, at med pagten om indvandring og asyl og dynamikken i Deres formandskab vil vi i fællesskab kunne lave et godt stykke arbejde.

Jeg har bemærket medlemmernes utålmodighed under denne forhandling, men det skal siges, at vi stadig befinder os i begyndelsen af gennemførelsen af pagten, og som jeg netop har sagt, begynder den juridiske ramme at tage form og kan bruges som støtte. Nu skal vi naturligvis benytte den til at nå frem til en fællesskabspolitik for asyl og en fællesskabspolitik for indvandring.

Europa skal udvise større solidaritet. Jeg har netop lyttet til hr. Busuttil, og det er korrekt, at på grund af tilstrømningen af indvandrere og asylansøgere står medlemsstater som Malta i en særdeles vanskelig situation. Europa skal beslutte, hvilken form for solidaritet der er behov for. Det er helt centralt.

Jeg vil også gerne sige, at vi forsøger at yde så meget hjælp, som vi kan, via Den Europæiske Flygtningefond. Jeg vil imidlertid sige til fru Frassoni, at der formentlig er tale om en fejl, da man under alle omstændigheder ikke kan anvende Den Europæiske Tilbagesendelsesfond til at registrere romaer. Det er ikke muligt. Det er ikke formålet med denne fond. Under alle omstændigheder vil jeg tage til Lampedusa og Malta, jeg vil se, hvordan den økonomiske bistand, vi yder til medlemsstaterne, anvendes.

Derfor vil jeg gerne sige til Dem, at vi nu vil være meget opmærksomme på det. Vi har endelig en solid juridisk ramme, der vil give os mulighed for at handle langt mere end tidligere i forbindelse med modtagelsesforholdene. Jeg håber også, at et mere forenet Europa vil give mulighed for en forbedring af situationen for disse indvandrere, navnlig asylansøgerne, som fortjener vores fulde opmærksomhed.

Jeg vil gerne svare fru Sudre, for hun kom med en virkelig god forklaring på den særdeles bekymringsvækkende situation på Mayotte. Hun har helt ret: De franske myndigheder har meddelt os, at et nyt center med 140 pladser åbner i 2010. De samme myndigheder forhandler frem for alt i øjeblikket med de comoranske myndigheder om en aftale om bevægelighed og indvandring, da vi er nødt til at sørge for varigt at lette indvandringspresset på denne ø.

Generelt vil jeg sige, at vi har brug for en partnerskabspolitik med oprindelseslandene. Hr. Vondra, det er den betingelse, vi skal opfylde, hvis vi skal nedbringe det meget kraftige indvandringspres på nogle af medlemsstaterne, og som giver nogle af dem problemer. Imidlertid mener jeg, at hvis EU kan stå samlet, kan vi finde et svar på behovet for koordineret forvaltning af indvandringsstrømmene. Dette vil naturligvis gavne disse mænd og kvinder, som vi aldrig må glemme, og som befinder sig i meget smertefulde situationer.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

13. Spørgetid (spørgsmål til Kommissionen)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er spørgetid (B6-0006/09).

Vi behandler en række spørgsmål til Kommissionen.

Første del

Spørgsmål nr. 33 af **Armando França** (H-1067/08)

Om: Tildeling af entreprisekontrakter vedrørende offentlige anlægsarbejder, indkøbskontrakter og offentlige tjenesteydelsesaftaler i forbindelse med forsvars- og sikkerhedspolitikken

De europæiske markeder for forsvarsmateriel er kendetegnet ved at være ekstremt opsplittede. Dette har siden 1990'erne haft negative økonomiske konsekvenser. I løbet af de seneste 20 år er forsvarsudgifterne i Europa blevet halveret. Det har medført et fald i salget, antallet af arbejdspladser og i investeringerne i forskning og teknologi. Selv for de store medlemsstater er det vanskeligt at bære de økonomiske byrder ved udviklingen af nye våbensystemer. Nye strukturer inden for de væbnede styrker efter Den Kolde Krigs afslutning har afstedkommet et fald i omfanget af traditionelt forsvarsmateriel, men til gengæld nye kvalitetskrav.

Mener Kommissionen ikke, at det forhold, at forslaget ikke garanterer en kompensationsordning, som gør det muligt for medlemsstaterne at opnå modkøb af civil eller militær karakter ved anskaffelse af forsvarsmateriel, er til skade for de lande, der hovedsagelig er aftagere som f.eks. Portugal? Er Kommissionen indstillet på at indføre en kompensationsordning?

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! For en måned siden vedtog Parlamentet en beslutning om forslag til direktiv om indkøb af forsvars- og sikkerhedsudstyr. Det betyder, at forslaget er kommet igennem førstebehandling og snart vil blive vedtaget i Rådet.

Det nye direktiv er et stort skridt i retning af indførelsen af et fælles europæisk forsvarsmarked. Det vil betyde retfærdige og gennemsigtige indkøbsregler, der gælder over hele Unionen. Dette vil styrke åbenheden på forsvarsmarkederne mellem medlemsstaterne til gavn for alle. De europæiske virksomheder får et langt større hjemmemarked og bliver mere konkurrencedygtige; vores væbnede styrker får mere for pengene, og det vil bidrage til at forbedre Europas forsvarsevne, og sidst, men ikke mindst vil skatteyderne få gavn af større effektivitet for de offentlige udgifter.

Et af de kontroversielle spørgsmål under forhandlingerne om direktivet var de såkaldte "offsets" - dvs. økonomisk kompensation for forsvarsindkøb fra udenlandske leverandører. Nogle medlemsstater foreslog, at direktivet skulle omfatte et kompensationssystem, der vil give dem mulighed for at sikre sig ordrer til deres virksomheder til gengæld for investeringer.

Denne kompensation sigter mod at gavne erhvervslivet i den medlemsstat, der indkøber forsvarsudstyr i udlandet. De kan derfor føre til forvridding af det indre marked og føre til forskelsbehandling over for virksomheder fra andre medlemsstater på grundlag af leverandørens nationalitet. I EF-traktaten forbydes forskelsbehandling på grund af nationalitet, og som sekundær lovgivning skal et direktiv overholde traktaten.

Rådets juridiske tjeneste bekræftede i sin udtalelse fra 28. oktober 2008, at, og jeg citerer, "restriktive indkøbsforanstaltninger med det formål at fremme det hjemlige erhvervsliv ikke er i overensstemmelse med de generelle principper i EF-traktaten". Derfor kan kompensation ved forsvarsindkøb kun tillades, hvis de er nødvendige for at beskytte væsentlige sikkerhedsinteresser eller kan begrundes med et overordnet krav af almen interesse. Økonomiske interesser er derimod ikke tilstrækkelige. Det store flertal af medlemsstater og Parlamentet var enige i denne vurdering.

Så der var ikke bare en juridisk forpligtelse, men også politisk enighed om ikke at acceptere kompensationer i direktivet, der havde til formål at fremme de nationale virksomheder. Derfor medtog hverken Kommissionen i sit forslag eller de to dele af den lovgivende myndighed, Rådet og Europa-Parlamentet, specifikke regler om kompensation i teksten til forsvarsdirektivet.

I forsvarsdirektivet nævnes der imidlertid ikke nogen alternativer til kompensation. Medlemsstaterne, som er de største indkøbere af forsvarsudstyr, forsøger normalt at begrunde deres ønske om kompensation med enten forsyningssikkerhed eller med behovet for at åbne forsvarsmarkederne for deres SMV'er. Direktivet om forsvarsindkøb vil imødekomme disse ønsker. På den ene side giver det de ordregivende myndigheder mulighed for at bede de bydende opfylde specifikke krav for at garantere deres krav til leveringssikkerhed. På den anden side indeholder det bestemmelser om underleverancer, der gør det muligt at kræve, at de bydende åbner deres forsyningskæder for konkurrence i hele EU og letter adgangen for SMV'erne, idet dette vil bidrage til at kombinere medlemsstaternes legitime sikkerhedsmæssige og økonomiske interesser som købere og undgå behovet for at skulle ty til kompensation.

Armando França (PSE). – (PT) Fru formand! Jeg er taknemmelig over for kommissæren for det meget fuldstændige svar, jeg netop har fået. Jeg vil imidlertid gerne understrege min bekymring, som både hænger sammen med den krisesituation, vi jo befinder os i i dag, og det forhold at det er valgt, hvilket i høj grad kan føre til en vis afkøling af interessen og manglende entusiasme på dette område.

Ikke desto mindre må jeg fortælle Dem, hr. kommissær, at vi ikke må tabe det centrale i vores synspunkt af syne, nemlig at vi skal forhindre, at køberlandene, som Portugal m.fl., bliver stillet ringere.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg kan bestemt se de politiske konsekvenser, og jeg anerkender også, at vi befinder os i et valgår. Men som spørgeren ved, har vi overvejet disse spørgsmål i dette direktiv, som er blevet behandlet i systemet, og blandt medlemsstaterne og Europa-Parlamentet var der enighed om ikke at vælge denne vej.

Det blev drøftet grundigt i de forskellige arbejdsgrupper, men af de årsager, jeg var inde på i mit formelle svar, besluttede man ikke at vælge den løsning, som spørgeren foreslår. Af de årsager, jeg tidligere har skitseret, er jeg meget positiv over for det, vi har opnået i disse kompromiser, og de er i alle de europæiske økonomiers interesse.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg benytter muligheden for at følge op på den første del af spørgsmålet og rejse spørgsmålet om offentlige kontrakter i almindelighed og spørgsmålet om begrænsede udbud, som efter manges opfattelse resulterer i, at man ikke får ret meget for sine penge. Måske kan Kommissionen på et eller andet tidspunkt – måske ikke nu – tage dette spørgsmål op, især i lyset af de

økonomiske begrænsninger, som mange af vores medlemsstater står over for, og kaste et nyt blik på spørgsmålet om kontrakter og udbud og især begrænsede udbud.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Som fru McGuinness vil være klar over, aftalte de europæiske stats- og regeringschefer på Det Europæiske Råds møde i december, at der kan anvendes en kortere periode til at indhente tilbud i 2009 og 2010. Dette er rent faktisk i overensstemmelse med den fleksibilitet, der ligger i de eksisterende direktiver, for i den vanskelige økonomiske situation, som alle Europas økonomier befinder sig i, mente stats- og regeringscheferne, at dette var den rette løsning, og det er tilladt i henhold til de eksisterende direktiver.

Jeg er opmærksom på de problemer, som medlemmerne har taget op vedrørende begrænsede udbud, men vi reviderer vores direktiver om offentlige indkøb regelmæssigt, og jeg skal sørge for, at fru McGuinness' bemærkninger kommer med i betragtning.

Formanden. - Spørgsmål nr. 34 af **David Martin** (H-0013/09)

Om: Handelsforbindelser mellem EU og Israel

På hvilken måde agter Kommissionen at genoverveje sine handelsforbindelser med Israel i betragtning af den igangværende militære operation i Gaza, Israels overdrevne og uforholdsmæssige anvendelse af magt og i betragtning af de tusindvis af civile ofre og drab på uskyldige palæstinensiske borgere?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Kommissionen har på det kraftigste fordømt volden i Gaza. Denne krise beviser endnu en gang, at konflikten mellem israelere og palæstinensere ikke kan løses ad militær vej. Kun forhandlinger, hvor parterne engagerer sig fuldt ud, kan føre til en varig løsning.

Kommissionen glæder sig over, at krigshandlerne i Gaza er ophørt. Det er vigtigt, at alle parter gør den nuværende våbenhvile permanent gennem en fuldstændig gennemførelse af FN's Sikkerhedsråds resolution 1860. Der findes en række spørgsmål, der skal løses straks, navnlig genåbningen af alle grænseovergange ind og ud af Gaza, raketangrebene på Israel skal indstilles og våbensmuglingen til Gaza skal forhindres effektivt.

Nu, hvor krigshandlerne tilsyneladende er indstillet, er det vigtigt at genoptage samtalerne om en omfattende fred hurtigst mulig. EU har opfordret sine partnere til at hjælpe med til at drive fredsprocessen fremad. Kommissionens øjeblikkelige prioritering går ud på at lette de humanitære lidelser for Gazas befolkning. Handelsforbindelserne mellem EU og Israel vil fortsætte. Isolation, sanktioner eller andre former for boykot vil skade samtaler og forhandlinger, der har til formål at skabe en varig løsning på konflikten. Hvis de rettes mod israelske interesser, ville de desuden også skade De Besatte Palæstinensiske Områder, der er økonomisk afhængige af Israel, som er det vigtigste land med hensyn til eksport og beskæftigelse af arbejdsstyrken.

David Martin (PSE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hans svar og glæde mig over, at han gentog Kommissionens fordømmelse af Israels handlinger. Men hr. kommissær, alle vores handelsaftaler har en menneskerettighedsklausul. Som mange af mine vælgere kan jeg ikke forstå, hvorfor vi, når et land indrømmer, at det anvender uforholdsmæssig militær magt mod en civilbefolkning – at det bevidst angriber skoler og bevidst angriber bygninger tilhørende fredelige og neutrale internationale organisationer – stadig ikke tror, at det har overtrådt menneskerettighedsklausulerne. Hvornår kan der være tale om overtrædelse af menneskerettighederne, hvis ikke under disse omstændigheder?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg må sige, at hele vores politik over for denne konflikt mellem Israel og Palæstina går ud på, at Kommissionen nu fokuserer på humanitær nødhjælp og på at hjælpe menneskene i Gaza, mens alle andre spørgsmål vil blive behandlet senere. Der vil ikke ske nogen ændring af vores handelspolitik, og den videre udvikling afhænger af omstændighederne.

Jeg ved naturligvis, at De kan få detaljerede oplysninger om de undersøgelser, der er iværksat af de mulige krænkelse af menneskerettighederne og forbrydelser begået under denne konflikt. Kommissionen følger disse undersøgelser nøje, og når de er afsluttet, vil den tage en afgørelse og følge op på udviklingen og træffe de næste beslutninger.

Formanden. – En hel del personer har bedt om at måtte stille yderligere tillægsspørgsmål til dette spørgsmål. Jeg kan kun tage to i henhold til forretningsordenen, og derfor vil jeg huske på, hvem der har stillet dem, og på den politiske balance. Jeg vil derfor tage tillægsspørgsmål fra hr. Allister og hr. Rack.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Hr. kommissær, jeg glæder mig over Deres forsikring om, at handelsforbindelserne vil blive videreført, og jeg vil gerne tilskynde Dem til ikke at lade Dem skræmme af lavinen af antiisraelsk propaganda og bede Kommissionen huske på, at eftersom Israel er et de meget få demokratier i denne region, er det vigtigt ikke at lukke landet ude eller fremmedgøre det, for det vil på ingen måde fremme freden. En sådan handling vil også stå i grel kontrast til den tolerance, som EU har udvist over for mange despotiske regimer rundt om i verden.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Jeg glæder mig over, at EU har påtaget sig en humanitær forpligtelse til at hjælpe de mennesker, der lider i Gazastrøben. Jeg glæder mig også over, at vi har fordømt det, der formentlig er en uforholdsmæssig reaktion fra Israels side og helt korrekt har sagt, at dette ikke er en metode til sikring af freden, fordi den tværtimod bringer freden i fare. Vi bør imidlertid også tage os tid til at forklare for Den Europæiske Union, at folk i Gazastrøben har begået ulovlige voldshandlinger, der har en direkte og dødbringende indvirkning på Israels indbyggere. Det ville glæde mig, hvis EU kunne fremkomme med et afbalanceret svar i den forbindelse.

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg kan forsikre Dem for, at Kommissionen altid forsøger at handle afbalanceret. Eftersom mine kolleger, hr. Michel og fru Ferrero-Waldner, også har fordømt angrebene på Israel, har de fordømt begge parter for at anvende voldelige metoder og vold. Vi forsøger at være afbalancerede og overveje alle aspekter af denne meget komplicerede konflikt.

Formanden. - Spørgsmål nr. 35 af Bogusław **Sonik** (H-0029/09)

Om: Programmet "Safer Internet Plus"

I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1351/2008/EF⁽²⁾ af 16. december 2008 om etablering af et flerårigt fællesskabsprogram til beskyttelse af børn, der bruger internet og andre kommunikationsteknologier, skal Kommissionen hvert år udarbejde en række arbejdsplaner i forbindelse med programmet "Safer Internet Plus". Formålet med dette program er at gøre brugen af internettet og nye kommunikationsteknologier mere sikker. Med henblik på den trussel, som ubegrænset adgang til alle teknologier og informationer fører med sig, bør især børn og unge beskyttes. Den planlagte finansieringsramme til gennemførelse af programmet i perioden 1. januar 2009 til 31. december 2013 beløber sig til 55 000 000 euro.

Hvordan ser handlingsplanen, inklusive opdelingen af udgifterne til gennemførelsen af programmet "Safer Internet Plus" ud for de kommende år? Hvem kan søge om at deltage i programmet? På hvilken måde og til hvilke formål fordeles midlerne i forbindelse med programmet "Safer Internet Plus"?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Programmet "Safer Internet", forløberen for det program, der iværksættes nu, blev anset for at være en stor succes. Kommissionen er overbevist om, at det næste program også bliver en succes.

Programmet "Safer Internet" er et enestående paneuropæisk initiativ, hvor EU bidrager til at bekæmpe ulovligt indhold og skadelig adfærd online og øge bevidstheden om børns onlinesikkerhed i den europæiske offentlighed. Det letter nationale foranstaltninger og initiativer på en koordineret måde.

Som spørgeren påpeger, har det nye program "Safer Internet Plus", der skal løbe i fem år fra 2009 til 2013, et samlet budget på 55 mio. EUR og vil blive gennemført gennem årlige arbejdsprogrammer. Arbejdsprogrammet for 2009 er i øjeblikket til høring internt mellem Kommissionens tjenestegrene. Kommissionen vil derefter søge at få en positiv udtalelse fra Det Rådgivende Udvalg for Programforvaltning. Derefter vil dette dokument blive lagt ind i komitologiregistret, således at Europa-Parlamentet kan udøve sin 30 dages undersøgelsesret, hvilket bør finde sted mellem slutningen af marts og begyndelsen af april. I arbejdsprogrammet defineres de indholdsmæssige kriterier og det vejledende budget for forslagsindkaldelsen, der vil blive gennemført i 2009.

Forslagsindkaldelsen bliver åben for alle juridiske enheder, der er etableret i medlemsstaterne. Den er også åben for juridisk enheder, der er etableret i EFTA-lande, der er med i EØS-aftalen – Norge, Island og Liechtenstein. Den er desuden åben for juridiske enheder, der er etableret i andre lande, hvis der er underskrevet en bilateral aftale.

⁽²⁾ OJ L 348, 24.12.2008, p. 118.

2009-arbejdsprogrammet er det første ud af fem og vil derfor udgøre et fundament for de aktiviteter, der skal gennemføres i hele programmets levetid. I henhold til det nuværende udkast prioriterer man at styrke og beskytte børn ved at indføre nye foranstaltninger og videreføre foranstaltninger, der er påbegyndt under det foregående program "Safer Internet Plus", idet man sikrer dækningen af bevidstgørelsesaktiviteter, hjælpelinjer og "hotlines" rundt om i medlemsstaterne, styrker koordineringen på europæisk plan og ligeledes sikrer, at man får noget for pengene ved at opnå den størst mulige virkning med de til rådighed værende økonomiske ressourcer, nemlig 11 mio. EUR pr. år.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Fru formand, hr. kommissær! Jeg glæder mig over dette vigtige initiativ. Jeg vil gerne stille et enkelt spørgsmål. I programmet henviser man til muligheden for at oprette særlige kontaktpunkter i de enkelte lande, der skal varetage koordineringen af programmet. Har kommissæren yderligere oplysninger om dette, og hvad man rent faktisk forestiller sig?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg har desværre ingen nærmere oplysninger om kontaktpunkterne, men jeg ved overordnet set, at dette beslutes i medlemsstaterne og i høj grad afhænger af den administrative struktur og forvaltningsstrukturen.

Jeg ved, hvor dette kontaktpunkt skal oprettes i mit eget land, men i øjeblikket har jeg ikke overblik over, hvor kontaktpunkterne skal være i andre lande.

Jeg kan naturligvis fremskaffe de nødvendige oplysninger, hvis De er interesseret.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Fru formand! De farer, som internettet udgør, ændrer sig konstant, og vi har set internettet så at sige udvikle sig fra version 1.0 til version 2.0. Dette betyder grundlæggende, at alt er blevet langt mere interaktivt. Der har været tilfælde, hvor unge mennesker er blevet drevet til selvmord på webplatforme og websamfund af denne art.

Spørgsmålet er nu: Mener De, at denne udvikling generelt er god eller dårlig? Bliver situationen mere eller mindre farlig? Hvis den bliver mere farlig, hvilke planer har Kommissionen da med hensyn til denne ændring af internettet?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Det drejer sig om at bruge 55 mio. EUR korrekt. Kan De forestille Dem, at man giver små og mellemstore virksomheder små beløb til bare at lave bedre programmer, udarbejde programvurderinger for unge, så de kan afgøre, hvorvidt de er interesserede i programmet eller ej, på samme måde som med film, så man angiver en aldersgrænse, der viser, om indholdet er passende, og at der findes en specifik aldersgrænse? Kan De forestille Dem at tildele programfinansiering på samme måde som med Eurostars-programmet?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Farerne på internettet og udviklingen på internettet er et omfattende spørgsmål. Vi ved alle, hvor nyt internettet er i vores verden, og hvordan det har udviklet sig eksponentielt i løbet af det seneste par år. Dermed er både de positive og farlige sider meget nye for samfundet og myndighederne.

Naturligvis skal myndighederne, også de europæiske institutioner, vurdere alle mulige trusler korrekt, og det er jeg også sikker på, at de gør. Programmet "Safer Internet" er en reaktion på allerede identificerede trusler. En anden trussel, som man allerede har identificeret, er cyber-angreb og forskellige forsøg på at angribe og blokere via internettet. Forbrydere bruger også internettet, og de retshåndhævende myndigheder arbejder aktivt på at kunne håndtere disse mulige trusler.

Så jeg mener, at en af de vigtigste prioriteringer for regeringerne – og også de europæiske institutioner – er at reagere hensigtsmæssigt; og i denne forbindelse betyder "hensigtsmæssigt", at vi ikke skal indskrænke de kolossale fordele, som internettet giver alle brugere.

Men selv om alle de forskellige aspekter af nye trusler og muligheder – og passende reaktioner på disse – bestemt i højere grad er et spørgsmål for specialisterne på dette område, er de også af interesse for alle brugere af internettet. Jeg kan forsikre Dem for, at Kommissionen og dens relevante tjenestegrene overvåger situation intenst.

Med hensyn til deltagelsen i dette program er det Kommissionens holdning, at ansøgningerne kan komme fra en lang række mulige ansøgere, herunder små og mellemstore virksomheder, og at disse virksomheder oftest leverer denne slags tjenester. Derfor mener jeg, at det også vil være godt for disse virksomheder.

Hvis jeg har forstået det rigtigt med de yngre generationers mulighed for at deltage i programmet, kan jeg ikke give Dem et konkret svar i øjeblikket, men Kommissionen er klart indstillet på at inddrage så mange deltagere som muligt i arbejdet med dette program. Jeg kan imidlertid ikke give Dem noget konkret svar i dag på spørgsmålet om unge menneskers deltagelse.

Anden del

Formanden. - Spørgsmål nr. 36 af **Ingeborg Gräßle** (H-1043/08)

Om: Kommissionens særlige rådgiver, Richard Boomer, og Heysel-arealet

Siden 1. april 2006 har den belgiske ejendomsmægler, Richard Boomer, fungeret som kommissær Kallas' særlige rådgiver i bygningsspørgsmål. Hans rådgivningsaftale er blevet forlænget.

Hvad har fået kommissæren til at forlænge aftalen? Hvilke af de afgørelser, kommissæren har truffet, har Richard Boomer haft indflydelse på? Hvilke interne møder i Kommissionen har Richard Boomer deltaget i siden forlængelsen?

I mellemtiden ser det ud til, at en anden belgisk ejendomsmægler forsøger at opnå, at nogle af Kommissionens kontorer placeres på Heysel-arealet i Bruxelles. Vil Kommissionen oplyse, hvad den mener om denne placering? Hvordan er tidsplanen for de afgørelser, der skal træffes? Hvornår foreligger resultaterne af arkitektkonkurrencen for Rue de la Loi?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg kender en del til dette spørgsmål, og det er allerede blevet behandlet mange gange. Først må jeg sige, at hr. Richard Boomer ikke er ejendomsmægler, som det fremgår af spørgsmålet. Alle oplysninger om ham ligger på webstedet. Han har været min særlige rådgiver siden den 1. april 2006, og hans mandat blev fornyet i 2008 for perioden fra den 1. april 2008 til den 31. marts 2009.

Hans mandat som særlig rådgiver er følgende: at rådgive næstformanden med ansvar for administration, revision og forebyggelse af svig om ejendoms politik; forbedre relationerne med de kompetente myndigheder i Bruxelles og Luxembourg; optimere effektiviteten af de investeringer, Kommissionen foretager.

Jeg må sige, at han virkelig har leveret værdifuld ekspertviden til os, han ved, hvad der foregår inden for fast ejendom i Bruxelles eller især i Belgien, måske ikke så meget i Luxembourg. Hans råd har været værdifulde, og jeg må sige, at kommandolinjerne inden for Kommissionens ejendoms politik er meget klare. Definitionen af ejendoms politik hører under GD for Personale og Administrations kompetenceområde under den næstformand, der har ansvaret for administration. Politikken gennemføres af Kontoret for Infrastruktur og Logistik Bruxelles (for Bruxelles) og Kontoret for Infrastruktur og Logistik Bruxelles (for Luxembourg). I sin egenskab af særlig rådgiver kommer hr. Boomer, som alle særlige rådgivere inden for Kommissionen, med råd om politik og langsigtede perspektiver vedrørende de spørgsmål, som hans mandat omfatter. Han har ikke nogen rolle inden for beslutningsprocessen eller i de underliggende forvaltningsprocedurer som f.eks. køb af bygninger eller suspendering af et langvarigt lejemål.

Med hensyn til det tredje spørgsmål om en unavngiven belgisk ejendomsmægler har Kommissionen ikke noget kendskab til det pres, som spørgeren omtaler.

Med hensyn til det sidste spørgsmål – det store – er jeg meget glad for at kunne meddele spørgeren, at Kommissionen i en meddelelse om sin ejendoms politik fra 5. september gav udtryk for, at den vil opretholde en stærk symbolsk tilstedeværelse i centrum af EU-kvarteret med en sideløbende tilstedeværelse på op til tre andre placeringer uden for dette kvarter. Denne politik gør det muligt at sikre den bedste merværdi ved brugen af offentlige midler og kan presse det høje prisniveau i EU-kvarteret nedad. I henhold til denne politik offentliggjorde Kommissionen i juni 2008 en indkaldelse af oplysninger rettet mod markedet for at skaffe sig en bedre viden om de foreliggende muligheder for ejendomme uden for EU-kvarteret fra 2014. Denne indkaldelse skete i fuld åbenhed og blev offentliggjort i EUT. Kommissionen modtog ni tilbud og er i øjeblikket i færd med en teknisk gennemgang af disse.

Kommissionen kan forsikre de ærede medlemmer om, at valget af placering, der skal træffes i 2009, vil ske på grundlag af en nøje undersøgelse af de enkelte tilbud, i henhold til klare procedurer og under hensyntagen til Kommissionens interesser og skatteyderes penge. Indtil denne beslutning er taget, vil Kommissionen ikke kommentere nogen af de tilbud, den har gennemgået.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvornår resultaterne af arkitektkonkurrencen om Rue de la Loi vil blive offentliggjort, kan Kommissionen kun sige, at dette spørgsmål ikke hører under Kommissionens

kompetenceområde, men skal rettes til regionen Bruxelles Capitale, som har udskrevet denne byplanlægningskonkurrence. Ifølge de oplysninger, som Kommissionen har adgang til, forventes det endelige resultat at foreligge i foråret 2009.

Jeg beklager det lange svar, men der var mange oplysninger, der skulle med.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Det er altid en fornøjelse at lytte til, hvad kommissæren har at sige, og drøfte disse spørgsmål med Dem. Jeg har udarbejdet et diagram, der viser karriereforløbet for Deres særlige rådgiver. Jeg vil gerne bede Dem sørge for, at der ikke opstår nogen interessekonflikter. En af de personer, der spiller en rolle i Deres nye tilbud, optræder på dette diagram. Det er en person, der har været forretningsforbindelse med Deres særlige rådgiver i lang tid. Så hvordan sikrer De, at der ikke opstår nogen interessekonflikt?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Som sagt må han kende en masse mennesker. Jeg er helt sikker på, at der ikke foreligger nogen interessekonflikt her. Han har ikke fremsat nogen forslag om vores fremtidige politiske beslutninger.

Jeg er helt sikker på, at De vil få det at høre, når beslutningen træffes. Der er stillet forslag om ni placeringer, men jeg ved ikke, hvor de ligger. Jeg har læst nogle forslag i aviserne. De kan kontrollere det bagefter, og så vil De få det fulde billede af, hvorfor man har truffet den ene eller den anden beslutning. Indtil videre er ingenting afgjort, og derfor er jeg meget interesseret i at se alle disse forslag.

Min rådgiver har undersøgt sagen fra alle vinkler, og jeg er helt sikker på, at der ikke findes nogen interessekonflikt, og naturligvis især at han ikke har nogen rolle i denne form for beslutningstagning.

Markus Pieper (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne stille endnu et spørgsmål. Vi har forstået, at man søger efter en ejendom uden for det europæiske kvarter. Jeg mener imidlertid, at man bruger europæiske skattepenge, og at Europa-Parlamentet bør inddrages i en gennemsigtig proces.

Mit spørgsmål er følgende. Som De selv har sagt, hr. kommissær, har ni parter allerede udvist interesse for denne indkaldelse af oplysninger, og det er man ved at behandle i øjeblikket. Men der er foretaget specifikke ændringer af anvendelsen for én placering, nemlig Heysel. Hvordan stemmer de oplysninger, De lige har givet os, sammen med det, der tydeligvis allerede er under forberedelse på denne placering? Vi vil gerne have nogle mere specifikke oplysninger, navnlig om, hvornår vi vil blive informeret om den overordnede status og om proceduren.

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! De vil helt klart blive informeret om hele proceduren og få mulighed for at undersøge den. Det bliver en meget klar og gennemsigtig beslutning. Årsagen bag ønsket om at have såkaldte "andre placeringer" uden for det europæiske kvarter er netop, at vi ønsker en mere effektiv udnyttelse af pengene.

Hvis vi koncentrerer alle vores tjenestegrene i det europæiske kvarter, giver det ejendomsmæglerne fantastiske muligheder for at kræve meget høje priser, hvilket vi har set i mange tilfælde. Så det er en nødvendighed med andre placeringer, navnlig for at begrænse omkostningerne. Det er hovedtanken.

Vi har allerede nogle bygninger og nogle placeringer uden for det europæiske kvarter. Vi har bygninger i Beaulieu, vi har bygninger i Rue de Genève og ligeledes nogle andre steder. Vi er interesserede i at søge. Vi har anmodet om forslag til 70 000 m², og vi vil så undersøge alle muligheder.

De nævnte Heysel. Jeg læste om det i aviserne. Jeg ved ikke noget om Heysel. Ja, siden jeg læste dette, har adskillige belgiske politikere henvendt sig til mig og talt både for og imod den placering, men det er aldrig blevet behandlet som en præference. Intet er afgjort. Det er en proces, der er i gang.

Det er meget interessant for politikere i Belgien og i Bruxelles, disse placeringer, og regionen Bruxelles er også interesseret i, at vi får placeringer uden for det europæiske kvarter, så vi vil træffe denne beslutning. Vi har nedsat et vurderingsudvalg, der er i færd med at gennemgå forslaget, og det vil så blive forelagt OIB og så senere Kommissionen. Det vil blive en gennemsigtig proces. Jeg vil dog foreslå, at vi holder os ude af interne belgiske diskussioner og interesser.

Formanden. - Spørgsmål nr. 37 af **Liam Aylward** (H-1052/08)

Om: Forfalskninger af eurosedler og -mønter

Kunne Kommissionen orientere om den nuværende situation med hensyn til forfalskning af eurosedler og -mønter samt give en analyse af EU's igangværende tiltag til bekæmpelse af denne form for falskneri?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Det Europæiske Fællesskab har udviklet en række foranstaltninger for at beskytte euroen mod forfalskning, men som svar på Deres spørgsmål med hensyn til status i kampen mod forfalskninger vil jeg sige følgende:

I 2008 viser tallene fra Den Europæiske Centralbank, at i alt 666 000 falske eurosedler blev taget ud af omløb – så lidt over 600 000 sammenlignet med 20 mia. ægte eurosedler: Det tal er ikke alt for alarmerende. Historisk set er det 50-eurosedlen, der oftest forfalskes, men i andet halvår af 2008 var den mest forfalskede seddel for første gang 20-eurosedlen.

Med hensyn til euromønter blev der i 2008 taget i alt 100 095 falske mønter ud af omløb, hvilket udgør et fald på 7 % sammenlignet med 2007, og to-euromønten har altid været langt den mest forfalskede euromønt.

Så den overvåger vi nøje. Rollerne er forskellige. Den Europæiske Centralbank er ansvarlig for koordinering af kampen mod forfalskning af eurosedler. Kommissionen, navnlig OLAF, tager sig af forfalskning af mønter.

Den egentlige retshåndhævelse foregår på medlemsstatsplan, men det er Den Europæiske Centralbank, der står for koordineringen. Vi har et teknisk og videnskabeligt center, der foretager analyser og klassificering af nyslåede falske mønter.

Det er vigtigt at nævne, at Europol spiller en vigtig rolle i kampen mod forfalskninger. Så dette er situationen vedrørende forfalskning af eurosedler og -mønter.

Liam Aylward (UEN). – (EN) Fru formand, hr. kommissær! Selv om De måske i Deres svar giver udtryk for, at dette er et meget lille problem i den store sammenhæng, modtager jeg temmelig mange klager fra mindre virksomheder over, at det bliver stadig vanskeligere for dem, og at de støder på flere problemer.

For at løse problemet med forfalskninger mener jeg, at det er meget vigtigt med et så udstrakt samarbejde mellem politiet, Den Europæiske Centralbank, som De allerede har omtalt, og Kommissionen.

Kan De redegøre for den aktuelle situation vedrørende graden af samarbejde, og navnlig om De mener, at samarbejdet er godt nok og stærkt nok?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg er direkte ansvarlig for OLAF, og OLAF tager sig som nævnt af falske mønter. Jeg får ingen meldinger om, at samarbejdet mellem medlemsstaterne og mellem de europæiske institutioner er dårligt, herunder Europol, som jeg har besøgt og set teknologien til opsporing af falske sedler og mønter.

Derfor mener jeg, at situationen er mere eller mindre tilfredsstillende sammenlignet med adskillige andre områder, hvor samarbejdet ikke er så godt. Men på området forfalskninger har Kommissionen ingen angivelse af, at der er problemer med samarbejdet mellem Europol og de nationale retshåndhævende myndigheder. Tværtimod har Europol specialister fra de nationale retshåndhævende myndigheder hos sig, og de arbejder koncentreret i kampen mod forfalskninger.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). – (EL) Fru formand, hr. kommissær! Nu hvor euroen fejrer sit 10-års jubilæum i denne periode med global økonomisk krise, vil jeg gerne spørge Kommissionen, om den har til hensigt at bede Den Europæiske Centralbank om at godkende udstedelsen af en- og to-eurosedler, for det er især disse mønter, der forfalskes. Den seneste sag drejer sig om det tyrkiske pund, der som De ved minder om to-euromønten, og derfor bliver forfalsket igen og igen.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hans svar og spørge ham: Hvis der nu var tre falskmøntnere – "A", der opererer i Tyskland, "B", der opererer i Irland, og "C", der opererer i Slovakiet – ville de så få samme dom, hvis de blev kendt skyldig i falskmøntneri.

Sagt på anden vis: Hvis man nu er falskmøntner, findes der så et incitament til at drive sit erhverv i én stat frem for en anden, fordi straffen der er mindre streng? I USA er det en alvorlig forbrydelse at forfalske penge. Har vi den samme holdning i EU?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Først vil jeg sige, at jeg udmærket kender det tyrkiske pund. Dette er ikke et anliggende for Den Europæisk Centralbank, men jeg har selv under et besøg i Tyrkiet drøftet dette problem med medlemmer af den tyrkiske regering, og de lovede, at de gradvist ville udfase denne mønt og ændre den, så den ikke ligner europæiske mønter så meget. Så det har i det mindste været lovende. Det var allerede for et par år siden, og det er ikke blevet taget op igen, så processen er formentlig i gang.

Med hensyn til samarbejde var der først i 2009 tale om en omfattende operation mod falskmøntnere sammen med de italienske myndigheder, så samarbejdet fungerer.

Med hensyn til domfældelser er det naturligvis et anliggende for de nationale domstole og mere et spørgsmål for min kollega, hr. Barrot, men jeg har aldrig hørt om, at EU skulle iværksætte initiativer for at harmonisere disse domme. Jeg har imidlertid hørt fra det land, jeg kender bedst, og fra andre lande, at falskmøntneri er en alvorlig forbrydelse overalt.

Som sagt foregår der en hel del samarbejde mellem de retshåndhævende myndigheder for at bekæmpe de personer, der giver sig af med disse aktiviteter, men så vidt jeg ved, findes der ingen initiativer for harmonisering af den type lovgivning i hele Europa.

Formanden. - Spørgsmål nr. 38 af **Gay Mitchell** (H-1071/08)

Om: Effektiv anvendelse af EU's budget

Nu hvor EU-budgettet for 2009 træder i kraft, hvordan sikrer Kommissionen da fortsat, at EU-skatteydernes penge bruges på mest effektiv måde og spild holdes på et absolut minimum?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg kunne naturligvis tale mindst en time om disse spørgsmål. Vores handlinger på dette område afspejles i den igangværende dechargeprocedure og i mange meddelelser fra Kommissionen, i mange dechargeafgørelser og i mange taler i Budgetkontroludvalget. Så for det første kan jeg forsikre Dem om, at vi tager disse spørgsmål meget alvorligt, og situationen er i bedring.

Systemet er som følger. Budgetmyndigheden, dvs. Parlamentet, bemyndiger Kommissionen til at bruge penge og bestemmer, hvilke penge der kan bruges til at gennemføre Fællesskabets politikker. Der findes et særligt udgiftsprogram, der har sit eget retsgrundlag. Parlamentet udformer også dette retsgrundlag, så reglerne beslutes af budgetmyndigheden i henhold til budgettet.

Derefter kommer gennemførelsen, som består af forskellige lag. Et af disse er naturligvis Kommissionen, som er den vigtigste aktør i gennemførelsen af budgettet. Vores aktiviteter med henblik på at forbedre den økonomiske forvaltning afspejles i vores årlige aktivitetsrapporter, og Revisionsretten har vurderet, at de bliver bedre og bedre og afspejler situationen mere realistisk.

Det er den interne del. En anden er kontrol- og revisionssystemerne, som også er blevet styrket i de senere år, f.eks. inden for de interne politikker på forskningsområdet, hvor vi har øget antallet af medarbejdere til kontrol og revision. En anden vigtig ting i netop denne del er den fælles forvaltning. Meget afhænger også af bidraget fra og indsatsen af medlemsstaterne for at reducere deres fejl og undgå misbrug af penge. Der er også forbedringer på dette område. Der er indført et helt nyt instrument – den såkaldte årlige sammenfatning af alle rapporter fra de udbetalende organer. Disse blev analyseret grundigt for første gang sidste år, og det sker nu igen.

Så situationen er i bedring. I Revisionsrettens beretning, som også har ændret sig meget siden starten af vores mandatperiode, sættes der nu tal på ændringerne. Denne talsætning af ændringerne viser også, at der er sket forbedringer. Så de europæiske midler forvaltes temmelig stramt – også for stramt på nogle områder. Vi kan vise, hvad der er sket. Men vi kan også klart sige, at det langt fra er perfekt. Det er et kolossalt maskineri, der skal fungere gnidningsløst. I henhold til Revisionsrettens skøn gennemføres 98 % af alle transaktioner på de fleste områder uden fejl. Inden for strukturfondene er tallet næsten 90 %, så det store flertal af transaktioner er ikke behæftet med fejl, og alle fejl vil blive rettet. Antallet af korrektionsbeslutninger vedrørende strukturfondene er steget kolossalt i denne periode. Jeg kan naturligvis give Dem en masse tal, hvis det skulle være nødvendigt. Dette var nogle indikationer, men det er naturligvis klart, at det ikke dækker hele svaret på det enkle spørgsmål: "Hvordan forvalter De EU-budgettet?"

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Er kommissæren klar over, at Revisionsretten har sagt, at der var uacceptable udgiftsfejl inden for alle politikområder i det 140 mia. EUR store budget på nær to? Og ja,

der er sket forbedringer: Revisorerne skønnede, at mindst 12 % af Samhørighedsfonden ikke skulle have været udbetalt sidste år, og det tal var nede på 11 % i år – det er en forbedring. Men 11 % udgjorde 462 mio. EUR. Mener kommissæren, at det er acceptabelt?

Inden for andre politikområder – landbrug, miljø, ekstern bistand, udvikling og udvidelsen, forskning, energi og transport, uddannelse og borgerskab – var fejlprocenten (jeg bruger ordet "fejl") på mellem 2 % og 5 %, og revisorerne bemærkede, at det var en "uforholdsmæssigt" (det er deres betegnelse) stor fejlprocent for udvikling af landdistrikter, som nu udgør 20 % af landbrugsudgifterne og er stigende.

Det er noget rod, hr. kommissær! Kan vi forvente, at det vil blive forbedret?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Naturligvis skal det forbedres, men De skal også forstå, at vi taler om fejl. Tallet på 12 % for sidste år er baseret på stikprøver udtaget af Revisionsretten ved hjælp af en helt korrekt metodologi. Disse stikprøver udgør 63 mio. EUR. Alle disse stikprøver er blevet korrigeret, geninddrevet og de nødvendige dokumenter forelagt. Derfor er problemet med 12 % fra 2006 blevet løst.

Fejl er ikke penge, der er spildt: Fejl er fejl, der bliver rettet. Alle tallene er til rådighed fra Budgetkontroludvalget om, hvad der gøres for at geninddrive uberettiget udbetalte midler.

I år har man f.eks. inden for Regionaludviklingsfonden truffet beslutninger om at geninddrive næsten 2,3 mia. EUR fra medlemsstaterne – hvis der ikke skal foretages andre korrigeringer, men dette er en proces, hvor vi har været langt skrapere end tidligere; De må stadig forstå, at vi taler om fejl her.

I mellemtiden har Revisionsretten forelagt denne decharge, denne beretning. På grundlag af denne beretning har de indbragt to sager for OLAF til videre undersøgelse – en sag er lukket, og den anden er ved at blive undersøgt. Der er tale om mulige tilfælde af svig. Jeg må sige, at situationen ikke er så dårlig, selv om vi naturligvis skal sikre os, at pengene bruges korrekt overalt.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (EN) Fru formand, hr. kommissær! Som følge af finanskrisen har man i nogle EU-lande som et tegn på solidaritet beskåret lønningerne til ministre, parlamentsmedlemmer og ligeledes for medlemmer af Europa-Parlamentet med 10 %, 15 % eller 20 %.

Vil De støtte en sådan idé? Jeg ved, at det er kompliceret at gennemføre, men i det mindste teoretisk at gennemføre en sådan idé inden for Kommissionen?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru formand! Eftersom energieffektivitet er et af de prioriterede områder for EU's økonomiske genopretning og for bekæmpelse af klimaændringer, mener jeg, at det er nødvendigt at oprette en europæisk fond for energieffektivitet og vedvarende energi for at rejse de offentlige og private midler til gennemførelse af specifikke projekter rundt om i EU. Dette vil være et skoleeksempel på effektivitet i brugen af offentlige europæiske midler. Jeg vil gerne høre Kommissionen, hvad man mener om dette.

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg kender ikke Parlamentets holdning til spørgsmålet om lønninger. Det er et spørgsmål om at åbne personalevedtægten, og det er en meget kompliceret sag. Kommissionen besluttede indledningsvis ikke at åbne personalevedtægten, men at få dette maskineri til at fungere smidigt. Ingen har foreslået at åbne den igen, fordi det netop er meget kompliceret.

Hvis vi kommer med et sådant forslag, skal vi naturligvis forhandle med arbejdsmarkedets parter, fagforeningerne. Vi kan forhandle om det eller stille dem disse spørgsmål i en uendelighed, men der er kun en meget lille chance for at åbne personalevedtægten, inden Parlamentets og Kommissions mandatperioder udløber.

Med hensyn til fonden forstod jeg ikke spørgsmålet. Foreslog De, at alle midlerne skulle lægges sammen? Kan De ikke gentage spørgsmålet?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (EN) Fru formand! Jeg foreslår, at man opretter en europæisk fond for energieffektivitet, men til projekter, der gennemføres inden for EU. Jeg mener, at det kunne være meget nyttigt for en bæredygtig økonomisk udvikling i EU.

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Det er et stort spørgsmål. Jeg kan kun sende det videre til mine kolleger.

Vi spørger sammen med Parlamentet medlemsstaterne, om beløb i denne størrelsesorden – disse 5 mia. EUR – kan stilles til rådighed udelukkende for energieffektivitet. Hidtil har der været en meget ophedet debat i Rådet.

Der findes nogle muligheder for at støtte energieffektivitet gennem samhørighedsfondene. Men at oprette en form for ny fond vil formentlig føre til nogle meget langvarige diskussioner: Jeg ved ikke, om det er nogen god idé, for energi falder stadig ikke inden for Fællesskabets kompetenceområde – det er udelukkende et nationalt anliggende.

Når man ser, hvad der sker med de 5 mia. EUR, er jeg ikke så entusiastisk med hensyn til samarbejdet mellem medlemsstaterne om oprettelse af forskellige finansieringsinstrumenter. Jeg kan naturligvis kun støtte tanken.

Formanden. - Spørgsmål nr. 39 af **Manuel Medina Ortega** (H-1036/08)

Om: Aftaler med landene i Det Andinske Fællesskab

På baggrund af de institutionelle problemer, som Det Andinske Fællesskab står over for i dag, anser Kommissionen det da stadig for muligt, at der indgås en samlet aftale med dette fællesskab eller finder den det mere sandsynligt, at der indgås særskilte aftaler med et eller flere af fællesskabets medlemmer?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Tak for denne mulighed for at behandle det meget interessante spørgsmål om vores udenrigspolitik over for Det Andinske Fællesskab.

Region til region-forhandlingerne med Det Andinske Fællesskab havnede i en blindgyde sidste sommer, fordi Det Andinske Fællesskab ikke kunne nå til enighed om fælles forhandlingspositioner inden for visse handelsrelaterede områder. Disse meningsforskelle afspejler til dels de forskellige tilgange, som de forskellige lande i regionen har til økonomisk politik og handelspolitikker.

Trods bestræbelser fra nogle medlemmer af Det Andinske Fællesskab på at komme ud af denne blindgyde måtte Kommissionen blot notere, at der ikke længere var enighed om at gå videre med forhandlingerne. Under disse omstændigheder og uden at opgive målet om at opbygge en forbindelse mellem Det Andinske Fællesskab og EU på mellemlangt sigt, foreslog Kommissionen Rådet et nyt tosporet forhandlingsformat, som blev godkendt af Rådet den 19. januar.

Først og fremmest og med henblik på at bevare og styrke relationerne mellem EU og Det Andinske Fællesskab foreslår Kommissionen at udbygge og ajourføre aftalen fra 2003 om politisk dialog og samarbejde.

For det andet foreslår Kommissionen, at man forhandler om flerpартshandelsaftalen uden for rammerne af Det Andinske Fællesskab med de lande, der er klar til og i stand til at indgå i ambitiøse, omfattende og WTO-kompatible handelsforhandlinger. De er naturligvis alle inviteret.

Under hensyntagen til uenigheden inden for Det Andinske Fællesskab vedrørende handelsdelen af associeringsaftalerne mener Kommissionen, at den foreslåede fremgangsmåde er bedst egnet til at give os mulighed for at komme fremad på en pragmatisk og konstruktiv måde, mens vi samtidig fortsat støtter Det Andinske Fællesskab og den andinske integration.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Fru formand! Jeg er enig i Deres bemærkninger om, at dette er den mest hensigtsmæssige fremgangsmåde. Jeg har tilbragt de seneste par dage i Republikken Bolivia, og jeg har fulgt begivenhederne på nærmeste hold.

Jeg vil gerne stille Dem følgende specifikke spørgsmål: Da jeg var der, fremførte man den indsigelse, at disse aftaler kunne stride mod Cartagenaaftalen – den aftale, som Det Andinske Fællesskab er baseret på – og at denne aftale måske måtte ændres.

Kan Kommissionen nu fortælle mig, hvorvidt aftalerne kan indgås uden at foretage ændringer af den grundlæggende tekst for Det Andinske Fællesskab?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg mener, at netop dette spørgsmål er ret vanskeligt. Ud fra det, jeg har læst i denne briefing, mener jeg, at det på grundlag af denne aftale om Det Andinske Fællesskab er muligt at gå videre med dette, men jeg vil meget gerne fremlægge mere detaljerede oplysninger gennem vores tjenestegrene.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Europa-Parlamentet har ført sit forhold med Latinamerika op på et nyt niveau, fordi vi nu har gensidige forbindelser mellem Europa-Parlamentet og næsten alle

parlamentar i Latinamerika, herunder Det Andinske Parlament, via EuroLat. Er denne tvungne, pragmatiske tilbagevenden til bilateralisme virkelig den rette fremgangsmåde, eller skal vi forsøge at føre en intensiv dialog med Latinamerika som et samlet fællesskab og kun tage hensyn til specifikke krav i forbindelse med særlige ordninger?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Ja, jeg kan klart sige, at dette er Kommissionens fremgangsmåde. Vi har altid været tilhængere af aftaler mellem multilaterale organisationer, og vi ser altid farerne ved bilaterale forbindelser, som let kan ende i forvirring.

Jeg er meget glad for, at jeg skulle rejse til Barbados for at underskrive en frihandelsaftale mellem EU og 14 lande i Vestindien. Det var et virkelig godt resultat. Det har tilskyndet til og fremmet samhandelen mellem disse lande kolossalt og er blevet hilst velkommen som et meget positivt skridt. Så vi vil naturligvis forsøge at benytte denne multilaterale fremgangsmåde.

Formanden. - Spørgsmål nr. 40 af **Avril Doyle** (H-1045/08)

Om: Fjernelse af PMOI fra EU's terrorliste

Den 4. december 2008 annullerede Retten i Første Instans Rådets afgørelse af 15. juli 2008, hvorefter People's Mojahedin (PMOI) fortsat skulle stå opført på EU's terrorliste.

I dommen lægger Retten vægt på, at PMOI's ret til høring og til en effektiv retsbeskyttelse var blevet tilsidesat af Rådet, som desuden ikke havde godtgjort, at PMOI var engageret i terrorisme. Af dommen fremgår det endvidere, at sagsakterne, der var fremlagt af den franske regering, ikke var baseret på "vægtige og pålidelige beviser", og at de angik enkeltpersoner, der var formodede medlemmer af PMOI, og ikke selve PMOI.

Denne dom er den sidste af seks domme afsagt af henholdsvis den britiske High Court og Court of Appeal samt af Retten i Første Instans angående PMOI, som alle understreger, at PMOI ikke er involveret i terrorvirksomhed og ikke planlægger at engagere sig i terrorisme.

Hvad er Kommissionens holdning hertil, når henses til at Kommissionen bør sikre overholdelsen af retsstatsprincippet?

Hvad er Kommissionens rolle ved sikringen af, at retten til en retfærdig rettergang og det naturretlige princip iagttages overfor enhver organisation, der befinder sig i en sådan situation?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Som De alle ved, fordømmer EU terror i alle dens former og tror fuldt og fast på, at man i kampen mod terror skal respektere menneskerettighederne for at kunne handle effektivt og troværdigt.

Sanktioner over for terrorister besluttet inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og Kommissionen er involveret i afgørelser, som medlemsstaterne træffer med enstemmighed i Rådet. Så Kommissionen har bemærket, at Retten i Første Instans i sin kendelse af 4. december 2008 annullerede Rådets afgørelse af 15. juli 2008, hvor the People's Mojahedin Organisation of Iran (PMOI) blev opført på terrorlisten.

Retten fremførte, at PMOI's ret til et forsvar og retten til effektiv juridisk beskyttelse ikke var blevet respekteret. Navnlig var årsagerne til medtagelsen på listen ikke blevet meddelt forud for afgørelsen. Organisationen kunne derfor ikke gøre sine synspunkter gældende, inden afgørelsen blev truffet. I medfør af denne dom vedtog Rådet den 26. januar 2009 en ny liste med personer og organisationer, der er omfattet af restriktive foranstaltninger over for terrororganisationer, og People's Mojahedin Organisation of Iran var ikke med på denne liste.

I den henseende er det også vigtigt at bemærke, at De Europæiske Fællesskabers Domstol i et tillæg af 23. oktober 2008 bekræftede, at man ved den nuværende procedure for optagelse af terrororganisationer på terrorlisten, som Rådet anvender ved sanktioner, der ikke er baseret på FN-sanktioner, respekterer menneskerettighederne for de pågældende personer og organisationer. Dette omfatter en procedure, hvor begge parter høres, årsagerne for optagelsen på listen anføres på forhånd, og den pågældende person eller organisation kan fremføre sine synspunkter.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren. Da jeg indgav denne forespørgsel den 17. december 2008, kendte jeg ikke til de gode nyheder, der kom fra udenrigsministrenes møde den 26. december.

Jeg vil gerne slå fast, at jeg fordømmer terror i alle dens former. Men samtidig må jeg spørge Dem, om det er acceptabelt, at Ministerrådet uanset sammensætning konsekvent kan nægte at respektere retsstatsprincippet og kan se stort på dommene fra Retten i Første Instans.

Endelig vil jeg gerne vide, om Kommissionen har fået nogen reaktion – officiel eller af anden art – fra det siddende iranske styre siden de europæiske udenrigsministres beslutning den 26. januar 2009.

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Som sagt var det en afgørelse fra Rådet, og nu har Domstolen vist, hvilke fejl denne afgørelse var behæftet med. Jeg går ud fra, at Rådet og de øvrige europæiske institutioner vil følge Domstolens beslutninger.

Domstolen har sagt, at denne afgørelse ikke opfyldte de indholdsmæssige og proceduremæssige krav, og Rådet fulgte denne kendelse. Dette blev drøftet i GAERC, og Rådet besluttede at fjerne denne organisation fra den nye terrorliste, der blev vedtaget den 26. januar 2009.

Men jeg har ikke hørt, at vi skulle have fået nogen reaktion fra den iranske regering. Tværtimod siger kollegerne, at der ikke er kommet nogen reaktion fra den iranske regering.

Jeg mener, at disse procedurer også vil bidrage til at kunne håndtere alle nuancerne ved at opføre organisationer eller mennesker som terrororganisationer på terrorlisten og give mulighed for at fremføre modargumenter. Det virker for mig at se som en god udvikling.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! Terrorlisten er tilsyneladende blevet udarbejdet på grundlag af oplysninger, der ikke altid er troværdige. Har man, efter at People's Mujahedin of Iran (PMOI) er blevet fjernet fra terrorlisten, nogen planer om at revidere og ajourføre EU's terrorliste?

Siim Kallas, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Denne liste revideres naturligvis løbende. Hvis en medlemsstat foreslår en anden fremgangsmåde, at fjerne eller tilføje noget, er det bestemt en begrundelse for at revidere listen. Så der er tale om en dynamisk proces: Den er ikke mejslet i sten. Der skal være en god begrundelse for en ny fremgangsmåde, men den kan revideres, hvis der fremkommer nye oplysninger.

Formanden. - Spørgsmål nr. 41 af **Seán Ó Neachtain** (H-1049/08)

Om: De fremtidige forbindelser mellem EU og Island

Island er medlem af EFTA, de fleste økonomiske forbindelser mellem EU og Island henhører under EØS, Island er associeret til Schengenaftalen, og det har inden for de handelsmæssige, økonomiske og sociale områder mange andre former for tilknytning til EU. Konsekvenserne af den finansielle krise har ført til overvejelser om Islands optagelse i Eurozonen, samtidig med at landet står uden for EU. Hvilken indflydelse ville et sådant tiltag have på forbindelserne mellem EU og Island - navnlig med hensyn til samarbejdet på miljøområdet og på det maritime område/fiskeriområdet - og findes der bestemmelser, som sætter Europa-Kommissionen i stand til at håndtere en sådan udvikling? Kunne et sådant tiltag - hvis det skulle finde sted - efterfølges af lignende aftaler med andre lande, der ikke er medlemmer af EU?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Dette er helt klart blevet en sag, der giver anledning til meget intense diskussioner, som vi ikke kunne forestille os for et år siden. Vi kunne ikke have forestillet os, at vi skulle drøfte mulige radikale ændringer i forbindelserne mellem EU og Island. Spørgsmålet er, hvilken indvirkning Islands indførelse af euroen – uden at Island kommer med i EU – ville få på forbindelserne mellem EU og Island.

Først vil jeg gerne understrege, at der i dette øjeblik foregår en intens debat i Island om landets forhold til EU, herunder spørgsmålet om EU-medlemskab. Kommissionen følger diskussionen nøje.

Spørgsmålet om Islands ansøgning om EU-medlemskab er udelukkende et anliggende for den islandske befolkning, og skulle der komme en ansøgning fra Island, vil Kommissionen og medlemsstaterne handle i henhold til de etablerede procedurer i traktaten. Jeg kan forsikre Dem for, at vi vil behandle ansøgningen så hurtigt som muligt.

Med hensyn til spørgsmålet om Islands indførelse af euroen uden at blive medlem af EU kan Island naturligvis ensidigt træffe en sådan beslutning, men det skal slås fast, at det er Kommissionens faste overbevisning, og det samme gælder Den Europæiske Centralbank, at ensidig "euro-isering" ikke er et ønskværdigt politisk valg for Island. Et sådant træk ville ikke have nogen positiv indvirkning på forholdet mellem EU og Island.

Island er en potential ansøger om EU-medlemskab, og derfor bør Island kun forfølge en langsigtet monetær integration med euroområdet med henblik på EU-medlemskab. Dette betyder, at Island først bør indføre euroen, når landet er blevet medlem af EU og efter at have opfyldt betingelserne i traktaten.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Fru formand, fru kommissær! Med hensyn til Deres bemærkninger om en ansøgning om EU-medlemskab fra Island – hvis der kommer en sådan ansøgning, har EU da i lyset af den nuværende økonomiske situation et hurtigt system eller en hasteprocedure for behandling af en sådan ansøgning? Hvordan kan Unionen behandle en sådan anmodning hurtigt, hvis den skulle komme?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg mener ikke, at der kan blive tale om særbehandling af Island. Tidligere forhandlede vi med lande, som nu er medlemmer af EU, og nu forhandler vi med lande, som gerne vil med i EU: Fremgangsmåden skal være den samme – den skal være helt den samme for alle. Forhandlingerne vil være de samme som for alle andre kandidatlande. Jeg kan ikke se, at der findes nogen mulighed for en hasteprocedure ved disse forhandlinger.

Om Island måske er godt forberedt på medlemskab, er så et andet spørgsmål. Jeg ved ikke, hvorvidt landet allerede har indført lovgivning, der svarer til EU-lovgivningen, fordi dette er et vigtigt spørgsmål.

Under alle omstændigheder er jeg sikker på, at medlemsstaterne vil indtage den holdning, at fremgangsmåden skal være helt retfærdig og den samme for alle mulige ansøgere. Det er min holdning. I Kommissionen har der aldrig været tale om nogen særbehandling eller hasteprocedure.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! Hvis Island kommer med i EU eller euroområdet, hvordan vil Kommissionen da forhindre, at den forslåede islandske økonomi og det finansielle system bringer euroens stabilitet i fare eller endda rokker ved hele grundlaget for euroen?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Som næstformand for Fiskeriudvalget vil jeg gerne bede kommissæren uddybe sine tanker om, hvordan et EU-medlemskab kan påvirke fiskerisamarbejdsaftalen mellem Island og EU.

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Det var to helt specifikke spørgsmål. Igen må jeg understrege grundholdningen, at disse forhandlinger skal foregå på samme måde som med andre medlemsstater.

Men naturligvis har Island en befolkning på lige under 300 000, så det er et lille land, der ikke vil udgøre nogen større byrde for den europæiske økonomi. Jeg tror, at den grundlæggende holdning er, at landet vil kunne bidrage med noget, så det er en økonomi, der kan klare de aktuelle problemer.

Jeg tror, at medlemsstaterne vil holde meget nøje øje med landet og bede det om at få orden på økonomien. Det er det første krav, og så kan der være spørgsmålet om, hvilket bidrag Island kan yde til Unionens økonomi.

Med hensyn til fiskeriaftalen er det også et meget specifikt spørgsmål. Jeg mener imidlertid at kunne huske, at dette spørgsmål blev nævnt flere gange ved de tidligere udvidelsesforhandlinger.

Jeg mener, at fiskerispørgsmålet bliver det mest komplicerede i forhandlingerne med Island, fordi det har ret store privilegier, som uden tvivl vil blive anfægtet af visse medlemsstater. Jeg tror, at dette bliver det centrale i de fremtidige forhandlinger.

Jeg ved ikke, hvorvidt den eksisterende aftale er anvendelig eller passende for de fremtidige forbindelser mellem Island og de andre EU-medlemsstater. Når De sidder i udvalget, vil De imidlertid være klar over, at dette var et meget varmt emne i forhandlingerne mellem Norge og nogle af medlemsstaterne. Jeg mener imidlertid, at ingen i det mindste på nuværende tidspunkt præcis kan sige, hvilke løfter eller bekymringer der vil være på dette område.

Formanden. - Tak, hr. kommissær, og tak, fordi De hjælper os med så mange spørgsmål i aften.
Spørgsmål nr. 50 af **Marian Harkin** (H-1073/08)

Om: Demografirapporten

I november 2008 offentliggjorde Kommissionen sin demografirapport, hvori den gjorde rede for de udfordringer, Europa i de kommende tiår vil møde som resultat af en aldrende befolkning. I rapporten erkendte man, at disse udfordringer ville kræve en bred vifte af politiske tiltag, herunder større solidaritet mellem generationerne, for så vidt angik langtidspleje, øget anerkendelse af plejepersonale og vigtigst af alt, mere støtte til personer, som passer familiemedlemmer.

I december 2008 offentliggjorde Kommissionen sin rapport om omstrukturering i Europa, hvori den også fremhævede disse demografiske udfordringer og påpegede, at der kunne ske et fald i Europas potentielle vækstrate på et tidspunkt, hvor der krævedes betydeligt flere midler til at opfylde det stigende antal ældres behov for tilstrækkelige pensioner og sundheds- og langtidspleje.

Kan Kommissionen under henvisning til, at personer, der passer familiemedlemmer, er og fortsat vil være en fast og uundværlig bestanddel af social- og sundhedssystemet, gøre rede for, hvilke specifikke politiske tiltag den har udformet til imødegåelse af disse udfordringer, særlig hvad angår øget støtte til personer, der passer familiemedlemmer?

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! I den nye sociale dagsorden, som blev vedtaget i juli 2008, lovede Kommissionen at tage sig af behovene hos en aldrende befolkning. Spørgsmålet om et aldrende europæisk samfund kræver en række strategiske foranstaltninger begyndende med en vurdering af de nødvendige reformer af sundheds- og pensionssystemet for at tage højde for behovet hos en aldrende befolkning og under hensyntagen til adgangen til offentlige midler til forskning i, hvordan informationsteknologien kan bidrage til at forbedre sundheds- og levestandarderne for ældre.

Kommissionen er i færd med at færdiggøre udkastet til en fælles rapport om social sikring og social integration 2009, der vil sende et klart signal om behovet for at sikre, at indtægterne er tilstrækkelige på langt sigt, for at gøre sundhedsydelse mere effektive og nedbringe ulighederne på sundhedsområdet. Den vil også se på de udfordringer, som nogle medlemsstater skal løse inden for pensioner, sundhedsvæsen og langsigtet pleje. Disse beskrives i de vedlagte undersøgelser af de enkelte lande.

Beslutningstagningen ligger inden for medlemsstaternes beføjelser, når der er tale om politik for støtte til dem, der yder uformel pleje til familiemedlemmer. Imidlertid kan Kommissionen fungere som en katalysator for forandring for at støtte medlemsstaternes indsats. Inden for rammerne af den åbne koordinationsmetode på området social sikring og social integration bestræber Kommissionen sig på at tilskynde medlemsstaterne til at udforme politikker, der støtter familiemedlemmerne.

I den fælles rapport for 2008 understreger Kommissionen og medlemsstaterne betydningen af politikker for uformel pleje, herunder en række foranstaltninger vedrørende mulighed for uddannelse og rådgivning, aflastning, plejeorlov og en passende social beskyttelse for personer, der udfører uformel pleje. Desuden støtter Kommissionen indførelsen af disse politikker på nationalt plan gennem sit bidrag i form af undersøgelser og konferencer om dette spørgsmål.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru formand! Tak for svaret, hr. kommissær. De taler om en aldrende befolknings behov. Pleje er helt sikkert et sådant behov. De nævnte reformer af pensionsordninger, og det glæder mig at høre det, fordi mennesker, der holder op med at arbejde, meget ofte for at passe børn eller ældre, betaler ikke tilstrækkelige socialsikringsbidrag, og det er ofte dem, der har plejet andre, der ikke har tilstrækkelige pensioner.

De nævnte, at familiepleje hører under medlemsstaternes beføjelser, og det er jeg enig i. I svaret til os nævnte De også, at Den Europæiske Socialfond kan bruges til uddannelse. Jeg vil gerne bede Dem uddybe dette.

Og de folk, der passer andre, arbejder: De er ubetalt arbejdskraft. Jeg er interesseret i Deres holdninger til, hvordan De opfatter personer, der passer andre, ud fra det perspektiv inden for beskæftigelse og sociale anliggender, som er Deres eget GD.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand! I alle tilfælde arbejder vi i alle Kommissionens dokumenter ud fra en bevidsthed om, at med en aldrende befolkning vil stadig flere mennesker blive beskæftiget med at passe andre. På samme måde opretholder vi en helt klar ligestillingspolitik, fordi en af risiciene ved en ikke planlagt udvikling er, at det er kvinder, der tager ansvaret i langt højere grad for syge familiemedlemmer, som i mange tilfælde er meget gamle mennesker. Spørgsmålet om finansiering til disse mennesker er et anliggende for medlemsstaterne. Medlemsstaterne kan udvikle meget varierede ordninger for støtte til personer, der passer andre, og de fleste medlemsstater har en sådan ordning.

Siden De har nævnt Den Europæiske Socialfond, vil jeg gerne sige, at det er klart, at Den Europæiske Socialfond ikke kan påtage sig at finansiere pasning af personer, der har behov for det, men den kan udvikle og bidrage til at udvikle en hel række vigtige programmer for personer, der passer andre. Uddannelse er som nævnt især fokuseret på det forhold, at hvis vi ønsker at passe nogen, der måske står os nær, og som vi har et følelsesmæssigt bånd til, så er pleje af et andet menneske på trods af alle vores bestræbelser og gode vilje på en måde et specialiseret område. Det er derfor udmærket, at disse mennesker opnår en grundlæggende viden

og en grundlæggende erfaring, fordi resultaterne også gavner dem: Ikke blot bliver plejestandarden forbedret kraftigt, men deres opgave bliver også betydeligt lettere. Det er en af grundene til, at vi ønsker at gå i denne retning.

Jeg vil også gerne understrege noget, som ikke er blevet nævnt, men som vi også lægger vægt på, og det er misbrug eller dårlig behandling af ældre mennesker. I det fleste tilfælde viser det sig, at den dårlige behandling ikke skyldes en generel karakterbrist hos de ansvarlige personer, men meget ofte skyldes et svigt i en given situation. Opgaven er simpelthen for vanskelig, og de kan ikke magte den. Vi ønsker også at handle på dette område gennem Den Europæiske Socialfond.

Formanden. - Da spørgeren ikke er til stede, bortfalder spørgsmål nr. 51.

Vi går videre til det næste spørgsmål, som er stillet af hr. Crowley, men hr. Ryan træder i stedet for ham.

Spørgsmål nr. 52 af **Brian Crowley** (H-1056/08)

Om: Fattigdom i Den Europæiske Union

Solidaritet er et kendetegn for Den Europæiske Union, hvori de fælles værdier omfatter investering i mennesker, fremme af lige muligheder og bekæmpelse af fattigdom. Med henblik herpå kan Kommissionen redegøre for, hvordan man i fremtiden kan sikre, at foranstaltninger på europæiske plan om at bekæmpe fattigdom kan integreres i medlemslandenes politikker?

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Med indførelsen af Lissabonstrategien har EU sat sig et ambitiøst mål: at mindske fattigdommen betydeligt i 2010. Siden da har Unionen oprettet instrumenter for at nå dette mål. Den åbne koordinationsmetode inden for social sikring og social integration har bidraget til at styrke kampen mod fattigdom og social udstødelse og har underbygget medlemsstaternes indsats.

Dette samarbejde mellem medlemsstaterne har givet meget gode resultater. Jeg vil nævne tre eksempler: Der er nu 22 medlemsstater, der har sat sig et mål for bekæmpelse af fattigdom hos børn; borgerne og virksomhederne er nu meget tæt involveret i de nationale strategier for bekæmpelse af fattigdom; og strategier for social integration er indarbejdet i mange politikområder: beskæftigelse, uddannelse og faglig uddannelse, sundhed og boliger. Alle de relevante politikker er derfor taget i brug i kampen mod social udstødelse.

Den fornyede sociale dagsorden, som Kommissionen vedtog den 2. juli 2008, indeholder syv prioriterede aktivitetsområder, herunder kampen mod fattigdom og social udstødelse. I den fornyede sociale dagsorden foreslår man også en styrkelse af den åbne koordinationsmetode. Den europæiske plan for stimulering af vækst og beskæftigelse, der blev forelagt stats- og regeringscheferne på det europæiske topmøde i december 2008, sigter mod at afhjælpe virkningerne af den finansielle og økonomiske krise og ligeledes at styrke de reformer, som allerede er undervejs inden for rammerne af Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse.

Kommissionen har også påtaget sig regelmæssigt at overvåge de sociale virkninger af den finansielle og økonomiske krise i medlemsstaterne og de foranstaltninger, der træffes på nationalt plan. Dette værktøj til overvågning af krisens sociale virkninger skal offentliggøres kvartalsvis, og her vil man forståeligt nok fokusere på de mest udsatte grupper.

Kommissionen vil også fortsætte samarbejdet med medlemsstaterne for at sikre en effektiv gennemførelse af de henstillinger, der blev vedtaget i oktober 2008 om en aktiv integration af de mennesker, der befinder sig længst væk fra arbejdsmarkedet. Målet med denne henstilling er især at øge effektiviteten af mindstelønsordninger, som stadig er underudviklede i mange medlemsstater. Det er med andre ord vigtigt at give alle borgere mulighed for at opnå en rimelig levestandard, navnlig under den nuværende krise.

Jeg vil også gerne minde Dem om, at 2010 bliver det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse. Her vil man fokusere på følgende: støtte til overholdelse af socialt udstødtes rettigheder og muligheder for aktivt at reintegrere sig i samfundet; fokus på de enkelte medlemmer af samfundets ansvar i kampen mod fattigdom; udbredelse af de afprøvede metoder inden for social integration; styrkelse af de vigtigste politiske aktørers engagement.

Jeg tror, at de foranstaltninger, jeg har nævnt, vidner om, at Europa hele tiden helt konkret forsøger at opfylde behovene hos de mest sårbare grupper, navnlig i den nuværende økonomiske situation. Jeg håber, at medlemsstaterne vil reagere positivt på Kommissionens opfordring til at løse krisens sociale følger. Med

henblik herpå kan de gøre brug af de fællesskabsinstrumenter, de har til rådighed, navnlig Den Europæiske Socialfond og Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen.

Eoin Ryan, spørger. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hans meget omfattende svar. Når man taler om de sårbare grupper, er en af disse helt klart de unge i lyset af den økonomiske situation, vi befinder os i, og den stigende arbejdsløshed.

Meget ofte ryger unge i økonomisk svære tider desværre ud i narkotikamisbrug. Er det muligt, at Den Europæiske Socialfond kan anvendes på en målrettet måde til at hjælpe de unge i lyset af de problemer, som dette medfører for dem selv som enkeltpersoner, men også for deres familier og for deres samfund og i lyset af de alvorlige virkninger, det kan have på samfundet i form af større fattigdom og flere problemer?

Spørgsmålet er, om der er mulighed for at målrette bistand til denne udsatte gruppe under denne fond.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand! Kommissionens strategi, selv i denne vanskelige økonomiske situation, går ud på at afhjælpe enhver forskelsbehandling, enhver overtrædelse af princippet om lige muligheder. De ved naturligvis, at den europæiske lovgivning giver mulighed for positiv særbehandling, hvilket betyder foranstaltninger over for grupper, der befinder sig i en meget vanskelig situation. Generelt letter Kommissionen med forslaget til Parlamentet, eller – hvis forslaget vedtages – ønsker vi at lette anvendelsen af Den Europæiske Socialfond og Globaliseringsfonden. Jeg kan grundlæggende sige, at med hensyn til bestemmelser og struktur er der ikke noget til hinder for at målrette en betydelig andel af disse ressourcer mod unge mennesker. Det afhænger af de beslutninger, der træffes af individuelle projektsponsorer, lokalsamfundene og beslutninger på nationalt plan. Det er stadig et åbent spørgsmål, men i princippet er der intet til hinder for at anvende disse ressourcer effektivt til gavn for unge mennesker eller andre grupper, der befinder sig i en særligt vanskelig situation.

Formanden. - Spørgetiden er afsluttet.

Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

(Mødet udsat kl. 19.30 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Manuel António DOS SANTOS

Næstformand

14. Beskyttelse af mindretal i Europa (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er fortsættelse af forhandlingen om mundtlig forespørgsel af Csaba Sándor Tabajdi, Hannes Swoboda, Jan Marinus Wiersma, Véronique De Keyser, Katrin Saks og Claude Moraes for PSE-Gruppen, til Kommissionen: Beskyttelse af traditionelle nationale og etniske mindretal samt indvandrer mindretal i Europa (O-0002/2009 - B6-0005/2009).

Csaba Sándor Tabajdi, spørger. – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Der findes mere end 300 forskellige nationale og etniske mindretal og sprogsamfund på det europæiske kontinent. Blandt borgerne i de 27 EU-medlemsstater er omkring 15 % medlemmer af et traditionelt nationalt mindretal eller indvandrersamfund. Selv om EU's mål er at bevare den kulturelle mangfoldighed, er mindretalssprog og -grupper truet af udryddelse eller assimilering. De støt voksende indvandrersamfund står over for en integrationskrise; bare tænk på optøjerne i de franske forstæder uden for Paris, terrorangrebene i London og de etniske spændinger i Nederlandene.

Er EU troværdigt, når den fordømmer overtrædelser af menneskerettigheder og mindretals rettigheder i tredjelande? Gør EU's beslutningstagere nok ved problemerne for nationale og etniske mindretal i de potentielle kandidatlande på Vestbalkan, når nogle medlemsstater ikke kan gøre noget ved det hjemme, og når deres praksis er den diametrale modsætning af denne politik? De, der er ude af stand til og ikke ønsker at løse disse spørgsmål, som stikker hovedet i busken, spiller hasard med Europas fremtid.

Forud for dagens forhandling hørte vi bekymrede stemmer, hvor nogen hævdede, at dette spørgsmål er for følsomt. Ja, dette spørgsmål er kolossalt følsomt. Hvad sker der med EU, hvis vi kun kan diskutere spørgsmål, der ikke strider mod nogens interesser? Vi kan ikke feje disse problemer ind under gulvtæppet! Europas borgere forventer, at vi leverer nogle brugbare svar. EU skal garantere rettighederne på lokalt, regionalt og nationalt plan og på EU-niveau for indfødte og traditionelle mindretal, romaerne, og de adskillige millioner

mennesker, der har mindretalsstatus og ikke nogen uafhængig stat som befolkningen i Catalonien, Baskerlandet, Skotland, Bretagne, Alsace, Korsika, de ungarske mindretal i Rumænien, Slovakiet og Serbien og andre nationale samfund.

Subsidiaritet og selvstyre, deling af beføjelser og fælles beslutningstagning er grundlæggende værdier i EU. Det er meget vigtigt, at der indføres ordninger for fælles beslutningstagning, selvstyre og autonomi på grundlag af aftaler mellem flertal og mindretal under fuldstændig overholdelse af medlemsstaternes suverænitet og geografiske integritet. Med hensyn til personer, der tilhører indvandrermindretal inden for en stat, skal vi hjælpe dem med at blive så integrerede som mulig, og indvandrermindretallet skal selv udvise den størst mulige respekt for sproget og skikkene i den pågældende stat. Hvis Europa-Parlamentet virkelig ønsker at blive et magtcenter, er det nødt til at behandle disse følsomme spørgsmål.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Hr. Tabajdi, respekt for mindretal er et vigtigt princip blandt de betingelser, der skal være opfyldt, før et nyt land kan komme med i Unionen. Københavnskriterierne er specifikt rettet mod kandidater til medlemskab af Unionen.

Respekt for de personlige rettigheder hos medlemmer af mindretal, herunder respekt for princippet om ikkediskrimination, er et af Unionens grundprincipper. Imidlertid har Unionen ingen generelle beføjelser inden for beskyttelse af mindretals rettigheder. Der er op til de nationale myndigheder at sørge for en sådan beskyttelse i overensstemmelse med deres forfatning og deres internationale forpligtelser.

Desuden hører spørgsmålet om den institutionelle struktur eller selvstyre for mindretal til inden for medlemsstaternes beføjelser. Tilsvarende er det op til de enkelte medlemsstater at beslutte, hvorvidt de vil underskrive eller ratificere rammekonventionen for beskyttelse af nationale mindretal og den europæiske pagt om regionale sprog eller mindretalssprog, som er de to vigtigste instrumenter fra Europarådet.

Unionen har derfor ingen beføjelser til, som det foreslås i forespørgslen, at indføre generel lovgivning med standarder for beskyttelse af mindretal og tilsynsmekanismer. Unionen kan imidlertid indføre foranstaltninger om visse spørgsmål, der ligger inden for dens beføjelser, der har en positiv indvirkning på situationen for personer tilhørende mindretal.

For eksempel forfølger Kommissionen en politik for bekæmpelse af forskelsbehandling på grund af race, etnisk oprindelse eller religion. Dette vil sikre gennemførelsen af fællesskabslovgivningen på dette område og gennemførelsen af det direktiv, der supplerer denne lovgivning.

Vedtagelsen den 28. november af rammeafgårelsen om bekæmpelse af racisme og fremmedhad er endnu et eksempel. Med denne rammeafgårelse bidrager Unionen til at forbedre situationen for medlemmer af mindretal, når de udsættes for visse typer af adfærd. Unionen har også handlet vedrørende situationen for romamindretallet.

Integration af indvandrere er et stadig vigtigere spørgsmål for EU's medlemsstater. I 2005 fremlagde Kommissionen et fælles program for integration, der udgør rammedirektivet for en fælles tilgang til integration i EU. Desuden har Unionen afsat et budget på 825 mio. EUR for 2007-2013 med henblik på at gennemføre Den Europæiske Fond for Integration af Tredjelandes Statsborgere.

Kommissionen vil fremlægge tre nye initiativer i 2009: Den tredje udgave af håndbogen om integration, det europæiske integrationsforum, der vil inddrage civilsamfundet yderligere i vores arbejde, og et integrationswebsted, der vil fungere som en fælles portal for information om integration og fremme udveksling af bedste praksis blandt interessenter inden for integration.

EU's rolle inden for flersprogethed skal ikke træde i stedet for medlemsstaternes foranstaltninger, men skal snarere støtte og supplere disse foranstaltninger. Kommissionens politik for flersprogethed omfatter både regionale sprog og sprog, der tales af mindretal.

Respekten for den sproglige og kulturelle mangfoldighed er en af hovedhjørnestene i EU. Denne respekt for den sproglige og kulturelle mangfoldighed er nu en del af det europæiske charter om grundlæggende rettigheder, hvor det hedder i artikel 22: "Unionen respekterer den kulturelle, religiøse og sproglige mangfoldighed".

I den seneste meddelelse fra Kommissionen, som blev vedtaget i september 2008, hedder det også, at hvert af de mange sprog, både nationale, regionale eller sprog, der tales af mindretal eller indvandrere, bidrager med noget ekstra til vores fælles kultur. Unionens vigtigste værktøjer på dette område er finansieringsprogrammer, navnlig programmet for livslang uddannelse 2007-2013.

Endelig er EU's Agentur for Grundlæggende Rettigheder et meget værdifuldt værktøj, som vi anvender til at indsamle data, der er nyttige for udvikling og gennemførelse af alle instrumenterne og disse fællesskabspolitikker. Efter en anmodning fra Europa-Parlamentet til Agenturet for Grundlæggende Rettigheder, som jo er beliggende i Wien, indeholder Agenturets arbejdsprogram for 2009 en sammenlignende rapport over situationen for etnisk og racebetonet forskelsbehandling i EU. Dette vil give os mulighed for at ajourføre rapporten om racisme, der drejede sig om 2007.

Det er, hvad jeg kan fortælle Dem. Vi har med andre ord ikke noget retsgrundlag for at tilrettelægge beskyttelse af mindretal. Spørgsmålet hører reelt under medlemsstaternes beføjelser, selv om Unionen naturligvis skal undgå enhver form for forskelsbehandling over for borgere, der tilhører et mindretal.

Rihards Pīks, for PPE-DE-Gruppen. – (LV) Tak, hr. formand! Hr. Tabajdi har lavet et kolossalt stykke arbejde – for at forsøge at formulere og klassificere et samfund af befolkningsgrupper, der har udviklet sig historisk på forskellige måder, og som bor i stater, der i større eller mindre grad har en anden etnisk eller sproglig oprindelse. Som vi ved, har grænser og landenavne ændret sig i Europa gennem århundrederne, både som følge af krige, og når stater har sluttet sig sammen eller har delt sig, når imperier er opstået eller faldet fra hinanden, og ofte er mennesker uden at flytte til et andet sted blevet undersåtter under en anden konge eller indbyggere i et andet land. På samme måde er folkevandringer sket både på det individuelle plan og med hele sprogsamfund. Vi har arvet resultaterne af alt dette. Det er uden for enhver tvivl, at alle indbyggere i EU fortjener et liv med menneskelig værdighed og lige muligheder. Hvad kan vi egentlig kalde et mindretal i moderne forstand, og kan staterne blive enige og udforme ensartede kriterier? Det er vigtigt, for i dag er en ny migration ved at tage form: både intern migration inden for EU og migration fra tredjelande. For mig at se burde især specialister, forskere, historikere, etnografer og lingvister arbejde med dette, og så kan politikerne måske få det sidste ord. Hvis politikerne sætter gang i tingene, vil vi straks se en betydelig grad af politisk subjektivitet og egoisme, navnlig når valget nærmer sig.

Katalin Lévai, for PSE-Gruppen. – (HU) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Flere end 45 mio. mennesker tilhørende 57 forskellige mindretal bor i EU og i de andre europæiske lande. I dag, hvor racismens spøgelse hærger Europa, hvor chauvinismen i de fleste nationalstater vokser synligt til skræmmende højder i hele Central- og Østeuropa, kan vi ikke længere feje mindretalspolitikker ind under gulvtæppet. Som vi har hørt – også fra kommissæren – har EU endnu ikke bestemmelser for beskyttelse af mindretals identitet, der gælder for alle medlemsstater. Mindretalsspørgsmålet hører under medlemsstaternes kompetence, og derfor må disse samfund oftest stille sig tilfreds med, hvad de kan forhandle sig frem til med deres egne regeringer. Det samlede antal borgere i de central- og østeuropæiske medlemsstater, der tilhører forskellige nationale mindretalssamfund, er betydeligt større end i Vesteuropa, og deres problemer er også mere komplekse. Hvis ikke bare nationale mindretal, men også alle, der tilhører det, der reelt er mindretalsnationer i EU, skal føle sig rigtig hjemme i Europa, skal den europæiske lovgivning skabe en juridisk ramme med omfattende juridiske standarder for beskyttelse af mindretal.

Vi skal skabe den type af politiske strukturer, der ikke stræber mod eksklusivitet, men deles om kompetenceområder. Mens dette mønster bliver virkelighed over hele EU, vil de nationale mindretal opnå større status og nye muligheder for beskyttelse af deres sprog og kultur. I denne henseende er ratificeringen af Lissabontraktaten af central betydning, idet to af dens artikler takket være den ungarske regering indeholder rettigheder for personer tilhørende mindretal. Hvis traktaten vedtages, vil det være et stort fremskridt i EU's historie. Den nuværende økonomiske krise er ikke nogen nogen fordel for mindretal, for den nærer konflikter og giver mulighed for demagogi fra det yderste højre. Europa har ikke råd til, navnlig ikke på nuværende tidspunkt, at lade være med at lytte til mindretallenes stemmer. Europa må ikke lade mindretallene i stikken i disse krisetider.

Henrik Lax, for ALDE-Gruppen. – (SV) Hr. formand! En debat på europæisk plan om situationen for forskellige mindretalsgrupper er meget velkommen. Et fælles syn på de rettigheder og forpligtelser, der skal gælde for nationale, etniske eller sproglige mindretal, indvandrere og statsløse vil gavne disse grupper og hele Unionen på mange måder. Næsten en tiendedel af EU's borgere tilhører i øjeblikket et nationalt, sprogligt eller etnisk mindretal. Nogle, som jeg, en svensktalende finne, behandles godt. Andre udsættes for diskrimination eller udstødes. Det er vigtigt, at de historiske nationale mindretal kan opfatte sig selv som fuldgældende medlemmer af Unionen. EU har behov for støtte fra sine mindretal og må ikke forsømme at give dem mulighed for at deltage aktivt i beslutningstagningen og arbejdet med at garantere en sikker og harmonisk fælles fremtid.

Det er klart, at de samme regler ikke kan gælde for nationale mindretal som for eksempel for indvandrede mindretal. Indvandrere kræver særlig støtte, for at de kan integrere sig i deres nye hjemlande. Statsløse

mennesker er et spørgsmål for sig, og de bør med alle midler tilskyndes til at ansøge om statsborgerskab i deres værtsland.

EU har også brug for et fælles syn på mindretalsproblemer for at kunne forsvare sig selv og sine medlemsstater mod pres udefra og provokationer, hvor mindretalsrettigheder bruges som våben til at så splid og skabe forvirring. Ruslands involvering og propaganda i Estland og Letland kan f.eks. tjene som advarsel. Vi må ikke lægge våben i hænderne på dem, der ønsker at skade os.

Europa har brug for et repræsentativt mindretalsforum, der kan fungere som et rådgivende organ i spørgsmål, der behandles af Europa-Parlamentet og Europarådet. Det vil også være vigtigt, at dette udvalg i Parlamentet tildeles et eksplicit ansvar for mindretalsproblemer. Parlamentet bør vedtage en erklæring om mindretalsrettigheder.

Endelig vil jeg gerne stille et specifikt spørgsmål: Er Kommissionen parat til at tage ansvaret for at iværksætte en europæisk debat om mindretal, og er den parat til aktivt at fremme en retfærdig behandling af Unionens mindretal og ikke bare sproglig mangfoldighed, som ofte benyttes som en undskyldning for at ignorere mindretalsgrupper.

(Bifald)

Jan Tadeusz Masiel, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand, hr. kommissær! Nogle mindretalsgrupper har levet i medlemsstaterne i århundreder, mens andre er ankommet for relativt nylig.

Romaerne er en af de traditionelle mindretalsgrupper, der har levet i Unionens lande, så længe nogen kan huske. Jeg er ked af at måtte sige, at selv om der ikke diskrimineres mod romaerne i mit land Polen, lader omfanget af deres integration meget tilbage at ønske. De deler dette synspunkt. Jeg mener, at romaerne har brug for mere støtte fra staten. De har især behov for bistand til erhvervsuddannelse og til uddannelse generelt.

Medlemsstaterne bør spille en førerrolle i forbindelse med integrationen af denne og andre mindretalsgrupper. En fælles EU-lovgivning vil imidlertid være meget nyttig for os i vores bestræbelser. Jeg tænker navnlig på en definition af rettigheder og ansvar for personer, der ankommer fra islamiske stater, og som har svært ved at integrere sig i Europa.

Mikel Irujo Amezaga, for Verts/ALE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne udtrykke min dybe taknemmelighed for hr. Tabajdis arbejde med udarbejdelsen og fremlæggelsen af den mundtlige forespørgsel, som vi diskuterer her i dag, og ligeledes for hans kolossale arbejde med at udarbejde beslutningsforslaget, som vi desværre ikke skal behandle nu, men som vi uden tvivl vil skulle behandle på kommende plenarmøder.

Dette beslutningsforslag er nødvendigt, fordi det er klart, at vi skal finde et minimumsniveau for beskyttelse af mindretalsgrupper i EU, hvilket vi ikke har i øjeblikket.

Jeg deler ikke kommissær Barrots opfattelse, da han ofte skjuler sig bag EU's manglende jurisdiktion på dette område. Det er klar selvmodsigelse at nævne Københavnskriterierne, at nævne en anden type af lovgivning og samtidig – når det måske ikke er interessant, eller måske når man ikke er modig nok – at gemme sig bag en manglende jurisdiktion som begrundelse for manglende fremskridt med beskyttelsen af mindretalsgrupper, fordi vi i sidste ende står over for et evigt dilemma. Vi står ikke over for et problem, men snarere end udfordring, som EU skal tage op, og dette spørgsmål skal opfattes som sådan.

Kathy Sinnott, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Hr. formand! I alle EU's medlemsstater findes der grupperinger af mennesker, der opfattes som anderledes på grund af særtræk som etnicitet, sprog, hvordan de klæder sig, den musik, de spiller, og deres religion. Når mennesker i dette land har pligt til at respektere alle menneskers medfødte værdighed, bliver disse forskelle opfattet som berigende, og mennesker værdsættes. Når et menneskes værdighed værdsættes, opfatter vi slet ikke mindretal som noget negativt. Men i mange lande er denne respekt lav eller ikke-eksisterende. Det fører til forskelsbehandling, hvor mindretal fornærmes og forvises til de dårligste forhold.

Vi insisterer i Københavnsaftalen på, at et land, der ønsker at komme med i EU, som minimum skal have et acceptabelt niveau af respekt for alle, der bor inden for dets grænser. Dette princip falder sammen, når vi ignorerer disse kriterier og tillader medlemskab for lande, hvor mennesker marginaliseres og behandles dårligt.

I Irland skulle mange børn og voksne med handicap bo på institutioner under de værste forhold, dengang vi blev medlem af EU og i årevis efter vores medlemskab.

Trods indførelsen af Københavnskriterierne findes der lignende rædselsfulde forhold for sårbare mindretal i lande, som for nylig er kommet med i EU eller har planer om det. Københavnskriterierne blev helt klart ignoreret i disse tilfælde, og behandlingen af mindretal blev ikke betragtet som en hindring for medlemskab. Dette er i modstrid med formålet med aftalen. Hvis et land for at komme med i EU skal opfylde Københavnskriterierne om respekt for behandling af dets borgere, skal det være muligt at ophæve medlemskabet, hvis det ikke gør det.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Hr. formand! Vi taler om problemet med etniske mindretal, men det drejer sig primært om det ungarske etniske mindretal, hr. Tabajdi. Ungarn er bestemt det land, hvor etniske mindretal er blevet næsten fuldstændig elimineret i løbet af de forgangne årtier. Dette bekræftes af den tidligere ombudsmand for mindretal i Ungarn, Jenő Kaltenbacha. Antallet af slovakker, der bor i Ungarn, er faldet fra over 300 000 til 18 000 i den pågældende periode. For det decimerede slovakiske mindretal er ungarsk det eneste undervisningssprog i de etniske mindretalsskoler i Ungarn. I disse skoler undervises der i slovakisk i fire timer om ugen.

Der er ingen hævn på vej i Slovakiet, og for det ungarske mindretal, der bor i Slovakiet, er forholdene blevet meget, meget bedre. I de ungarske mindretalsskoler er det eneste undervisningssprog ungarsk. Der undervises i slovakisk som et supplerende sprog i et par timer om ugen. Kirkehandling afvikles kun på ungarsk i alle slovakiske samfund i Ungarn, og de forestås udelukkende af ungarske præster. På den anden side er det kun ungarske præster, der varetager kirkehandling i det ungarske samfund i Slovakiet.

Paradoksalt nok er Europa-Parlamentet slet ikke opmærksomt på de problemer, som de slovakiske, tyske, serbiske og andre mindretal oplever i Ungarn. Derimod er der gentagne diskussioner om de perifere problemer for det ungarske mindretal, som den slovakiske regering for øvrigt er ved at behandle. Så sent som i dag blev der som led i processen vedtaget et ændringsforslag til skoleloven, som sikrer, at geografiske betegnelser trykkes på ungarsk eller ukrainsk i lærebøger til mindretalsskoler. Det er ungarske politikere og medlemmer af Parlamentet, der under påskud af at løse etniske problemer konstant arbejder for deres idéer om selvstændighed, herunder territorial selvstændighed. På det seneste gjorde den ungarske præsident det under sin rumænske kollegas besøg i Budapest, hvor han blev mødt med skarp afvisning. Disse holdninger skal afsløres og kraftigt fordømmes, også i Europa-Parlamentet.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! Mens alle andre mindretals interesser beskyttes kraftigt af love om ikkeforskelsbehandling, er den europæiske juridiske beskyttelse, for ikke at nævne den politiske vilje, mere tøvende, når det drejer sig om traditionelle nationale mindretal. Og alligevel er eksistensen af disse mindretal i EU ikke et politisk spørgsmål, men en kendsgerning. Der bor millioner af mennesker i EU, som ikke er indvandrere. De bor i EU's medlemsstater, men de er aldrig flyttet dertil fra deres oprindelseslande. Det skyldes bare, at deres landegrænser i det 20. århundrede blev flyttet, så de blev ladet tilbage med uløselige dilemmaer. Hvordan kan de bevare deres identitet og samfund, hvordan kan de give deres børn et billede af en sikker fremtid i det 21. århundrede? Vi må i det mindste erkende, at disse samfundsproblemer ikke kan løses ved hjælp af universelle menneskerettigheder eller ikkeforskelsbehandlingslovgivning alene. Disse samfund kræver med rette det samme, som EU finder det rigtigt at give til befolkninger af samme størrelse, som er en del af et flertal. Derfor er EU-lovgivning nødvendig, og derfor er der brug for hjælp fra EU. Disse samfund har f.eks. ret i, at selvstændighed, som har bragt velstand og udvikling til mindretal i Sydtyrol i Italien, også vil være en ønskelig løsning for dem.

Nogle former for selvstændighed, herunder måske territorial selvstændighed, kan give dem en positiv fremtid, der er til at forvalte. Disse samfund skulle ikke være omgærdet med mystik, de skal diskuteres åbent, for når en sådan mulighed kan være en positiv løsning i en medlemsstat uden at skade statens territoriale integritet, kan det også vise sig at være en løsning i andre medlemsstater. Disse mindretals retmæssige krav, som er baseret på grundlæggende principper og nuværende praksis i EU, må ikke være tabuer i EU i det 21. århundrede!

Bárbara Dührkop Dührkop (PSE). – (ES) Hr. formand! Det er mærkeligt, at vi i alle valgperioder peger på den ikkeeksisterende eller skrøbelige juridiske og fysiske beskyttelse af denne eller hin mindretalsgruppe i medlemsstaterne.

Med den nylige udvidelse mod øst er situationen uundgåeligt blevet langt mere kompleks.

EU med 27 medlemmer har over 100 grupper, hvis vil føjer disse etniske og sproglige mindretal til dem, der er resultatet af nyere indvandring. Især skal her nævnes – og det er også sket – romaerne, en etnisk gruppe, der har boet blandt os i århundreder. De har deres egne karakteristika og dårligere stillet end alle andre mindretalsgrupper.

Vi bør fordoble vores indsats for at sikre en gradvis integration, om ikke assimilation, af disse grupper og gøre denne forening i mangfoldighed til en realitet. Det er en stor udfordring for Europa, hr. kommissær. Det er ikke for ingenting, at Lissabontraktaten for første gang i EU's historie indeholder en udtrykkelig henvisning til rettigheder for mennesker, der tilhører disse grupper, og til deres egne værdier.

Alle samfundsgrupper er forskellige. Medlemsstaternes sprogligt-historiske mindretal og deres erkendte og uomtvistelige ret til at udtrykke sig på deres modersmål har kun lidt eller intet at gøre med de nye befolkningsstrømme, der har deres egne kendetegn.

Vi taler om at bruge den europæiske pagt om regionale sprog og mindretalssprog som udgangspunkt og bede Den Europæiske Socialfond om at være opmærksom på dette område og afsætte ressourcer til mindretalsgrupper.

2008 var det europæiske år for interkulturel dialog, og denne dialog er kun lige kommet i gang. Jeg synes, vi skal udnytte dette initiativ og udvide dialogen for at skabe kontrolmekanismer på europæisk plan for at beskytte mindretalsgrupper.

Og det er det sidste, jeg vil sige i mit indlæg: Vi har pligt til i vores medlemsstater at beskytte og bevare traditionerne og værdierne i det multikulturelle Europa, der er på vej, og Parlamentet har pligt til at indføre standarder for integration inden for en fælles europæisk ramme, der fremmer fredelig sameksistens.

István Szent-Iványi (ALDE). - (HU) Hr. formand! Hver 10. EU-borger tilhører et nationalt mindretal. Mange af dem føler sig som stedbørn i deres eget hjemland. De stoler på, at EU vil sikre deres rettigheder og hjælpe dem med at forbedre deres situation. På menneskerettighedsområdet er EU's store opgave at beskytte mindretal. Skønt der findes en juridisk ramme for at sikre effektiv beskyttelse af mindretal, er den politiske vilje til at bruge den ofte utilstrækkelig. Ratificeringen af Lissabontraktaten kan forbedre situationen, men er i sig selv ikke nogen magisk løsning. Det er vigtigt for eksisterende institutioner at arbejde effektivt og især at styrke mindretalsprofilen i Agenturet for Grundlæggende Rettigheder. De forskellige mindretal ville betragte det som et positivt signal, hvis der i den nye Kommission er en kommissær, hvis eneste ansvarsområde skulle være mindretalsanliggender. Det ville være et klart signal om, at mindretal også er fuldgældige borgere i et forenet Europa. Europa kan ikke have stedbørn, for på en eller anden måde er vi alle mindretal.

László Tórkés (Verts/ALE). - (HU) Hr. formand! Jeg glæder mig over, at et punkt på dagsordenen er beskyttelse af traditionelle nationale og etniske mindretal samt indvandrere i Europa. Det piner mig, at vores forhandling her i dag ikke kan afsluttes med en beslutning på grund af manglende støtte fra de politiske grupper, og at det stadig ikke er muligt at vedtage EU-rammeaftalen om beskyttelse af mindretal. I landene i den tidligere kommunistiske lejr var princippet om ikkeindgriben fremherskende. Jeg synes, det er uacceptabelt, at EU på samme måde overlader det til de enkelte medlemsstater at løse problemet med mindretal. Jeg synes, at præsident Traian Băsescus udtalelser i Budapest om afvisning af de transsylvanske ungarenes berettigede krav om kollektive rettigheder og selvstændighed vakte mindelser om det diktatoriske standpunkt under kommunismen. EU er det fælles hjem for nationale, etniske og religiøse mindretal, og netop af denne årsag kan EU ikke længere udskyde at give dem institutionel og juridisk beskyttelse.

Patrick Louis (IND/DEM). - (FR) Hr. formand! Vores kulturer omfatter retsstatsprincippet og den enkeltes rettigheder, så derfor er det kun ret og rimeligt at forsvare rettighederne for et enkeltstående medlem af et mindretal, men det ville være farligt at lovgive om rettigheder for ikkenationale mindretal som selvstændige samfund.

For ikkenationale mindretal, og her taler jeg kun om dem, skal fælleskabstilgangen afvises, fordi det uundgåeligt vil ødelægge sammenhængen i mange europæiske lande. Hvor der findes et retstatsprincip, skal regulering af den måde, mennesker lever sammen på, være et nationalt kompetenceområde. Hvis flertallet her er mindretallets fjende, kommer demokratiet i stor fare.

I situationer med fattigdom og fare flygter nogle mennesker fra deres oprindelsesland for at søge tilflugt andetsteds. Asylretten er et middel til, at mennesker kan vise deres misbilligelse ved at stikke af. Heldigvis er det blevet en grundlæggende ret, men som med alle andre rettigheder hører der pligter til. I denne sammenhæng er pligten at acceptere regler, sprog og skik og brug i modtagerlandet.

Asylretten er en dyrebar ret, fordi det er en af menneskets iboende rettigheder. Selv hvis man tilhører et mindretal, legitimerer dette ikke, at der skal oprettes et nyt samfund. Den ultimative troskab skal altid være over for det land, man bosætter sig i. Det er en illusion at tro, at man kan skabe et land ved at forene overgangssamfund med forskellige minder. Dette vil over tid kun skabe enten ligegyldighed eller strid.

Man skal enten elske sit modtagerland eller forsvinde. Det er den pligt, der hænger sammen med friheden til at komme og gå.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne sige, at jeg er tilhænger af beskyttelse af mindretal og respekt for deres kultur, sprog, traditioner og skikke. Jeg mener, at alle medlemsstater skal medtage beskyttelse af mindretal i deres nationale lovgivning på forskellige områder.

Jeg synes her, at Rumæniens lovgivning er vældig god og kan tjene som model for andre medlemsstater. Dette understreges endog af et andet medlem af Parlamentet, som jeg har stor respekt for, som er født og opvokset i og har studeret i Transsylvaniens ungarske samfund og nu repræsenterer Ungarn her i Parlamentet. Men beskyttelse af mindretal må ikke føre til kollektive rettigheder, fremme af selvstændighed og selvbestemmelse, herunder også territorial selvstændighed.

Jeg tror heller ikke, det vil være nogen hjælp at splitte mindretal op i forskellige kategorier, fordi det kunne antyde, at disse kategorier skal behandles forskelligt. Alle borgere skal behandles ens og have samme rettigheder og pligter over for det samfund, de lever i. Decentralisering og lokalt selvstyre under nationale love afspejler i høj grad de forhåbninger, som alle borgere har, uanset deres nationalitet eller etniske baggrund. Det er ikke normalt at diskutere begreber, som endnu ikke er knæsat i eksisterende international ret, og som ikke er godkendt på medlemsstatsniveau. Vi skal heller ikke indføre Europarådets bestemmelser.

Roma-mindretallet skal dog nævnes. Jeg er fast overbevist om, at fælles EU-programmer, især på uddannelsesområdet, ville fremskynde romaernes integration kraftigt.

Endelig minder jeg om, at alle nationer uanset deres størrelse udgør et mindretal sammenlignet med Europas 500 mio. borgere.

Monika Beňová (PSE). – (SK) Hr. formand! Beskyttelse af mindretal er uden diskussion et af de vigtigste principper, og i mit land, Den Slovakiske Republik, er der garanti for en usædvanlig høj standard for beskyttelse af mindretal. Hvis vi skal tale om etniske mindretal, kan man sige, at denne standard også er garanteret i form af selvstændighed på det kulturelle og uddannelsesmæssige område, fordi vi har et universitet for vores største etniske mindretal.

Imidlertid er jeg grundlæggende modstander af at åbne en diskussion om territorielt selvstyre, fordi jeg betragter det som et meget vigtigt politisk og juridisk spørgsmål, og også fordi jeg rent humanistisk anser det for ganske hjerteskerende. Det vil forårsage kolossal menneskelig ulykke. Hvis man åbner for diskussioner om territorielt selvstyre, vil man også grundlæggende true enheden og den vellykkede udvikling af EU.

Her til sidst, hr. kommissær, eftersom De talte om respekt – ja, det er ganske hensigtsmæssigt, at flertalssamfundet skal have den største respekt for sine mindretal, men jeg mener, at mindretal i et velfungerende samfund bør have lige så stor respekt for dette samfund.

Tatjana Ždanoka (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Tabajdi for hans fremragende arbejde. Det er en skam, at vi ikke kan afslutte vores forhandlinger med en beslutning.

Jeg er fast overbevist om, at mindretals rettigheder skal blive en del af EU's *acquis*. Desværre tøver Kommissionen med at foreslå foranstaltninger på dette område. Vi må huske på, at mindretals rettigheder er en integrerende del af menneskerettighederne, og derfor skal vores standarder være så høje som muligt. Vi må ikke glemme, at respekt for og beskyttelse af mindretal er et af Københavnskriterierne. Kommissionen anvender ikke engang kriterierne ordentligt i tiltrædelsesprocessen.

Vi er rede til at gøre indrømmelser i det håb, at situationen bliver bedre bagefter, men siden tiltrædelserne har vi stadig ikke redskaberne til at behandle dette spørgsmål, som kommissær Barrot påpegede i sidste måned. Vi skal have udarbejdet en fælles EU-standard for mindretals rettigheder, og det er et absolut must.

Edit Bauer (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! Der er kun ganske få politiske områder i EU, hvor vi har dobbelte standarder. Københavnskriterierne for mindretals rettigheder gælder for tiltrædelseslandene, som vi allerede har hørt det i dag, men disse samme rettigheder findes ikke i fællesskabslovgivningen. Hvis Europas velstand ligger i de forskellige kulturer, og ingen ønsker at se de små landes kulturer og sprog forsvinde, har de etniske mindretal endnu større behov for beskyttelse, herunder juridisk beskyttelse. I de nye medlemsstater er den åbenlyse beskyttelse fra den socialistiske internationalisme forsvundet, og de nationale følelser er blevet stærkere. Desuden kan der nu ses forskellige former for undertrykkende nationalisme i de nye medlemsstater, som især er dukket op, da selv Københavnskriterierne ikke længere er bindende. Vi ser ofte en styrkelse af

assimilationistiske tendenser – angiveligt i mindretallets egen interesse. Dette er desværre et politisk redskab, som ofte bruges af populistiske partier til at vende flertallet mod mindretallet.

Vi kan ikke undgå at indføre interne juridiske standarder for at beskytte mindretallets juridiske status. Disse standarder skal følge god praksis i Europa og bygge på de forskellige former for selvstyre, som ikke behøver blive afsløret som en slags politisk forbrydelse eller afvist. Tværtimod bør nærhedsprincippet udvides, så mindretal kan træffe beslutninger om deres egne anliggender. Den åbne koordinationsmetode kan være nyttig i denne sammenhæng, indtil der er skabt et retsgrundlag. Jeg vil stille kommissæren følgende spørgsmål: Ville det ikke være muligt at bruge denne mulighed, denne metode, til at finde en løsning på problemet med mindretals juridiske status? Endelig vil jeg gerne takke hr. Tabajdi for hans fremragende arbejde på dette område.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Hr. formand! Vi har på europæisk plan et sammenhængende sæt af regler, kriterier og henstillinger, der sikrer beskyttelse af borgere, der tilhører nationale mindretal, og eksempler på overtrædelse af alle disse bestemmelser er relativt sjældne i EU. Rumænien har givet sine mindretal adgang til nationale rettigheder, som er mere vidtgående end de relevante europæiske standarder. Tilstedeværelsen her i Parlamentet af medlemmer af det rumænske parlament, som er etniske ungare, er netop bevis på dette.

Det er vigtigt for harmoni mellem de etniske grupper i Europa, at menneskerettighederne overholdes, men alle separatistiske tendenser, der udløses af forringelser af de etniske rettigheder, skal standses. Det europæiske projekt handler om integration og ikke om at skabe enklaver baseret på etniske kriterier.

Jeg synes også, at vi skal rette mere opmærksomhed på situationen for mindretal i EU's nabolande, så meget desto mere, når det drejer sig om borgere med samme nationalitet, som bor i forskellige lande. Et eksempel herpå er rumænerne i Ukraine, Serbien og Republikken Moldova, som er berøvet grundlæggende rettigheder og er genstand for en intensiv afnationaliseringsproces.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Hr. formand! I EU er der flere eksempler på sprog, som tales af historiske europæiske grupper, og som ikke kan tales under forhandlingerne her i Parlamentet, fordi de ikke er anerkendt som statssprog. Dette er et tab for det repræsentative demokrati.

Et af disse eksempler er det baskiske sprog, euskera, som ikke tales af et mindretal, men er et officielt sprog, i det mindste i det sydlige Baskerland, der rent administrativt er klassificeret som en del af den spanske stat. Det samme er imidlertid ikke tilfældet, og tilgiv mig, hr. kommissær, dette er ikke personligt ment, for den nordlige del af Baskerlandet, der henhører under den franske stat, hvis præsident i FN sagde, at det at nægte respekt for nationale identiteter og sprog er ensbetydende med at så ydmygelsens frø, og at der uden denne respekt ikke kan skabes fred i verden. Alligevel får hverken euskera eller korsikansk, bretonsk eller occitansk den mindste officielle opmærksomhed endogså støtte til, at de tales og udbredes.

Derfor beder jeg Agenturet for Grundlæggende Rettigheder om at holde øje med og arbejde på at sikre, at der ikke sker overtrædelser i medlemsstaterne af europæeres ret til at tale deres modersmål, og at der ikke sker forskelsbehandling af borgerne, og at alle indfødte sprog betragtes som officielle i deres respektive områder.

(Taleren fortsatte på baskisk)

Eskerrik asko jaun-andreak zuen laguntzagarik Europako hizkuntza guztien alde.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over denne forhandling, og især fordi Europas historie viser, at etniske spændinger i krisetider kan opflamme ellers stabile situationer. Jeg vil gerne tro, at de, der har taget initiativ til denne forhandling, har til hensigt at understrege de centrale værdier og realiteter, der ligger i det europæiske projekt, for virkeligheden i EU er, at vi har de bedste standarder i verden for behandling af mindretal. Derfor vil jeg højt og klart sige, at Parlamentet ikke accepterer og ikke vil acceptere nogen splid om eller sænkelse af de standarder, jeg lige har nævnt.

Som kommissær Barrot understregede, er der i de enkelte medlemsstater en klar og som regel officiel juridisk ramme, der sikrer beskyttelse af vores kulturelle mangfoldighed. Men for at sikre vores multietniske samfund, er der da et alternativ til højere uddannelse? Eksempler fra virkelighedens verden viser, at hvis vi løser problemer med uddannelse, sætter vi skub i samfundets udvikling. Uddannelse er i sig selv noget, der samler snarere end spreder. Vi lærer, at vi alle er nogens mindretal. Babeş-Bolyai-universitetet i Rumænien i den transsylvanske by Cluj er et eksempel på et multikulturelt universitet, som utallige gange er nævnt af

Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa som et positivt eksempel på multikulturel og interetnisk kompetence.

Når behovet opstår, er videregående uddannelser i mindretallenes sprog et led i det nationale uddannelsessystem. Jeg kan give Dem et eksempel: Sapientia-universitetet i Rumænien.

Disse positive eksempler betyder imidlertid ikke, at vi kan slappe af, vi skal vide, at den største udfordring ligger foran os, nemlig at løse den vanskelige situation for roma-samfundene i Europa. Det er min overbevisning, at den mest effektive måde at løse det yderst vanskelige europæiske problem på lang sigt på er gennem uddannelse. Jeg ville meget gerne have en bred debat om, hvordan Europa forventer at udnytte vores enestående uddannelsessystem, så vi forenes i vores mangfoldighed.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Europarådet er den institution, der behandler problemer med overholdelse af menneskerettigheder. Mindretals rettigheder og beskyttelse henhører under medlemsstaternes ansvarsområde i henhold til nærhedsprincippet. Traditionelle og etniske mindretal, vandrende mindretal og indvandrere skal overholde national lovgivning i den medlemsstat, de bor i.

Integration af nye vandrende mindretal skal efter min mening ikke være en del af den fælles immigrationspolitik, som EU er ved at udarbejde. Denne politik kan kun fastlægges, når de nuværende barrierer for arbejdstagernes frie bevægelighed fra de medlemsstater, der er kommet med i EU efter 2004, bliver ophævet.

Beskyttelse af vandrende mindretal er et af de principper, som det sociale Europa er forkæmper for. Adgang til rimelige arbejdsvilkår for alle europæiske borgere, uanset hvilken medlemsstat de kommer fra, sikrer dem ordentlige levevilkår. Som europæisk socialdemokrat støtter jeg udviklingen af en europæisk ramme for lovlig immigration, men først og fremmest ønsker jeg, at EU's grundprincipper overholdes for alle europæiske borgere.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! Desværre er dette beslutningsforslag i dag kun forelagt Parlamentet i form af et spørgsmål. Repræsentanter for traditionelle nationale mindretal og samfund har forsøgt at overtale flertallet gennem fredelige, parlamentariske midler om, at hvad der er godt for de 14 medlemsstater i EU også vil være godt for hele EU. De traditionelle nationale mindretal lever pludselig i et nyt land, uden at de selv er skyld i det, uden nogensinde at være flyttet fra deres århundredgamle hjemland. Ingen har spurgt dem, om de ønskede at skifte nationalitet eller indføre et nyt officielt sprog. Disse traditionelle nationale mindretal er de mest loyale borgere i deres respektive lande. Trods krige, økonomiske kriser, interne politiske slag og assimilation, har de ikke opgivet deres århundredgamle og alligevel nye hjemland. Deres loyalitet har aldrig vaklet. Det er netop af denne grund, at det er uforståeligt, at de mange millioner mennesker i de store lande frygter et par hundredtusinder eller højst en halv million medlemmer af et mindretal.

De forskellige former for selvstyre i EU såsom territorial eller kulturel selvstændighed er resultatet af en konsensuspolitik på vegne af flertal og mindretal og har ikke svækket den pågældende stats økonomiske, politiske eller sociale styrke, endsize EU's. Mit land, Rumænien, har eksisteret i sin nuværende form siden 1920. I 1930 bestod befolkningen i dette område af 28 % ikke-rumænere. Dette tal er i dag faldet til 10 %. Mange andre af EU's medlemsstater står i en lignende situation. Der findes love og rettigheder, men deres gennemførelse kan ikke sikres, selv om sproglig, etnisk og kulturel mangfoldighed er en europæisk værdi. Derfor er det vigtigt, at der laves retningslinjer baseret på eksisterende, vellykkede eksempler fra EU, som alle kan acceptere, og som ikke overtræder medlemsstaternes territoriale integritet.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne udtrykke min glæde over Csaba Tabajdis initiativ, som skal forbedre situationen for mindretal i EU. Skønt fortræffelige eksempler viser, at nationale mindretal betragtes som en værdi og en mulighed i EU, såsom i Sydtyrol eller på Ålandsøerne, støder vi desværre i Østeuropa også på den modsatte holdning, undertiden endog hos statsmænd. Det er netop derfor, vi så kraftigt bør tage afstand fra udtalelser, som konsekvent udelukker mindretals krav om selvstændighed ved at henvise til EU's krav. Vi skal derfor stå fast og erklære, at de nationale mindretal har ret til selvstændighed som led i deres udøvelse af deres rettigheder på fællesskabsplan, og at vi også skal sikre disse grundlæggende rettigheder gennem EU's juridiske system. Derfor støtter jeg fuldt ud, at der udarbejdes en omfattende forordning om beskyttelse af mindretals rettigheder på europæisk plan.

Michl Ebner (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I dag er en meget lykkelig begivenhed, og det kan vi især takke hr. Tabajdi, formand for intergruppen og mindretallenes forkæmper, for.

I dag taler jeg italiensk, som er sproget i den stat, jeg bor i, men ikke mit modersmål. Det gør jeg af en bestemt grund. Der bor nemlig mange etniske mindretal fra forskellige lande og etniske grupper i Italien. I dag vil jeg benytte denne lejlighed – og understrege, at et etnisk mindretal ikke blot er et mindretal i sig selv, men skal omfattes af solidaritet – til at give disse mindretal en stemme her i Parlamentet. Jeg vil også fortælle de italienske mindretal, der bor i udlandet, at de ellers ikke ville have denne mulighed.

Hr. Barrot talte i dag om forskelsbehandling. Jeg mener ikke, at det er nok at udrydde forskelsbehandling, vi skal sikre lige rettigheder, og det får vi først, når mindretallene får hjælp til at nå samme niveau som flertallet. Derfor har vi brug for positiv forskelsbehandling i visse situationer. Dette er en ny idé, en idé, som vi bør undersøge.

EU har mange kompetencer. Ved at udnytte artikel 21 og 22 i EU's charter om grundlæggende rettigheder og artikel 2 i Lissabontraktaten – lad os håbe, at de træder i kraft hurtigst muligt – sammen med Københavnskriterierne og en lille smule fleksibilitet og fantasi i lovgivningen, kan vi opnå rigtig mange ting. Jeg vil især nævne artikel 2 i Lissabontraktaten om beskyttelse af enkeltpersoners rettigheder og her især rette en tak til den tidligere udenrigsminister, hr. Frattini, som ydede et afgørende bidrag til at få denne artikel med.

Vi håber at kunne beskytte grupperes rettigheder: Det er vores mål. Eftersom der findes 168 mindretalsgrupper i EU og omkring 330 på det europæiske kontinent, lever 100 mio. af vores medborgere på dette kontinent i denne situation. Vi i Sydtyrol har nået et niveau, som naturligvis kan forbedres, men som alligevel er vældig godt. Når jeg hører fra repræsentanter her i Parlamentet eller medlemmer fra flertalsbefolkninger, at deres mindretal behandles godt, nærer jeg altid en vis skepsis. Jeg ville have det bedre, hvis det var repræsentanter for disse mindretal, der sagde, at de bliver behandlet godt.

Vi i EU skal forstå, at mindretal er en værdi, en bro mellem kulturer, mellem folk og lande. Vi skal sigte efter at forenes i kulturel mangfoldighed.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Hr. formand, mine damer og herrer! Den sproglige og kulturelle mangfoldighed, vi værdsætter som et aktiv for EU, bliver ofte et problem på medlemsstatsniveau, især i områder med skiftende grænsedragning op gennem historien, eller hvor et mindretal bliver til flertallet, og flertallet bliver til et mindretal, som i Estland, mit hjemland. I disse tilfælde er det en enorm udfordring for et enkelt land.

På EU-plan er det imidlertid meget vigtigt, at vi ikke har flere forskellige standarder. Københavnskriterierne, som de foregående talere allerede har nævnt i flere indlæg, og som de nye tiltrædelseslande skulle opfylde, er allerede blevet diskuteret, men vi ved bestemt også, at de selvsamme kriterier, de selvsamme krav, f.eks. til uddannelse, ikke opfyldes i mange af de gamle medlemsstater. Det er vigtigt, at alle lande behandles ens, og at der gælder minimumsstandarder for alle.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! For det første mener jeg ikke, at EU har brug for en fælles politik for mindretal. Vi skylder alle europæiske borgere lige rettigheder, uanset deres etniske baggrund. På den anden side – hvis de, der har rejst spørgsmålet, virkelig ønsker en europæisk politik om dette spørgsmål, kan vi forsikre dem, at den rumænske lovgivning f.eks. kan betragtes som en model for god praksis.

Rumænien har måske den mest gavmilde og ajourførte lovgivning om nationale mindretal i Europa. De har omfattende politiske og sociale rettigheder, de samme som alle andre borgere. Store mindretal som f.eks. ungarerne har ret til undervisning på deres modersmål på alle niveauer. Repræsentanter for mindretal har ret til en plads i parlamentet, også selv om de ikke har opnået det nødvendige antal stemmer. Det ungarske mindretalsparti, som er blevet nævnt her i aften og under forhandlingerne i går aftes, har været med i den rumænske regering i 12 af de 19 år, hvor Rumænien har været en demokratisk stat.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Mindretal skal have støtte, ikke kun til at bevare en enestående identitet, deres værdier, traditioner og sprog, men også til at udvikle deres kultur. Rumænien, der er en suveræn enhedsstat, er efter min mening et modelland med hensyn til overholdelse af rettighederne for medlemmer af ethvert mindretal.

Jeg glæder mig over, at der er gjort fremskridt i de øvrige medlemsstater, og at de altid bestræber sig på at beskytte etniske, traditionelle eller nationale mindretal. Dette er den rette tilgang. Imidlertid vil jeg gerne i forbindelse med forholdet mellem flertallet og mindretallet sige lidt om to aspekter: Jeg mener, at det ikke kun er medlemmer af et mindretal, der skal inddrages i foranstaltninger af denne slags, men at også flertallet skal forholde sig til spørgsmål vedrørende mindretal, og det i nøjagtig samme omfang, for at støtte og beskytte

det, vi kalder forenet i mangfoldighed, og det er det, der sker i Rumænien. Jeg mener, at mindretal skal beskæftige sig lige så meget med flertallets status, fordi det jo er disse to enheder, der sammen danner helheden, der bidrager til ethvert samfunds naturlige udvikling.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Som led i denne forhandling vil jeg gerne sige, at nationale mindretal gør en masse vrøvl, fordi de ikke kan argumentere for alle de rettigheder, de kræver. Jeg vil gerne foreslå dette slogan: "At gøre vrøvl er ikke godt, og godt skaber ikke noget vrøvl".

EU's love kan ikke kun beskytte mindretal og skabe problemer for nationale samfund, fordi vi tillader positiv særbehandling. Jeg vil gerne komme med et eksempel, hvor virkeligheden modsiger de påstande, der er blevet fremsat. Nogle mennesker har påstået, at de ungarske mindretals rettigheder ikke respekteres på undervisningsområdet i Rumænien og da jeg kommer fra uddannelsesområdet, vil jeg som eksempel nævne Rumæniens universiteter, som overholder de europæiske standarder for behandling af mindretal.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Som led i denne forhandling vil jeg gerne gøre opmærksom på den manglende respekt for de religiøse rettigheder for rumænere, der bor i Timoc-dalen i Serbien. Vi taler her om et samfund på over 100 000 rumænere.

Jeg vil gerne benytte mig af denne mulighed til at udtrykke bekymring over den beslutning, som byrådet i den serbiske by Negotin har truffet om at fjerne grundlaget for den rumænsksprogede ortodokse kirke, selv om præsten Boian Alexandru havde indhentet de nødvendige tilladelser. Dette ville have været den anden kirke for rumænere, der bor i Serbien. På grund af sin dristighed med at oprette den første kirke, fik fader Alexandru to måneders betinget fængselsstraf. Jeg vil gerne understrege, at Serbien i overensstemmelse med artikel 5 i stabiliserings- og associeringsaftalen har forpligtet sig til at overholde menneskerettighederne og beskytte etniske og religiøse mindretal.

Jeg vil gerne slutte med dette uddrag af et brev fra fader Alexandru, hvor han udtrykker håb om, at de serbiske myndigheder ikke vil ødelægge hans kirke, hvor han afholder messe på rumænsk. Der står: "... også at hjælpe os med at få disse rettigheder i vores land, hvor vi bor, Serbien, så vi i det mindste kan få vores egen kirke og skole og kan tale rumænsk."

Adrian Severin (PSE). – (EN) Hr. formand! EU har ingen jurisdiktion med hensyn til status for mindretal i medlemsstaterne. Der er dog ikke noget problem, for alle EU-medlemsstater er også medlem af Europarådet, en organisation, der har masser af erfaring med den slags spørgsmål. Det ville være dumt at overlappende Europarådets arbejde, det ville være skadeligt for vores arbejde med mindretal og kun skabe forvirring og frustration.

For det andet bekymrer det mig at se, at vi i vores tilgang til mindretal lægger for stor vægt på løsninger, som måske var relevante for 10 eller 100 år siden. Jeg mener, at det også på dette område ville være bedre at udvikle vores fantasi mere end vores hukommelse.

I stedet for igen at se på de muligheder, vi allerede har afsøgt, burde EU i stedet udvikle et koncept for transnational beskyttelse af kulturelle rettigheder på et kontinent, hvor etnisk-kulturelle samfund også er et mindretal.

Dragoş Florin David (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! I vore dages klima med globalisering og fri bevægelighed mener jeg ikke, at der er nogen fornuft i de idéer, der er kommet frem her i aften om territorial myndighed. Omkring 1 mio. rumænere bor i Spanien og Italien, men jeg kan ikke se, hvorfor de skulle kræve territorial selvstændighed i disse lande.

Oprettelse af et udvalg eller et underudvalg i Parlamentet, som skal overvåge mindretals rettigheder, ville være en fremragende idé og sikre gennemførelsen af den europæiske politik på dette niveau eller ultimativt indføre visse procedurer for overholdelse af mindretals rettigheder. Jeg tror ikke, at Rumænien nogensinde har afvist et besøg af en præsident fra en europæisk stat, og alligevel cirkulerer der et rygte om dette. Jeg mener, at Rumænien er en model for god praksis for rigtig mange lande i EU.

Iuliu Winkler (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! De nationale mindretal på EU's område beriger EU. Europa-Parlamentet skal være på forkant i forsvaret for etniske mindretal ved at iværksætte en seriøs debat om mindretals juridiske status. Parlamentet skal tage ansvar for at udarbejde og vedtage en rammelov, som skal være bindende for alle medlemsstater. En sådan rammeforordning vil virkelig være i mindretalssamfundenes interesse, men kun hvis bestemmelserne i lyset af nærhedsprincippet omfatter forskellige former for selvstændighed, som skal være baseret på konsensus mellem flertallet og mindretallene, således at sidstnævnte kan få en hensigtsmæssig status.

Miloš Koterec (PSE). – (SK) Hr. formand! Ja, mindretal skal respekteres, og deres rettigheder skal sikres gennem lovgivningen i EU's medlemsstater. Den kulturelle og sproglige mangfoldighed skal beskyttes, fordi det er grundlaget for en sund Union. Men vi vil ikke tillade politiske grupper, der er baseret på et mindretals holdning, at kræve selvstændighed, for det er ofte en udfordring for staternes princip om territorial integritet, og det bunder ofte i en følelse af uretfærdighed på grund af tidligere tiders beslutninger.

Territorial selvstændighed på et nationalt grundlag, som ikke er baseret på homogenitet, men ofte politisk misbruger et flertals status som mindretal i et samfunds mikroregion, er en trussel mod et fredeligt liv og sameksistens i EU.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (FR) Hr. formand! Jeg har to spørgsmål til kommissæren.

Under denne forhandling har mange medlemmer og kolleger talt om dobbelte standarder, om ulige forpligtelser for gamle og nye medlemsstater. Hvilke foranstaltninger træffer De i henseende til de gamle medlemmer, med andre ord de 15 medlemsstater, som ikke overholder Københavnskriterierne?

Mit andet spørgsmål handler om religiøse mindretal, jøder og muslimer, som bor på vores kontinent, i vores Union: Hvilke foranstaltninger træffer Kommissionen for at beskytte deres tro, deres love og deres levevis?

Csaba Sándor Tabajdi, spørger. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Det første spørgsmål, der skal besvares, er, om dette område, nationale mindretal, ikke udelukkende henhører under nationale beføjelser.

Det mener jeg ikke, fordi menneskerettigheder ikke er et internt anliggende for EU's medlemsstater, og det gælder også nationale mindretals rettigheder. Det kræver naturligvis en forklaring. Jugoslavien blev bombet, fordi kosovarernes rettigheder blev overtrådt, så hvorfor skaber vi ikke klarhed om dette spørgsmål?

For det andet: Hvordan kan det være, at situationen i de nye medlemsstater var bedre før, end den er nu?

For det tredje rejste hr. Beazley spørgsmålet om dobbelte standarder. Det er rigtigt, at situation for det ungarske samfund i Rumænien er blevet bedre trods problemerne. Der er problemer i Rumænien, men situationen er bedre end i Alsace eller Bretagne. Hvorfor findes der dobbelte standarder?

For det fjerde synes jeg, vi skal tale om territorial selvstændighed. På de finske Ålandsøer og i Sydtyrol i Italien har regional selvstændighed i høj grad stabiliseret landet. I Spanien er systemet med autonome regioner et meget godt eksempel trods de få baskiske ekstremister, som fortjener at blive fordømt.

Endelig er det blevet sagt, at forskelsbehandling og lige behandling ikke er nok til at kompensere for mindretallenes ulemper. Når alt kommer til alt, er tilfredse mindretal faktorer, der skaber stabilitet i Europas lande. Som Henrik Lax altid siger: Det kan altid betale sig at gennemføre en politik ordentligt. Sådan er virkeligheden.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg har lyttet meget omhyggeligt til alles bidrag, og jeg er rørt over den lidenskab, som ligger bag nogle af indlæggene.

Hr. Tabajdi har netop opregnet en bred vifte af problemer. Jeg er klar over, at disse problemer findes, men igen må jeg med beklagelse, men det er det eneste, jeg kan gøre, minde Dem om, at beskyttelse af grupper, af nationale mindretal, ikke henhører under EU's kompetenceområde, ikke engang inden for Agenturet for Grundlæggende Rettigheders område.

Alligevel vil agenturet på min indtrængende opfordring se på etnisk og racebestemt forskelsbehandling, når det ajourfører sin rapport fra 2007 om racisme, men jeg vil gentage, at traktaterne ikke giver nogen jurisdiktion på dette område. Ikke til EU, ikke til Kommissionen, ikke til agenturet.

Den åbne koordinationsmetode er blevet nævnt, men også denne metode kræver, at det er os, der har kompetence. Det er klart, at hvis Rådet ændrer holdning, kan det åbne andre muligheder, men nu er vi selv meget opmærksomme på kampen mod forskelsbehandling, som navnlig kan påvirke medlemmer af mindretal.

Vi skal gøre det helt klart: Vi har værktøjerne på fællesskabsplan til at bekæmpe forskelsbehandling. Traktatens artikel 13 har skabt retsgrundlaget for to direktiver: direktivet af 29. juni 2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse og direktivet af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om lige behandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv og Fællesskabets handlingsprogram for bekæmpelse af forskelsbehandling.

Ud fra det synspunkt findes der bestemt en vilje til at bekæmpe alle former for forskelsbehandling mod borgere fra mindretalsgrupper. Dertil kommer, at Agenturet for Grundlæggende Rettigheder på min foranledning vil foretage en meget detaljeret undersøgelse af alle former for forskelsbehandling.

Det er, hvad jeg kan sige. Jeg kan ikke gå længere, for vi har ikke de juridiske redskaber. Det tillader medlemsstaterne os ikke.

Når det er sagt, er f.eks. romaernes stilling i EU i høj grad beklagelig, og deres integration prioriteres højt af både EU og Kommissionen, som det også blev gentaget på det første europæiske romatopmøde den 16. september, hvor jeg deltog med hr. Barroso og hr. Špidla. I kølvandet på dette topmøde vil hr. Špidla etablere en europæisk platform for romaer. Denne fleksible struktur vil gøre det muligt for os at bringe disse udfordringer op på EU-niveau. Alligevel skal vi også være forsigtige, fordi det efter Kommissionens mening ikke vil være en god idé at følge en etnisk tilgang.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg er meget rørt over, hvad der er blevet sagt her. Det er klart, at EU's virkelige styrke ligger i at løse dette problem med konflikter mellem mindretal og flertal i en stat, men det er også rigtigt, at EU er en sammenslutning af nationalstater, hvilket betyder, at det er vanskeligt for os at gå længere ad den vej.

Men når det er sagt, er der intet, der hindrer lande i uformelt at udveksle god praksis eller bedste praksis. De har ofte nævnt god praksis i nogle af EU's nyere medlemsstater, og jeg tvivler ikke om, at denne gode praksis kan tjene som inspiration for andre.

Det var, hvad jeg havde at sige, og jeg er ked af, at jeg ikke kan give Dem et bedre svar, men jeg er jo forpligtet til at rette ind efter EU's holdning. Alligevel vil jeg igen understrege, at i tilfælde af forskelsbehandling mod enkeltpersoner, der tilhører et mindretal, kan De være forsikret om, at jeg står helt fast, for jeg vil sikre, at der ikke sker nogen forskelsbehandling, og jeg håber, at chartret om grundlæggende rettigheder vil blive institutionaliseret efter ratificeringen af Lissabontraktaten.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Intet land i nutidens Europa nægter mindretal rettigheder. Under EU's motto "Forenet i mangfoldighed" opbygger vi et multikulturelt Europa, hvor nationale mindretal lever side om side med store monolitiske stater og nyder samme, fulde politiske rettigheder og borgerrettigheder. Åbenbart ser Europa ens på dette. Nu til dags vil man, hvis man sætter spørgsmålstegn ved mindretals rettigheder, bestemt ikke kunne få succes inden for politik. Mindretals rettigheder er knæsat i hver enkelt EU-medlemsstats lovgivning og også bekræftet i mange internationale aftaler.

Derfor blev jeg overrasket over den dom, som den litauiske administrative højesteret afsagde den 30. januar i år. Ifølge denne dom er det i strid med loven at sætte skilte med gadenavne op skrevet på polsk under skilte med samme gadenavne på litauisk. Myndighederne i Vilnius-regionen blev beordret til at fjerne skiltene på polsk inden for en måned. Dette er især besynderligt, fordi de etniske polakker udgør helt op til 70 % af befolkningen i Vilnius-regionen, og der er gadeskilte på polsk næsten overalt. Dette skete til trods for, at Litauen har undertegnet det europæiske charter for lokalt selvstyre og har ratificeret den europæiske rammekonvention om beskyttelse af nationale mindretal fra 1995. Her hedder det i artikel 11, at det er tilladt at bruge mindretals sprog, også på gadeskilte. Det er svært at forstå, hvorfor Litauen, der nu har været medlem af EU i fem år, tilsidesætter EU's standarder og ikke sikrer mindretals rettigheder på sit område.

Iosif Matula (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg kommer fra et område, der ligger på grænsen mellem Ungarn og Rumænien, i Arad-amtet, hvor vi løste problemerne med mindretal for længe siden.

I dette område taler kolleger og barndomsvenner, som talte ungarsk i skolen og senere også på universitetet, stadig ungarsk i de institutioner, hvor de arbejder.

Jeg har været formand for kommunalrådet i Arad og den vestlige regionale myndighed i Rumænien. I denne region, hvor vi har kommunerne Arad, Timiș og Bihor i Rumænien og Csongrád og Békés i Ungarn, har rumænere og ungare sammen gennemført snesevis af fælles projekter, og jeg arbejder i øjeblikket sammen med andre, hvor vi alle taler et enkelt europæisk sprog for at løse de fælles europæiske problemer.

Jeg vil gerne invitere alle, der ønsker førstehandsviden om den rumænske model for løsning af mindretalsproblemer, til at se på den reelle situation, før de udtaler sig om deres holdning i forskellige europæiske fora.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), skriftlig. – (PL) Nationale mindretals rettigheder i EU's medlemsstater er en vigtig del af menneskerettighederne. Men i praksis udnyttes dette emne ofte til at udbrede revisionisme i hele Europa og sætte spørgsmålstegn ved grænser.

Retten til at bruge sit modersmål og retten til at bevare sine traditionelle kulturer og skikke er sikkert to af de rettigheder, der skal beskyttes.

I nyere tid var vi set mange eksempler i Europa, hvor nogle mindretal har udtrykt ønske om at få givet bestemte områder tilbage til det land, som de har et nationalt tilhørsforhold til. Dette fremprovokerer en reaktion fra flertallet. Der har været sager, hvor mindretal, der tæller op til flere millioner mennesker, er blevet overset og nægtet status som mindretal. Dette er f.eks. sket med polakkerne i Tyskland. Tyskland overtræder dermed mindretals grundlæggende rettigheder.

Det er noget helt andet, når det drejer sig om mennesker, der kommer til Europa fra tredjelande. Disse personer har naturligvis ret til deres kultur og sprog. Men de må ikke oprette særlige områder for sig selv, hvortil de kan overføre lovgivningen fra deres oprindelsesland. Hvis de ønsker at bo hos os, skal de være villige til at integrere sig i vores lande og blive ansvarlige borgere i det land, de slår sig ned i.

15. Stemmerettigheder for ikke-lettske statsborgere ved lokalvalg i Letland (forhandling)

Formanden. Næste punkt på dagsordenen er fortsættelse af forhandlingen om mundtlig forespørgsel af David Hammerstein for Verts/ALE-Gruppen, Alexandra Dobolyi for PSE-Gruppen, Willy Meyer Pleite for GUE/NGL-Gruppen, og Marian Harkin for ALDE-Gruppen, til Kommissionen: Stemmerettigheder for ikke-lettske statsborgere ved lokalvalg i Letland (O-0007/2009 - B6-0007/2009).

David Hammerstein, spørger. – (ES) Hr. formand! En af EU's medlemsstater bruger begrebet "ikkestatsborgere" for hundredtusinder af mennesker, der bor i dette land. Det overvejende flertal er født i samme land, arbejder i dette land, men alligevel kaldes de "ikkestatsborgere". Det er helt uacceptabelt i EU.

Det er uacceptabelt, fordi EU er baseret på ikkeforskelsbehandling, på lighedsprincippet, som i dag trædes under føde i dette land. Landet anerkender ikke disse menneskers rettigheder og gør denne gruppe til genstand for historisk forskelsbehandling alene på grund af dens etniske oprindelse. Dette kan ikke accepteres.

Vi har set på konkrete tilfælde i Udvalget for Andragender. Den første sag var om en mand, som sagde: "Første gang jeg kunne stemme var, da jeg studerede i Tyskland. Her kunne jeg stemme til de tyske lokalvalg, men i mit eget land har jeg aldrig måttet stemme, fordi de ikke anerkender mig. Jeg har ikke et andet pas. Jeg har ikke et andet land. Jeg har kun dette land, og jeg kan ikke stemme." Det er uacceptabelt.

Vi har behandlet en anden sag i Udvalget om Andragender om en mand, som havde bestået sprogprøver i Letland, som kender hele lovgivningen, men som alligevel ikke kan blive statsborger, fordi staten finder – og her gentager jeg, hvad ambassadøren sagde til os – at "denne mand er ikke loyal over for staten". Hvordan kan det være muligt? Hvordan er det muligt, at denne situation gælder for 20-25 % af befolkningen i en EU-medlemsstat?

Vi kræver, at de grundlæggende menneskerettigheder overholdes, og at alle skal informeres om denne situation, da der findes lande, som er kommet med i EU uden at opfylde Københavnskriterierne. Vi kræver også, at der lægges pres på Kommissionen, da denne hidtil kun har udvist svaghed og total mangel på interesse for denne sag.

Alexandra Dobolyi, spørger. – (EN) Hr. formand! Det er trist at konstatere, at der i dag, næsten fem år efter udvidelsen, ikke er meget, der tyder på, at Letland udviser respekt for sit største mindretal. Henstillinger fra Europa-Parlamentet og adskillige andre institutionelle organisationer er blevet fuldstændig ignoreret.

En stor del af Letlands befolkning har ikke adgang til staten og dens institutioner. Det er ikke så mærkeligt, at naturaliseringen går langsomt. At gøre mennesker til fremmede og give dem et pas for udlændinge giver dem ikke ligefrem følelsen af at være en del af en stat. De deltager ikke. De træffer ikke beslutninger. De

stemmer ikke, ikke engang i byer, hvor de udgør op til 40 % af befolkningen, og hvor de politiske beslutninger har direkte indvirkning på deres liv.

Er denne situation god eller dårlig for EU? Det er et spørgsmål, som Kommissionen og Rådet skal besvare. Demokrati kan ikke trives uden et civilt samfund, og der kan ikke være et civilt samfund uden deltagelse. Deltagelse begynder på lokalt plan.

Disse mennesker er født i et land eller har tilbragt størstedelen af deres liv der, og vi taler om over 15 % af Letlands befolkning eller omkring 372 000 personer. EU skal gøre noget for disse mennesker. Hvorfor gør Kommissionen ikke noget? Borgere i andre EU-medlemsstater, som bor i Letland, kan stemme og opstille til valg til kommunalråd og Europa-Parlamentet, men hundredtusindvis af mennesker, der er født i landet og har tilbragt størsteparten af deres liv der, har ikke denne rettighed.

Jeg vil spørge Kommissionen og Rådet om, hvad de har gjort for at tage dette emne op over for de lettiske myndigheder, og bede dem træffe yderligere foranstaltninger her og nu.

Willy Meyer Pleite, spørger. – (ES) Hr. formand! Min gruppe, Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre, tøvede ikke med at stille Kommissionen denne mundtlige forespørgsel, da vi gang på gang i Udvalget for Andragender fandt ud af, under hvilke forhold mange borgere i Letland lever.

Medlemmer af Kommissionen, hr. kommissær, det er uacceptabelt, at vi i EU i det 21. århundrede ser eksempler på borgere, der står uden for samfundet. Det stemmer ikke overens med EU, vores principper og værdier. I en stat, der har været medlem af EU siden 2004, med en befolkning på knap 2,5 mio. indbyggere, findes der en lov, som ganske enkelt hindrer en halv million mennesker i at udøve deres rettigheder som borgere.

Disse mennesker kaldes ikkestatsborgere. De har et sort pas, og derfor kaldes de "sorte" eller "auberginer". Det er selve administrationen, selve regeringen, der kalder dem sådan, og det er borgere, som ikke kan udøve deres legitime ret til at stemme eller opstille til valg.

Derfor mener vi, at Europa-Kommissionen skal lægge stort pres på regeringen, så den efterlever de mange henstillinger, der er kommet fra forskellige institutioner såsom FN's Menneskerettighedskommission, FN's Underkommission vedrørende Forhindring af Diskrimination, Europarådets Parlamentariske Forsamling, Europarådets Kommunalkongres, Europarådets kommissær for menneskerettigheder og de mange henstillinger fra Parlamentet under forhandlingen om Letlands tiltrædelse, beslutningen af 11. marts, hvori det klart hedder, at der skal findes en reel løsning på segregationsproblemet og på spørgsmålet om de borgere, der skal bevise, om de er født før eller efter 1940. Det er simpelthen uacceptabelt.

Dette bør vi ikke tolerere. Vi kan ikke eksistere i EU, så længe denne situation fortsætter, og derfor mener vi, at det er meget vigtigt, at Kommissionen, EU's myndigheder og vi alle stiller forslag i den retning for at få sat en stopper for denne situation.

Derfor forventer vores gruppe, at Kommissionen stiller konkrete forslag til de spørgsmål, vi har rejst under denne forhandling. Med hensyn til sprog bekymrer det os også, at 60 % af undervisningen skal ske på lettisk i medfør af en ny lovgivning (som de studerende demonstrerede imod sidste år), for det skaber en klar forskelsbehandling til ulempe for det russiske sprog.

Jeg mener at kunne huske, at det under Francos diktatur i mit eget land, Spanien, var forbudt at tale baskisk, catalansk og galicisk. Disse sprog var simpelthen forbudt. I dag lever de side om side. Jeg mener, at det er sådan, situationen skal være, således at ingen EU-borgere i sidste instans forhindres i at tale deres modersmål, som skal have samme officielle status som andre sprog, der kan bruges i den pågældende stat.

Derfor opfordrer jeg Kommissionen til at handle dynamisk en gang for alle for at få sat en stopper for den segregation, der finder sted i en EU-medlemsstat.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg har en bemærkning til forretningsordenen. Medlemmer af Parlamentet har givet udtryk for forskellige holdninger til det spørgsmål, der behandles, men De har som formand ret og endog pligt til at rådgive kollegerne om, hvordan de kan sige det, de har lyst til.

Jeg synes, at det sidste indlæg indeholdt elementer, som lå meget tæt på bagvaskelse af en regering i EU. Det noterer jeg mig. Hvis vi ser på vores forretningsorden, er det ikke tilladt under en ordentlig forhandling her i Parlamentet, at medlemmerne udtrykker sig på den måde, vi netop har hørt.

Formanden. – Da jeg ikke fortolkede medlemmets indlæg på den samme måde som Dem, udnyttede jeg ikke de beføjelser, jeg har i henhold til forretningsordenen.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). – (ES) Hr. formand! Da jeg er blevet nævnt, vil jeg sige, at jeg står ved alt det, jeg har sagt.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Spanien er netop blevet nævnt, men den spanske stat har rent faktisk løst dette problem.

Kommissionen er bekendt med de særlige forhold, der gør sig gældende for det russisktalende mindretal i Letland. Der blev gjort en stor indsats som led i tiltrædelsesstrategien for at fremme naturalisering og integration af disse mennesker i overensstemmelse med henstillingerne fra Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa og Europarådet.

Kommissionen har gentagne gange understreget, at alle involverede parter, herunder også mindretallet, skal bidrage til denne komplekse proces og finde frem til løsninger.

Med hensyn til ikkelettiske statsborgeres deltagelse i lokalvalg er det eneste, som traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab sikrer, at EU's borgere skal kunne deltage i valg til Europa-Parlamentet og kommunalvalg i den medlemsstat, de bor i, også selv om de ikke er statsborgere i den stat.

Deltagelse i valg for personer, der ikke er statsborgere i et EU-land og derfor ikke EU-borgere, er ikke omfattet af fællesskabslovgivningen.

Kommissionen kan derfor ikke drøfte disse personers deltagelse i lokalvalg med Letland. Det er op til medlemsstaterne at træffe beslutning om sådanne forhold.

Jeg forstår bestemt den situation, som stillerne af den mundtlige forespørgsel beskriver, men jeg kan desværre ikke give et svar, så det er op til Letland selv at løse dette problem, som EU ikke har juridiske beføjelser til at løse.

Rihards Pīks, for PPE-DE-Gruppen. – (LV) Tak, hr. formand! Må jeg minde Dem om, at der i mit lille land, Letland, er 2,3 mio. indbyggere, hvoraf omtrent 1,6 mio. er af lettisk etnisk oprindelse. Alligevel foregår primærundervisningen, som er statens og lokalregeringens ansvar, på otte mindretalssprog, hvoraf nogle, såsom det rumænske og estiske mindretal, er meget små. Når vi taler om russisktalende ikkestatsborgere, kan vi ikke bruge begrebet et "traditionelt mindretal". I de vesteuropæiske landes terminologi kunne man kalde dem nytilkomne eller indvandrere, som under den sovjetiske besættelse kom til Letland og fik adgang til mange privilegier. For det første havde de det privilegium, at de ikke skulle lære at tale landets sprog, de kunne nøjes med kun at tale russisk. Mit land har gennemført en af de mest generøse naturaliseringslove i Europa netop for at komme disse mennesker i møde på halvvejen. I løbet af de 10 år, hvor loven har været i kraft, har omtrent 50 % af ikkestatsborgerne erhvervet lettisk statsborgerskab. Da der for nylig blev foretaget en undersøgelse, det var i slutningen af 2008, af de mennesker, som ikke var blevet naturaliseret, viste det sig, at 74 % ikke ønskede at blive lettiske statsborgere. For det andet har kun en tredjedel af ikkestatsborgerne udnyttet deres ret til at lade deres børn registrere som letter, efter at Letland fik sin uafhængighed – kun en tredjedel. Hvad grunden er til det, ved jeg ikke. Fru Ždanoka, som er valgt i Letland og repræsenterer lettiske borgere af russisk oprindelse, gør ingen hemmelighed af, at det næste skridt efter at have givet ikkestatsborgere valgret vil være at opfordre til, at russisk får status af statssprog eller officielt sprog. Hvad betyder det? For det første betyder det opretholdelse af en privilegeret status for mennesker, der kom til Letland fra Rusland, og for det andet ville det være det samme som at underskrive en [døds]dom over det lettiske sprog og lettisk kultur, fordi der bag de russisktalende borgere er 140 mio. mere i Rusland med stadig større nationalistiske ambitioner. For det lettiske sprog er det en umulig situation, for vi er så små og så få. Endelig kom vi ikke med i EU for at opretholde et delt samfund, som blev skabt på grund af Sovjets besættelse, men for at få løst denne situation og bevare vores egen identitet.

Proinsias De Rossa, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Kommissær Barrots svar var meget skuffende. Jeg ville have forventet et mere positivt svar fra ham, trods de juridiske rammer, han opererer inden for. Jeg troede, at han ville have sagt, at han ville gøre, hvad han kunne for at tilskynde til forandring i Letland i overensstemmelse med EU's princip om mangfoldighed.

Jeg kommer fra Irland. Jeg taler engelsk. Engelsk er mit modersmål, men jeg er ikke engelsk. Jeg er irsk. Sandheden er, at EU består af mange stater. Næsten alle vores lande har mindretal og flertal med en historie, der hænger sammen med at være en del af et imperium eller være et imperium og have en koloni. Det er noget, vi er nødt til at forholde os til.

Hvis jeg flyttede til Letland og boede og arbejdede der et stykke tid, ville jeg kunne stemme til lokalvalg. Men hundredtusindvis af borgere i Letland, som er født i Letland, kan ikke stemme til lokalvalgene. Det er uretfærdigt, men jeg vil også sige til hr. Paks, at det også er selvdestruktivt, fordi vi, hvis vi skal løse problemerne og holde op med at være bange, skal byde alle mennesker velkommen i vores lande, vi skal tilskynde dem til at deltage politisk. At tillade mennesker at stemme til lokalvalg vil få dem til at føle, at de er en del af samfundet og en del af ledelsen af deres lokalsamfund, og det vil være med til at bryde barriererne ned.

Et af de største mindretalssamfund i Irland er briterne. De kan alle stemme til lokalvalget i Irland. De kan ikke alle stemme til de nationale valg, for de er ikke alle irske statsborgere, men de stemmer alle til irske lokalvalg og yder et meget stort bidrag til det irske politiske liv. Så jeg vil opfordre alle her i Parlamentet, der kommer fra Letland, og fra alle andre medlemsstater, der har problemer med mindretal, ja også med flertal, for den sags skyld, til at huske på, at vi for at løse disse problemer og få bugt med vores frygt skal byde disse mennesker velkommen og integrere dem i vores politiske proces, ikke udelukke dem fra den.

Georgs Andrejevs, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Først skal jeg minde om situationen efter 1945, at da briter, franskmænd, belgiere og nederlændere strømmede ud af deres kolonier, så begyndte russerne at strømme ind i dem. Og i 1949, da Genève-konventionen forbød bosættelser i besatte områder, blev russificeringen af Letland intensiveret, og de sovjetiske myndigheder sørgede for, at en strøm på to millioner indvandrere flyttede til Letland.

Man kan derfor sige, at da Letland igen blev uafhængigt i 1991, opholdt de nye sovjetiske borgere sig ulovligt i Letland. Så i dag får russerne statsborgerskab via naturalisering som en humanitær handling fra den lettiske regerings side og ikke som en rettighed.

Ifølge FN's charter henhører et lovgivning om borgerskab normalt under et lands interne anliggender, og ingen andre kan blande sig i det, ikke engang FN selv. De lettiske myndigheders holdning med hensyn til muligheden for at give stemmeret til ikkestatsborgere er derfor fast og uændret: Retten til at stemme er en integrerende del af et borgerskab.

Denne holdning stemmer også overens med international lov og praksis. Samtidig har Letland med betydelig økonomisk hjælp fra andre lande – dog ikke Rusland – gjort en stor indsats for at lette naturaliseringsprocessen og integrationen af ikkestatsborgere i Letland, således at procentdelen af ikkestatsborgere nu kun udgjorde 16 % ved udgangen af 2008.

Vores mål er at sikre, at alle indbyggere i Letland kan ansøge om statsborgerskab og udnytte deres rettigheder fuldt og helt. Letland ønsker at have borgere med alle rettigheder i stedet for ikkestatsborgere med mange rettigheder.

Jeg kan forstå, at Letlands holdning strider mod den politik, som hr. Karaganov offentliggjorde i den russiske avis *Diplomatic Herald* i 1992 og også mod hans tilhængere her i Europa-Parlamentet, men vi vil aldrig holde op med at beskytte vores land mod disse misinformationskampagner.

Ģirts Valdis Kristovskis, for UEN-Gruppen. – (LV) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Letlands liberale lov gjorde det muligt for alle at bekræfte deres loyalitet over for den lettiske stat og Vestens demokratiske værdier. Som følge heraf er antallet af ikkestatsborgere faldet med 59 % siden 1993. Flertallet af Letlands virksomheder tilhører russiske iværksættere. Disse argumenter gør det muligt for os at afvise klagerne over den lettiske stat. Desuden er det værd at påpege, at der bor flere mennesker i Letland, der som medlemmer af Interfront-gruppen kæmpede imod Letlands uafhængighed, opfordrede til at opretholde USSR's onde herredømme, stadig benægter det forhold, at Letland var besat, stadig undskylder Sovjets totalitære forbrydelser i De Baltiske Lande og stemte mod Letlands medlemskab af EU og NATO. Det er muligt, at disse holdninger er en betydelig hindring for ethvert ønske om at erhverve lettisk statsborgerskab. Lad os derfor ikke hindre dem i at leve i deres verden af fortidens værdier!

Tatjana Ždanoka, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Vi drøfter situationen i Letland, fordi den er enestående. De lettiske ikkestatsborgere er ikke statsborgere i en stat og har ikke ret til at deltage i valg. Alle voksne, der har status som ikkestatsborgere i Letland, boede permanent i landet i begyndelsen af 1990'erne. Sidste gang de havde mulighed for at stemme, var for 19 år siden, da der var valg til Letlands øverste råd. Halvandet år senere berøvede det samme øverste råd en tredjedel af sine egne vælgere deres stemmeret. Dette er et enestående tilfælde i parlamentarismens historie.

Kommissæren talte om integration af ikkestatsborgere i samfundet og om deres naturalisering. Men denne fremgangsmåde vendte op og ned på det hele: Ikkestatsborgere er allerede en del af samfundet – 32 % er født

i landet – og for mange vil det være ydmygende at skulle ansøge om statsborgerskab i deres eget land, og de ønsker principielt ikke at gennemgå naturaliseringsprocessen.

For den politiske elite i Letland er det en måde at bevare magten på, at de berøver en stor del af et mindretal deres grundlæggende rettigheder. De bruger den gamle del og hersk-politik, og derfor er det på EU-plan, at der skal gøres noget for Letlands ikkestatsborgere.

Jeg er overbevist om, at grundlæggende EU-værdier såsom ikkeforskelsbehandling på grund af etnisk oprindelse og deltagelsesbaseret demokrati skal have forrang for nationale kompetencer.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Vi har under denne forhandling hørt om Letlands demokrati og uafhængighed, og om en tid, hvor alle anstændige samfundsnormer blev trådt under fode af de to forbryderiske diktatorer i det forgangne århundrede. Letland blev invaderet først af Stalin og siden af Hitler og så igen af Stalin. Den lettiske befolkning blev fængslet, deporteret og henrettet. Så importerede Stalin ikke kun mennesker, der talte russisk, men også ukrainsk og belarussisk, til at bosætte sig i Letland.

Alle, også fru Ždanoka, fordømmer Stalin og hans gerninger, men hvad kan vi gøre ved det, hr. kommissær? Vil De her bekræfte offentligt, at De ikke kun ikke har en juridisk beføjelse til at handle, men at alle EU's medlemsstater skal overholde deres forpligtelser vedrørende valglovgivning? Dette er vigtigt, ikke kun i Letland, men i alle vores lande.

Svaret er, at hvis man virkelig føler for det, sådan som mange russisktalende letter, der er blevet statsborgere, så skal man have statsborgerskab i det land, man er stolt af, hvor man er født, og hvor man bor. Afvis det ikke. Man skal ikke bede om privilegier, hvis man ikke ønsker at gøre sit. Man kan få et statsborgerskab.

Der er f.eks. en palæstinenser, som har fået statsborgerskab i Letland. Hvis han kan lære sproget, er jeg sikker på, at de russisktalende letter også kan. Naturligvis mindes vi om, at det store flertal har fået statsborgerskab. Hvis man er en del af et land, mener jeg, at man har rettigheder og pligter.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske Alexandra Dobolyi og de andre spørgere. Dette er et af de alvorligste menneskerettighedsspørgsmål i EU i dag. Jeg har forståelse for den store historiske uret, vores lettiske venner blev udsat for med den tvungne assimilering under Stalins sovjetæra. Jeg kender udmærket denne praksis, men intet kan berettiggende historisk hævn. Jeg vil råde mine lettiske venner til at følge f.eks. Finlands eksempel. Finland blev i århundreder undertrykt af Sverige, og alligevel har Finland aldrig hævnet sig på de svenskstalende finske borgere. Det er umuligt enten at deportere eller assimilere flere hundredtusinde mennesker, og derfor skal de have deres EU-rettigheder. Jeg blevet meget trist over at høre kommissær Barrots ord, for i stedet for at EU giver et klart signal om, at situationen er uholdbar og i strid med EU's grundlæggende værdier, slår hr. Barrot opgivende ud med hænderne og siger, at EU ikke kan gøre noget. Det er virkelig trist. Der skal indgås et historisk kompromis mellem det lettiske flertal og det russiske mindretal. Det er den eneste løsning, der findes ikke andre.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Hr. formand, mine damer og herrer! I efteråret stillede jeg en skriftlig forespørgsel til kommissær Ferrero-Waldner, hvor jeg gav udtryk for frygt for, at det privilegium, som er givet til russiske ikkestatsborgere fra Letland og Estland, nemlig at de kan rejse til Rusland uden visum, har haft en negativ virkning på deres ønske om at blive borgere. Fru Ferrero-Waldner var enig med mig, men visse medlemmer – spørgerne – udviser i dag en total mangel på forståelse for Letlands situation. Hvis vi giver disse ikkestatsborgere endnu flere rettigheder, bl.a. stemmeret til lokalvalg, vil antallet af ikkestatsborgere, som er blevet halveret siden 1995, sandsynligvis ikke falde mere. Letlands lov om statsborgerskab er en af de mest generøse i Europa. Alle ikkestatsborgere kan få fulde rettigheder, herunder stemmeret, ved at blive statsborgere. Letlands ikkestatsborgere er et direkte resultat af de 50 år med sovjetisk besættelse. Visse politiske kræfter, som støtter Kremles såkaldte medborgerbeskyttelsespolitik, opererer stadig gennem disse mennesker for at styrke deres egen politiske kapital.

Roberts Zīle (UEN). – (LV) Hr. formand, hr. kommissær! Den interesse, som spørgerne har for denne forhandling, fremgår af det forhold, at ikke en af dem er til stede mere, og derfor har de ikke hørt, hvad Inese Vaidere netop sagde, nemlig at Ruslands visumpolitik er et våben, der bliver brugt, ikke til at styrke naturaliseringsprocessen i Letland, men til at opnå det stik modsatte. Desværre bekræfter opinionsundersøgelser, at flertallet af disse mennesker aldrig bliver lettiske medborgere, men flertallet af dem er allerede borgere i et andet land. Hvis de kan komme med i lokalregeringer, er næste skridt naturligvis krav om selvstændighed og official status for deres sprog. Vi kan allerede se, hvilke skridt det bliver, med udviklingen af den langsigtede situation i områder som Abkhasien og Sydossetien. Der vil blive udstedt russiske pas i disse selvstyrende områder.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (LT) Hr. formand! Under normale omstændigheder ville det være muligt at foreslå, at fastboende deltager i valg til kommunalråd, men vi ved alle alt for godt, at flertallet af Letlands ikkestatsborgere næppe kan beskrives som personer, der er kommet til et land under normale omstændigheder. Deres ankomst er en direkte følge af Sovjetunionens besættelse af Letland. Det er også følgen af russificeringsprocessen, som fandt sted over fem årtier og overtrådte normerne i international ret. Vi har alle ret til at vælge – at være borgere eller loyale over for vores stat, ikke? Men ethvert valg har konsekvenser, og derfor kan vi kun bebrejde os selv, ikke den stat, som har givet os denne valgfrihed.

Henrik Lax (ALDE). – (SV) Hr. formand! Hvad er følgerne for letterne af 50 års sovjetisk besættelse? Hvorfor ønsker en stor del af den russisktalende befolkning ikke at ansøge om statsborgerskab? Hvad er Ruslands rolle i alt dette? Letland har brug for vores støtte, ikke vores fordømmelse, så de kan tilskynde ikkestatsborgerne til at ansøge om statsborgerskab. Til hr. Tabajdi vil jeg gerne stille følgende spørgsmål: Hvorfor skulle Finland ønske at hævne sig på Sverige, og hvad har det at gøre med dette spørgsmål?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det er normal praksis i Europa, at der er undervisningspligt. Det betyder bl.a., at man stifter bekendtskab med kultur, skik og brug i det land, man bor i, så man sættes i stand til at bo der. Undervisningspligten omfatter, at man skal lære sproget i det pågældende land og muligvis også andre sprog. Det danner desuden grundlag for erhvervsuddannelse og viser, hvordan landets kultur har udviklet sig, og hvor det er på vej hen. Desuden lærer de studerende historie. Undervisningspligt, som vi forstår det, hjælper folk til at bo fredeligt sammen. Hvis man bor i et land, er det klart, at man også skal kunne forstå sproget i det land. Det er formålet med et godt system med undervisningspligt. På denne baggrund vil jeg gerne sige, at mange af problemerne i Europa kunne løses gennem effektiv undervisningspligt for alle, der bor i et land.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg har lyttet opmærksomt til begge sider.

Det er meget vanskeligt for Kommissionen at overtage problemet fra den lettiske stat og løse det. Det eneste, jeg kan gøre i denne situation, er at opfordre dem til at indgå i en intern dialog, som jeg finder ønskelig. Det er desværre det eneste, jeg kan sige.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

16. Dagsorden for næste møde: se protokollen

17. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 22.55)